

Sosyalizm İçin

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2009/45 • 20 Kasım 2009 • 1 TL

**TKİP III. Kongresi
toplandı!..**

**Parti, sınıf,
devrim!**

İÇİNDEKİLER

Süresiz iş bırakma eylemi örgütlenmelidir!.....	3
Düzenin çözümsüz denklemleri.....	4
Sermaye devletinin kulakları: "Telekulak"!	5
Temmuz-Ağustos-Eylül resmi işsizlik rakamları açıklandı.....	6
CHP ve Öymen'e tepkiler eylemlere yansdı.....	7
"Ücretsiz ulaşım hakkı için mücadeleyle!".....	8
Metal işçileri Netaş grevinin yıldönümünde MESS önündeydi!.....	9
25 Kasım uyarı grevi hazırlıklarından...	10
25 Kasım üzerine konuştuk.....	11-12
Sınıf hareketinden.....	13
Küçükçekmece'de eğitim seminerleri sürüyor.....	14
Yaşasın Karahan Tekstil direnişimiz!.....	15
TKİP III. Kongresi toplandı!	16-17
III. Parti Kongresi Gündemi.....	18-20
Kapitalist kriz tipleri - Volkan Yaraşır.....	21-24
25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü'nde emekçi kadınlar bir adım öne.....	25
"Mühendislik, Mimarlık ve Şehir Planlamada Toplumcu Eksen" çıkarken.....	26
Öğrenci gençlik neoliberal saldırılara başkaldırdı!.....	27
Pentagon'un savaş baronları namluları yeniden Latin Amerika halklarına çeviriyor.....	28
Ulusal soruna devrimci yaklaşımın paradoksları - 2 - M. Can Yüce.....	29
Zere'den mektup var!.....	30
Mücadele postası.....	31

Sosyalizm İçin

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2009/45 ● 20 Kasım 2009

Fiyatı: 1 YTL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Ayten Özdoğan
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.
Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul
Tel: 0 (212) 621 74 52 - Fax: 0 (212) 534 95 90
e-mail: info@kizilbayrak.net
Web: http://www.kizilbayrak.org
http://www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık
Çobançeşme Mh. Sanayi Cd. Aytay Sk. No 10 A Blok
Yenibosna / Bahçelievler / İSTANBUL /
Tel: 0 (212) 654 94 18

Kızıl Bayrak'tan

BDSP'li Metal İşçileri'nin aylardır yoğun bir emek ve çaba ile örgütledikleri Metal İşçileri Kurultayı 22 Kasım günü toplanacak.

Aylara yayılan aralıksız bir çalışması ile örgütlenen kurultayın sınıf hareketinin gelişimine anlamlı bir katkı sunacağından hiçbir kuşku duymuyoruz. Bu katkı sadece bugünkü sınıf hareketinin mevcut tablosuna yapılmış bir müdahale ile sınırlı değildir. Aynı zamanda kurultay sonucu ortaya çıkarılacak irade ve alınacak kararlarla birlikte metal sektöründe yeni ve ileri bir sürecin önünü açacak bir başlangıç da olacaktır.

Sınıf devrimcilerinin bu müdahalesi sınıf hareketine çöreklenen ihanetçi ve uzlaşmacı anlayış ve pratikle hesaplaşmasının önemli bir adımı ve başlangıcı kabul edilmelidir. Metal İşçileri Birliği'nin yaratılması ve devrimci bir mücadele programı etrafında öncü metal işçilerinin iradesinin açığa çıkarılması, kuşkusuz ki hem metal işçileri hem de sınıfın diğer bölükleri için tarihsel bir kazanım olacaktır. Bu adımı başka yeni adımlarla tamamlamak ve sınıfın örgütlü gücünü tüm alanlarda harekete geçirebilmek sınıf devrimcilerinin önünde duran güncel bir görev ve sorumluluktur.

Ancak bu görevin başarıyla tamamlanması ve hedeflerine ulaştırılmasının yolu kurultay sonrası dönemi kazanmayı güvence altına almayı zorunlu kılıyor. Bu ise ortaya çıkan iradenin örgütlülüğünün sürekli güçlendirilmesi ve kurultayın ele aldığı tüm gündemler temelinde belirlenecek hedef ve görevleri somutlanması ölçüsünde mümkün olacaktır. Sınıf devrimcileri için başarının asıl ölçütü bu olacaktır.

25 Kasım günü KESK'in gerçekleştireceği bir günlük uyarı grevine yönelik hazırlıklar devam ediyor. Sosyalist Kamu Emekçileri, KESK'in aylar önce kararlaştırdığı bu eylemi kamu emekçilerinin gündemine taşımak için azami bir çaba gösterdi. Bulduğu tüm alanlarda bu gündemi çeşitli araç ve yöntemlerle işledi. Grevin başarısının iyi bir ön hazırlık çalışmasına bağlı olduğunun bilinciyle hareket etti. İleri ve devrimci kamu çalışanlarıyla bu gündem çerçevesinde çok sayıda röportaj kamu emekçilerine seslendi. Grevin sonucunda yaşanabilecek muhtemel saldırıların yarattığı tereddütleri etkisizleştirmek için

kararlı ve net bir duruş sergiledi.

Sosyalist Kamu Emekçileri, kamu emekçilerine yaptığı son bir çağrı ile 25 Kasım bir günlük uyarı grevinin son değil bir başlangıç olduğunu, hak ve özgürlükleri kazanmanın yolunun süresiz iş bırakma eylemine hazırlanmaktan geçtiğini açıkladı. Bu çağrının kamu emekçileri içinde ete-kemiğe büründürülmesi 25 Kasım eylemine güçlü ve etkili bir müdahaleyi zorunlu kılmaktadır. Onbinlerce kamu emekçisinin hak ve özgürlükleri için sokağa çıkmaya hazırlandığı bugünlerde, bu çağrıyı kendi cephemizden etkili bir çalışmaya dönüştürmeli ve tüm güçlerimizle 25 Kasım uyarı grevine hazırlanmalıyız.

Hatırlatma:

Bayram tatilinden dolayı gazetemizin dağıtım işlerinde yaşanacak aksamlarından kaynaklı olarak gazetemizin yayının bir sayı ara vermek zorunda kalıyoruz. Gazetemizin bir sonraki sayısı 4 Aralık 2009 tarihinde çıkacaktır. Okurlarımız gazetemizin yeni sayısını 4 Aralık 2009 tarihinde temin edebilirler.

Bu aksamadan dolayı tüm okurlarımızın bizi anlayışla karşılayacağını umuyor, iyi tatiller diliyoruz.

Düşük ücret, esnek çalışma, rekabet, gelecek kaygısı, işsizlik...

Kapitalizmin Krizi

Teknik Elemanları da Vuruyor!

Kitapçılarda...

Genetiği değiştirilmiş organizma üretimi yasallaştırıldı!

GDO'YA HAYIR!

EKSEN

25 Kasım bir günlük uyarı grevi son değil başlangıç olmalıdır!..

Süresiz iş bırakma eylemi örgütlenmelidir!

Kamu emekçileri hareketi uzun bir dönemdir geri çekilmiş durumda. Sahte sendika yasasının ardından uzlaşmacı sendikal anlayışlar mücadeleyi tümüyle yasal mevzilere sıkıştırdılar. Böylece sendikalar bürokratik işleyişin etkisi altında işlevsizleştirildi. Toplu görüşme süreci adı altında yıllardır yaşanan ortaoyunu ise artık kamu emekçilerinin ilgisini dahi çekmemektedir. Kamu emekçileri cephesinden KESK, Kamu-Sen ya da Memur-Sen arasındaki ayrımlar pratikte aynı konumda bulunmaları nedeniyle epeyce silikleşmiş bulunmaktadır.

'89 Bahar Eylemlilikleri'nin ardından işçi sınıfının mücadele dinamizminin bir parçası olan, Bahar Eylemleri'nden aldığı moralle yükselişe geçen kamu emekçileri hareketi bugün oldukça geri bir noktaya düşmüş durumdadır. İşçi hareketinin durgunluk yaşadığı dönemlerde fiili-meşru eylemleriyle suskunluğu parçalayan kamu emekçileri, bugün için ne işçi sınıfının mücadele dinamizmine ne de kendi iç dinamiklerine yaslanarak yeniden ayağa kalkma imkanlarına sahiptir. Zira her iki imkan da hem sermaye iktidarının saldırıları nedeniyle, hem sendikal bürokrasinin denetimi altında, hem de öncü, sınıf bilinçli işçi ve emekçilerin değişik biçimlerde tasfiye edilmesinin ardından dumura uğratılmış bulunmaktadır. Özetle, kamu emekçileri hareketinin durumu işçi-emekçi hareketinin örgütsüz, dağınık ve parçalı yapısının bir parçası ve sonucudur.

Tüm bu olumsuzlukların yaşandığı bir süreçte 25 Kasım bir günlük uyarı grevi kararı alınmıştır. Kararın kendisi öncüler ve tabanda farklı kaygılara neden olmakta, değişik açılardan tartışılmaktadır. Öncüleri KESK'in 25 Kasım eylemi kararını Kamu-Sen ile birlikte almış olmasından duydukları rahatsızlıkları dile getirmektedirler. Kontra, işbirlikçi Kamu-Sen'i teşhir etmeyi temel politika haline getiren KESK'in Kamu-Sen'le aynı eyleme imza atarak kendisini zora sokacağını söylemektedirler.

Ne yazık ki bu eleştiriler için geç kalınmıştır. Çünkü KESK'in pratiği ve mücadele çizgisi uzun bir dönemdir Kamu-Sen ile aynı zemindedir. Masabaşı görüşmelerle, meclis koridorlarını aşındırmakla, düzen partilerinin temsilcilerini ziyaret etmekle sorunlarını çözmeye çalışan KESK'in uzlaşmacı sendikal anlayışları göstermelik eylemler, koltuk kavgaları ve dar grupçu yaklaşımlarıyla süreci heba etmektedirler. Dolayısıyla tüm bu eleştiriler haklı ve yerindedir. Ancak, öncesinde bürokrat yönetici takımının örgütü durumundaki Kamu-Sen artık bir kitle tabanına kavuşmuş durumdadır. Kamu emekçilerinin birlikte mücadelesini örgütlemek için Kamu-Sen ile Memur-Sen'in tabanının da mücadeleye çekilmesi gerekmektedir. Bunun için de her iki konfederasyonun tabanını kapsayacak mücadele araç, yol ve yöntemlerine ihtiyaç vardır. Kontra ve işbirlikçi bu iki konfederasyon bir yandan yönetimi şahsında teşhir edilirken, diğer yandan da pratikte tabanını kucaklayan bir mücadele hattı örülmelidir. Öncü kamu emekçileri sorunu böyle ele almak ve buna uygun davranmak durumundadır.

Tabandaki emekçiler ise daha çok soruşturma teröründen kaygı duymaktadır. İşyerlerinde öne çıkan sorunlardan biri, işgüvencesiz emekçilerin eyleme

katılmak için sendikalardan güvence beklemesidir. Özellikle sağlık sektöründe işgüvencesiz istihdam ağırlıktadır. Bu nedenle taşeron, sözleşmeli emekçilerin sürecin bir parçası haline getirilmesi gerekiyordu. Ancak ne yazık ki 25 Kasım'a sayılı günler kaldığı halde bu yapılmamıştır.

Tabandaki emekçiler hak alıcı eylem biçimlerinin bir ihtiyaç olduğunu düşünmelerine rağmen mevcut hazırlıkların yetersiz olduğunu dile getirmektedirler. Kamu emekçilerindeki güvensizlikleri giderebilmek için güçlü, tüm işyerlerini kuşatan, eylemleri tepkilerin açığa çıkarıldığı bir süreç örgütlenmeliydi. Emekçiler mücadeleye, kendilerine ve sendikalara duydukları güvensizliği ancak bu şekilde aşabilir, iş bırakma eylemine katılım örgütlü ve örgütsüz emekçiler tarafından ancak böylesi bir zeminde güçlü olabilir. Ne yazık ki işin bu yanı boşa bırakılmıştır.

Sürecin boşa bırakılan bir diğer önemli yanı ise grev ve direniş komiteleri aracılığıyla sürecin örgütlenememiş olmasıdır. Kimi illerde ve şubelerde öncü, devrimci kamu emekçilerinin çok özel çabaları sonucu örgütlenme komiteleri, komisyonları kurulabilmiş, çok sınırlı yerlerde grev komiteleri oluşturulabilmiştir. Örgütlü-örgütsüz tüm kesimleri kucaklamanın temel mekanizmalarından biri olabilecek grev ve direniş komiteleri uzlaşmacı sendikal anlayışlar tarafından önemsenmemiştir. "Nasıl olsa işyeri temsilcilikleri var, onlar aynı işlevi yerine getirebilir" türü yaklaşımların hiçbir ciddiyeti ve inandırıcılığı yoktur. Zira birçok işyerinin sendikalarla bağı uzun bir dönemdir kopuktur. İşyeri temsilcilikleri çalışmamakta, işyeri toplantıları yapılmamakta, işyeri temsilcileri toplantıları gerçekleştirilmemektedir. Tüm bunlar gerçekleşse dahi, sahte sendika yasasıyla birlikte işyeri temsilcilikleri karar organı olmaktan çıkarılmıştır. Dahası işyeri temsilcilikleri sadece KESK'li emekçileri kapsamaktadır. Grev ve direniş komiteleri ise tabandaki tüm emekçilerin birliğini sağlayacak taban örgütlülükleri işlevi görecekler.

Süreç örgütlenirken eksik kalan en temel sorunların başında ise, öncesi ve sonrasıyla 25 Kasım'ın bir bütün olarak örgütlenememesi gelmektedir. 25 Kasım bir uyarı grevidir. Kamu emekçilerinin hak ve özgürlüklerini kazanması için uyarı grevinin süresiz iş bırakma eylemine dönüştürülmesi gerekmektedir. Bu anlamda 25 Kasım bir ilk basamak ve başlangıç sayılmalıdır. Zira birçok kamu emekçisi 25 Kasım'ın

başarısızlıkla sonuçlanması durumunda kamu emekçileri hareketinin ve KESK'in uzun bir dönem ayağa kalkamayacağını düşünmektedir. Böyle bir sonucu yaşamamak için yapılması gereken açık ve nettir. Henüz geç kalınmış değildir.

25 Kasım günü alanlarda bir günlük uyarı grevi bir başlangıç ilan edilmelidir. Tüm emekçiler işyerlerine döndüğünde, süreci daha güçlü, planlı ve etkin eylemliliklerle süresiz iş bırakma eylemi şeklinde örgütlenmelidir. Bunun için her ilde, bölgede, işyerinde, sendika ve şubede, giderek hem alta doğru yayılan hem de üste doğru merkezleşen grev ve direniş komiteleri oluşturulmalı, tüm aktif üyeler bu komitelerin etkin bir unsuru haline getirilmelidir. Bugünden süresiz iş bırakma eyleminin tarihi ilan edilmeli, sistemli bir planlama ve disiplinli bir pratik çerçevesinde işyeri gezileri düzenlenmeli, işyeri toplantılarında neden süresiz iş bırakma eylemine gidilmesi gerektiği, grev ve direniş komitelerinin işlevi ve önemi anlatılmalıdır. Tüm işyerlerinde grev ve direniş komiteleri oluşturulması için çaba harcanmalı, bu komiteler karar organları olmalıdır. Tabanın iradesini, birliğini ve eylemleri tepkisini açığa çıkarmanın bir zemini haline getirilmesi gereken grev ve direniş komiteleri demokratik bir işleyişe kavuşturulmalıdır.

Tüm eksikliklerine rağmen 25 Kasım uyarı grevi öncü, devrimci kamu emekçilerinin çabasıyla örgütlenmekte, işyerlerinde ve sendikalarda bir hareketlilik yaratmaktadır. Tabandaki emekçiler hak alıcı eylem biçimlerine ihtiyaç olduğunu vurgulamakta ama sendikalara, mücadeleye ve özgüçlerine güven duymamaktadırlar. Sınırlı çabalar dahi emekçilerde umut yaratmaktadır. Arkasının gelmeyeceğinden endişe duyan emekçiler herhangi bir kazanım olmadan, üstelik soruşturma tehdidi altında iş bırakma eylemine katılma eğilimindedir. Tüm bu kaygı ve çekincelere rağmen sermaye iktidarının yoğun saldırıları altında bunalan kamu emekçileri kendi iç dinamikleri üzerinden harekete geçmek niyetindedir.

25 Kasım'ı kazanıma çevirmek, mücadeleyi bir üst düzeye sıçratmak, süresiz iş bırakma eylemini örgütlemek için bir kez daha öncü ve devrimci kamu emekçilerinin iradesine, çaba ve enerjisine ihtiyaç vardır. Tüm öncü, devrimci kamu emekçileri 26 Kasımlar'ı kazanmak için işyerlerine ve şubelerine bu bilinçle dönmeli, grev ve direniş komiteleri oluşturarak emekçilerin tabanda birliğini sağlamalıdır.

Düzenin çözümsüz denklemleri

“Açılım” konusu gündemdeki yerini koruyor. Tartışmalar daha çok burjuva siyaset sahnesinde yaşanıyor. Sorun üzerinden birbirlerine adeta diş bileyen düzen partileri, “açılım”a ilişkin meclis görüşmelerini ise bir iç hesaplaşma alanına çevirdiler. AKP konuyu meclise taşıyarak, hem açılıma bir “milli irade” görüntüsü kazandırmak istiyor, hem de sürece karşı keskin bir muhalefet yürüten CHP ve MHP’yi etkisizleştirmenin hesabını yapıyordu. Ama meclisten bir mutabakat tablosunun çıkmayacağı baştan belliydi. Ortaya çıkan sonuç bu nedenle şaşırtıcı olmadı. Ancak burjuva muhalefetinin etkisizleştirilmesi bakımından oldukça önemli kazanımlar elde edildiği açık. Özellikle de Onur Öymen ile devleti savunmak çizgisinde hareket eden CHP tam olarak çuvallamış durumda.

Devlet bürokrasisinin en derin noktalarında görev yapan ve kendini hep devletle özdeşleştirmiş olan bu zat, gerçek düşüncelerini dosdoğru ortaya koyunca, açılım görüşmelerini fırsata çevirmek isteyen CHP’nin hesapları da tümüyle boşa çıktı. AKP’yi zayıflatma hesabı yaparken kendisi hedef haline geldi. Gerçek bir siyasal yenilgi anlamına geleceği için Onur Öymen’in istifasından kaçınan CHP yönetimi, bir an önce durumun üstünü kapatma yolunu seçti. Ancak Alevi emekçileri başta olmak üzere toplumun farklı kesimlerinden yükselen büyük tepki karşısında çok zor bir duruma düştü. Bu noktada tek bir manevra yapma şansı vardır; o da, AKP cephesinin konuyu istismar etmesi gerçeğinden hareketle, Alevi emekçileri İslamcı gericilikle korkutmaktır. Ancak bu imkan da giderek yitirilmektedir. Çünkü, Alevi emekçileri bugün bir mücadele dinamiği olarak hareket edebilecek düzeyde örgütlüdür.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, Onur Öymen sadece CHP’nin gerçek kimliğine ışık tutmuş, devletin kurucu partisi olarak işlediği suçlara işaret etmiştir. Bu da on yıllar boyunca gericilik korkusuyla CHP’ye bel bağlayan ve Kemalizm’in temel toplumsal dayanaklarından biri haline gelen Alevi emekçileri için sarsıcı ve uyarıcı olmuştur. Bu, toplumsal mücadeleden geleceği açısından önemli bir gelişmedir. “Devletin Alevisi olmayacağız” diyerek alanları dolduran Alevi emekçileri, düzenin has partisi CHP’nin de Alevisi olmamak için önemli bir adım atmışlardır. CHP açısından ana oy depolarından birinin boşalması anlamına gelen bu durumun, onun iç bunalımını ayrıca derinleştireceği kesindir.

Öte yandan AKP ve onunla aynı safta duran düzen güçlerinin ikiyüzlülükleri de unutulmamalıdır. Onlar da siyasal çizgileri ve tarihsel pratikleriyle CHP ile aynı yerde durmaktadırlar. Bugün açılım planının gerekleri onları başka türlü davranmaya itse de, gerçekte devletin katliamları karşısında farklı bir tutum içerisinde değillerdir. Hiç değilse CHP tarihinin bir döneminde düzen siyasetinin solunu tutmak üzere politik çizgisinde değişiklikler yaparken, bu son döneme kadar dinci gericiler Alevi ve Kürt düşmanlığı yapmış, devlet katliamlarına sahip çıkmış ve dahası bu katliamlarda kullanılmışlardır. Bugün “amacımız analar ağlamasıdır” diyen Erdoğan’ın, daha birkaç yıl önce kolluk güçlerini kadın ve çocukları katletmeye çağırdığı unutulmamalıdır. Sivas ve Gazi gibi katliamlarda bu gericilerin katliama nasıl katıldıkları ve nasıl savundukları bilinmektedir. Bu gerici odaklar bugünkü halleriyle koyun postuna bürünmüş kurttan farksızdırlar. Gerek Aleviler, Kürtler ve gerekse de devlet katliamları karşısındaki durumları tam olarak

böyledir. Dolayısıyla, bu gericilerin ikiyüzlülüklerinin teşhir edilmesi de günün önemli siyasal görevlerindedir.

Diğer taraftan, açılım sürecinin bugünkü seyrine baktığımızda, hükümet cephesinden bir eşğin aşılma üzere olduğu da açıktır. Kandil ve Mahmur’dan gelen PKK’li grupların Kürt halkı tarafından görkemli gösterilerle karşılanması nedeniyle düzen cephesinden ortaya çıkan sarsıntılar üzerine hükümet açılıma ara verdiğini ve açılım planını yürürlüğe koymak için şartları yeniden olgunlaştırmaya çalışacağını duyurmuştu. Bu, gerek düzen siyasetine ve gerekse de Kürt hareketine bir balans ayarı çekileceği anlamına geliyordu. Sürecin başa döneceği konusunda yapılan tehditler Kürt hareketine yönelik oluyordu. Konunun meclise getirilmesi ise burjuva siyasetine yapılacak balans ayarı kapsamındaydı. Bu plan yukarıda da belirttiğimiz gibi belli bir başarıya ulaşmış durumda. Tüm bunlardan sonra açılım sürecine verilen ara geride bırakılarak yeni adımların atılması muhtemeldir. Öcalan’ın şartlarının “iyileştirilmesi” çerçevesinde bir takım adımlar atılmış bulunmaktadır. Bu arada yeni PKK’li grupların ülkeye girişi de sözkonusu olabilir.

Ama bunlar açılım sürecinin önünde engel kalmadığı anlamına gelmiyor. Tersine bu süreç, kurulu düzen açısından bakıldığında aşılması güç engellerle doludur. Zira sorun sadece burjuva muhalefetin kontrolü ya da PKK’nin tasfiyeye ikna edilmesi sorunu değildir. Sorun aynı zamanda düzenin bekası sorunudur. Zira CHP ve MHP gibi partiler bir yere kadar denetim altında tutulabilirler belki ama, şovenizmle zehirlenmiş ve kirli savaş propagandasıyla kandırılmış toplumun geri yığınlarını kontrol etmek o kadar kolay değildir. Diğer taraftan, bir takım ödünlerle PKK tasfiye sürecine sokulabilir ama, bu süreç pekala Kürt halkının çok daha ileri siyasal taleplerle mücadeleye sarılmasına da yol açabilir. Kandil ve Mahmur’dan gelenlerle ortaya çıkan tablo bu bakımdan dikkat çekicidir.

Daha önce de belirttiğimiz gibi, düzen açısından bir bıçak sırtı durumudur bu. Bir yandan Kürt hareketini ve halkını sürece ikna edecek bir siyasal ortamın hazırlanması, diğer yandan bunu yaparken toplumun geri kesimlerini öfkeli edilecek tabloların ortaya çıkmamasına özen gösterilmesi gerekmektedir.

Sorun sadece bir denge politikası olarak da ortaya çıkmamaktadır. Aynı zamanda gerici yığınları Kürt halkına karşı kullanma ihtiyacı vardır ki, bunun da ölçülü bir biçimde yapılması gerekmektedir.

Düzenin en önemli handikaplarından biri ise, böyle bir süreci iç iktidar mücadelesinden kaynaklı bir siyasal krizle karşılıyor olmasıdır. Her ne kadar hükümet döne döne açılım sürecinin bir devlet politikası olduğunun altını çizse de, sürecin siyasal sorumluluğunu üstlenmiş durumdadır. Ordu cephesi ise, açılım sürecinin altında imzası olmakla birlikte, bu süreçte hükümetin yıpranabileceği beklentisiyle elini taşın altına koymaktan uzak durmaktadır. Bu arada düzen içi mücadele sertleşme eğilimi göstermektedir, ki her an yeni bir siyasal krizin kapıda olması demektir bu. Islak imzayla ilgili ihbar mektubu böyle bir işlev görebilirdi, fakat taraflar arasında yapılan görüşmelerin belli bir mutabakatla sonuçlandığı anlaşılıyor. Ancak bunun geçici olduğu açık. Dinleme skandallarıyla gerilim en üst seviyede seyretmeye devam ediyor. Yeni bir kriz sarsıcı sonuçlara yol açabilir ki, bu da açılım sürecinin sonunu hazırlayabilir.

Bu noktada belirtmek gerekir ki, bu riskler karşısında düzen cephesinden bazı çıkış yolları da aranmaktadır. Bu çerçevede çatışan güçler arasında yeni bir ittifak arayışı sözkonusu olabilir. Özellikle AKP ile organik bağları olan tekeli burjuvazi ile tekeli burjuvazinin TÜSİAD’da temsil edilen kesimleri arasında yan yana geliş yollarının arandığı, buna ilişkin bir takım girişimler olduğu gözlemlenmektedir. Bu girişimlerden bir sonuç çıkıp çıkmayacağı bilenemez ancak bu ihtimalin de mevcut denklemler içerisinde dikkate alınması gerektiği açıktır.

Tüm bu denklemlerden farklı sonuçlar üretilse de, bunlardan hiçbirinin Kürt halkı ve emekçilerinin yararına olmayacağı açıktır. Çünkü bu denklemlerden hiçbirisi Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik istemlerine yanıt vermemektedir. Bunun için, bu denklemlerin Kürt halkı ve emekçileri yararına yeni baştan kurulması gerekmektedir. Bu ise ancak mevcut düzeni aşmayı hedefleyen devrimci bir mücadele programı ve yönelimiyle mümkündür. Kürt sorununda gerçek ve kalıcı bir çözüme ulaşmanın bunun dışında bir yolu yoktur.

Sermaye devletinin kulakları: “Telekulak”!

Türkiye'nin gündemi yeni bir “telekulak” skandalıyla çalkalanıyor. Yargıtay'ın dinlendiği belgeleriyle ortaya çıktı. Yargıtay Başkanlığı, santral numarası dinlenenler arasında çıktı. Adalet Bakanlığı müfettişleri, Ergenekon soruşturmasının başındaki İstanbul Cumhuriyet Başsavcısı Aykut Engin'in telefonu ile Sincan adliye santralini de dinlemeye aldırması. Albay Dursun Çiçek'in tutuklanıp serbest bırakılmasının tam bir rezalete dönüşmesi ve “ıslak imzası” üstünden süren düzen içi dalaşma, gelinen yerde “telekulak” skandalı üzerinden tüm hızıyla sürüyor.

Kendine dokunduğunda, “demokrasi ve iletişim özgürlüğü”nü hatırlayan düzen güçleri, bu olayı düzen içi çatışmanın bir aracı olarak kullanıyor. Son gelişme, egemen güç odaklarının ellerindeki her silahla çatıştığını, dahası çatışmanın her yolu mubah gören bir aşamaya geldiğini gösteriyor.

Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı'nda (TİB) geçtiğimiz günlerde gerçekleştirilen inceleme raporu, görevli Sincan 1. Ağır Ceza Mahkemesi'ne gönderildi. Raporda, dinlenen telefonlar arasında Yargıtay Başkanlığı santral numarasının da bulunduğu ortaya çıktı. Dosyalardan çıkan belgeler ayrıca, Sincan Hakimi Osman Kaçmaz'ın telefonlarının dinlenebilmesi için Sincan Adliyesi santral numarasının da dinlemeye alındığını ortaya koydu. Tüm dinleme faaliyetlerinin, Adalet Bakanlığı'nın 5 Eylül 2008'deki genel nitelikli “terör” soruşturması kararı doğrultusunda verildiği anlaşıldı.

Öte yandan Telekomünikasyon İletişim Başkanlığı da “yüksek yargı”nın dinlendiğini doğruladı. Bu, santrali kullanan 250 hakim ve savcının telefon konuşmalarının dinlenmiş olabileceği anlamına geliyor. Yargıtay'ın dinlenmesi sonrasında Yargıtay Başkanlar Kurulu harekete geçerek belge üzerine ön inceleme kararı aldı.

Ergenekon soruşturmasının başındaki isim Başsavcı Aykut Cengiz Engin'in dinlendiğini, Adalet Bakanlığı Teftiş Kurulu'nun, İstanbul 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nden aldığı iznin uzatılmasına ilişkin başvuru belgesi ortaya çıkardı. 14.10.2008 tarihinde alınan iznin 3 ay süreyle uzatılması için 14.01.2009 tarihinde mahkemeye talepte bulunulduğu saptandı.

Adalet Bakanlığı Başmüfettişliği'nin isteği, savcılar Ali Çakır, Osman Kaçmaz ve Ömer Faruk Eminağaoğlu'nu da kapsarken, Aykut Cengiz Engin'in ev, iş ve cep telefonlarının belgede yer aldığı, tüm konuşmalarının tespit edilmesinin istendiği ortaya çıktı. Öte yandan, dinlenen telefonlar arasında İstanbul Adliyesi'nin santral telefonunun da bulunduğu kaydedildi.

Hakim ve savcıların, Ergenekon soruşturması çerçevesinde Adalet Bakanlığı Teftiş Kurulu'na çıkartılan yönetmelik temel alınarak dinlendiği ifade ediliyordu. Ancak, bizzat Ergenekon soruşturmasının başında bulunan Engin'in bu kapsamda muamele görmesi hiç de inandırıcı değildi. Ve bu dinleme ile daha önceki dinlemelerin gerekçeleri de boşa düşmüş oldu.

“Beni de 6 yıl dinlediler” diyen Recep Tayyip Erdoğan ise, AKP'ye yönelik dinlemelerle ilgili yapılan suçlamaları çirkin bulduğunu kaydederek dinlemelerin hiçbirisinin yasaya aykırı olmadığını söyledi. Öte yandan “telekulak” skandalı, Çankaya

Köşkü'nde de gerilimi düşürmek için zirve yapılmasına neden oldu.

Öte yandan hakim ve savcılara yönelik telefon dinlemelerine ilişkin haberleri ihbar kabul eden Yargıtay Cumhuriyet Başsavcılığı AKP hakkında yeni bir inceleme başlattı. Siyasi partilerin sicil dosyalarını tutmakla görevli başsavcılığın, “Hukuk devleti ilkesine karşı eylemlerin odağında yer aldığı gerekçesiyle” başlattığı belirtiliyor. İnceleme kapsamında Adalet Bakanlığı Teftiş Kurulu tarafından çıkarılan mahkeme kararıyla bazı hakim ve savcılara yönelik telefon dinlemeleri ve teknik takip dosyaları mercak altına alındı.

Hatırlanacağı üzere, bir “telekulak cenneti” olarak bilinen Türkiye'de geçen yıl da önce Anayasa Mahkemesi Başkan Vekili Osman Paksüt olayı patlak vermişti. Arkasından, CHP Genel Sekreteri Önder Sav, CHP Genel Merkezi'ndeki odasında yaptığı özel konuşmaların dinlendiğini ve basına sızdırıldığını söylemişti. Diğer yandan, başta Ergenekon olmak üzere çetelerle ilgili soruşturmalar için dinlenen telefonların kayıtları da çarşaf çarşaf gazete sayfalarını süslemişti.

Aynı günlerde Ankara 11. Ağır Ceza Mahkemesi (eski adıyla DGM) hakiminin verdiği izleme kararıyla Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Başkanlığı'nın ülke çapında tüm sabit ve mobil telefonları, faks, data ve internet haberleşmesini izleme yetkisine kavuşturduğu açığa çıkmıştı. Emniyetin izleme/dinleme yetkisi her üç ayda bir yenilenerek 70 milyon insanın kimin kimle haberleştiği, mesajlaştığı sınırsız bir izlemeye tabi tutulmuştur. Ortaya çıkan belgeler, tüm ülkenin dinlendiğini sergileyerek olayın ulaştığı kirli boyutu, tüm toplumun gözetim ve denetim altına alınması rezaletiyle karşı karşıya olduğunu göstermişti.

Türkiye'de resmi istihbaratın MİT, Jandarma ve Emniyet tarafından yürütüldüğü biliniyor. Bunun dışında, sözgelişi Liman Koruma gibi birimleri de dahil edersek, toplam 11 kuruluş dinleme yapabiliyor. Başta MİT, Jandarma ve Emniyet olmak üzere bu kurumların zaman zaman güç veya iktidar kavgası içine girdiği, bu nedenle, sadece başkalarını değil, birbirini dinlediği de sır değil.

Sermaye devletinin tüm toplumu hedefleyen izleme/dinleme biçimindeki özel yaşama yönelik hoyratça müdahalelerinin bahanesi, “önleme amaçlı izleme” yalanıdır. Yalandır, zira öyle olmasa Hrant Dink ve Rahip Santorini ile Malatya katliamının kurbanları hayatta olurlardı! Devletin binlerce cinayeti, katliam ve provokasyonu önlenmiş olurdu!

Dikkat çekici nokta, “telekulak krizi” üzerinden çatışan tarafların gizli “telefon ve ortam dinleme”lere karşı ilkesel bir tutuma sahip olmamalarıdır. Her iki düzen kliği de bu konuda ikiyüzlü ve sahtekâr bir konumdadır. Yıllardır devrimci,

ilerici, muhalif kurum ve kişilerin telefonlarının dinlendiği iddiaları karşısında sessiz kalan bu düzen güçleri kendileri “mağdur” olunca konuyu gündeme getirmesi tam bir ikiyüzlülük örneğidir.

Dahası, tüm toplumun bugün mağduru olduğu telefon dinlenmesiyle ilgili yasal düzenlemenin altında bizzat bugün bundan yakınan CHP'nin kendisinin de imzası bulunuyor. Telefon dinlenmesi faaliyetini İletişim Daire Başkanlığı adı altında tek merkezde toplayan yasa, 2005'te CHP'nin de desteğiyle Meclis'ten geçmişti. Emniyet, Jandarma ve MİT'e “istihbari” amaçlı telefon dinleme ve izleme yetkisi veren yasa, “terörle mücadele”yi güçlendirecek “önleyici istihbarat” adı altında meclis gündemine getirilmişti. JİTEM'i yasal hale getiren yasanın görüşmeleri sırasında telefon dinlenmesine onay veren CHP'nin tek itiraz noktasını, dinlemeyi yapacak İletişim Daire Başkanı'nın başbakan tarafından atanmasıyla ilgili düzenleme oluşturmuştu!

Sermaye devletinin özel hayatın gizliliği ilkesine yaklaşımını, “telekulak” skandalları bütün çıplaklığıyla önümüze seriyor. Sermaye devleti, gerçek yüzünü bir süreliğine AB'ye uyum yasalarıyla örtmeye çalışarak iğreti rötuşlara dayalı bazı yasal düzenlemeleri demokratik hak ve özgürlüklerin tanınması olarak yutturmak istedi. Ama bütün bu aldatıcı manevralar sermaye düzeni gerçeğine birkaç yıl bile dayanamadı. Ardı arkası kesilmeyen yeni yasal düzenlemelerle durum eskisinden beter hale getirildi. Baskı, terör ve yasaklar rejimi yeniden tahkim edildi.

“Telekulak skandalı”nın ortaya döktüğü gerçeklerden hareketle söylersek; düzen güçlerinden hak ve özgürlük beklemek, ölü gözünden yaş beklemektir. Zira, onlar sorunun çözümü olmak bir yana, bizzat kaynağıdır. Tüm bu baskı, terör ve yasaklar sistemi tam da onların sömürü ve talan düzeni sorunsuzca ve engelsizce işleyebilsin diyedir. Çözüm, özel hayatın gizliliği de dahil tüm temel hak ve özgürlüklerimizi devrimci sınıf mücadelesinin gücüyle söke söke almaktır. Demokratik hak ve özgürlüklerimizi ancak sermaye iktidarına karşı bir proleter devrim perspektifiyle mücadele ederek kazanabiliriz.

Temmuz-Ağustos-Eylül resmi işsizlik rakamları açıklandı...

“Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”

Resmi rakamlara göre 2009 Ağustos döneminde işsizlik oranı **yüzde 13,4** olarak açıklandı. İşsizlik oranı, bu yılın Temmuz döneminde yüzde **12,8** seviyesindeydi. Türkiye İstatistik Kurumu'nun (TÜİK) üçer aylık dönemler itibarıyla her ay açıkladığı **Hanehalkı İşgücü Araştırması**, “**Temmuz-Ağustos-Eylül 2009**” dönemini kapsayan “**Ağustos**” sonuçlarına göre Türkiye genelinde işsiz sayısı geçen yılın aynı dönemine göre **927 bin** kişi artarak, **3 milyon 429 bin** kişiye yükseldi.

İşsizlik oranı **3,2** puanlık artışla **yüzde 13,4** seviyesinde gerçekleşti. Kentlerde işsizlik oranı **4,3** puanlık artışla **yüzde 16,5**, kırsalda ise **1,3** puanlık artışla **yüzde 7,4** oldu. Resmi işsizlik oranı, bu yılın Temmuz döneminde **yüzde 12,8** seviyesindeydi. Buna göre Ağustos döneminde işsizlik oranı, bir önceki resmi olduğu düşünüldüğünde dahi işsizliğin ulaştığı düzeyin korkunç olduğu açıklıkla görülebilir.

İşsizlik sorunu her geçen yıl artarak devam etmektedir. İşsizlik oranındaki bu artış kapitalist büyük işletmelerde taşeronlaştırmanın yaygınlaşmasına yol açmaktadır. İşsizlik, orta ve küçük işletmelerde ise sigortasız çalışma için sermayeye uygun ortam hazırlamaktadır. Bu nedenle kapitalist işletmeler, en ufak bir sorunda işçileri işten atmakta, işçilik maliyetlerini daha da düşürmek için işsizlik silahını en etkili biçimde kullanmaktadırlar.

Asalak patronlar yaygın işsizlikten birçok noktada yararlanmaktadırlar. Bu sayede milyonlarca işçiyi sigortasız çalıştırabilmekteler. Asgari ücretle, hatta asgari ücretin altında işçi çalıştırma fırsatına sahip olabilmekte, iş saatlerini diledikleri gibi uzatabilmektedirler. Kısacası patronlar, yaygın işsizliği işçiye karşı tepe tepe kullanmaktadırlar. İşçilerin örgütsüzlüğü devam ettiği sürece bu devran böyle dönmeye devam edecektir.

Az işçiye çok iş yaptırılması tüm kapitalistlerin ortak tutumudur. Zira artideğer sömürüsüyle elde edecekleri kârlarını katlamalarının başka bir yolu bulunmamaktadır. Bundan dolayı kapitalistler, istihdam oranını sürekli olarak düşürmektedirler.

Kapitalizm her yerde işsizlikten beslenir. Bu nedenle kapitalizm, kaynağı olduğu işsizlik sorununu çözmekten özenle kaçınır. İşsizlik sorununu çözmek bir yana, kapitalizm, işsizliği sürekli olarak arttıracak politikalara dört elle sarılır. Bu politikanın yıkıcı sonuçları nedeniyle milyonlarca işçi işini kaybeder.

Fiziki ve moral yönden yıpranır ve yozlaşır.

İşsizlik burjuvazinin elinde, işçi sınıfının mücadelesinin önünü kesen, işçileri bölen ve denetim altında tutan bir silahtır. Sermaye sınıfı bu silahtan çıkarları doğrultusunda en iyi bir biçimde yararlanmaya çalışır. Çalışma koşullarının iyileştirilmesi amacıyla yürütülen her türlü mücadele ve örgütlenme girişimi işten atma tehdidi ile kırılmaya çalışılır. Grev ve direnişleri kırmak için de kapıda hazır bekleyen işsizler ordusundan yararlanılır.

İşsizlik sadece iktisadi bir olgu olarak tanımlanamaz. İşsizlik aynı zamanda, işçi ve emekçilerde derin sosyo psikolojik ve kültürel yaraların açılmasına zemin hazırlar. İşsiz, üretimden kopmuş, koparılmış insan demektir. Kapitalist üretim içinde de olsa işçiler, kendi yaşamlarını disipline ederler. İşsiz, 8-10 saatini çalışarak geçiren işçiden farklı olarak, tamamen boşluktadır. İşçi için üretim sonrasında zaman öldürülen kahvehane vb. yerler, işsizler için sürekli uğranılan mekanlardır. Tam da bu koşullar çürüme ve yozlaşmanın önünü açar.

Kriz dönemlerinde çığ gibi büyüyen işsiz kitleler oluşur. İşsizler, çaresizlik içinde kahve

köşelerinde kumara, fuhuşa itilerek yozlaşma ve çürümenin bataklığına terk edilirler. İşsizlikten dolayı cinnet geçirerek intihar edenlerin, hırsızlık yapanların, psikolojik dengesi bozulanların sayısı bu nedenle sürekli olarak artar.

Sonuç olarak, her koşulda yozlaşma, insani çürüme, işçi ve emekçilerin yerleşik değerlerinden kopuş işsizlik zemininden beslenir. Hatta bir süre sonra, bu eğilimin bizzat kendisi yerleşik değerlerinden biri haline dönüşür ve en uygunsuz para kazanma yolları, en dizginsiz ahlak dışılık kanıksanır hale gelir.

Her türlü kötülüğün kaynağı olan kapitalist düzen yıkılmadığı koşullarda işsizlik sorunu artarak devam eder. İşsizliğin kalıcı ve tam çözümünün biricik yolu, işçi sınıfının devrimci iktidarı olan sosyalizmdir. Ancak bu genel doğru işsizliği azaltıcı tedbirlerin alınması için, emeğin korunması talepleri çerçevesinde mücadele etmeyi ertelemek gibi yanlış bir anlayışı, asla içermez.

İşsiz kitlelerin işçi sınıfının bir parçası olduğu ve kurtuluşlarının da ortak mücadeleyi gerektirdiği gerçeğinden hareket ederek işsiz kitleleri mücadeleye çekmek sınıf bilinçli öncü işçilerin görevidir. “**Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi**” yakıcı talebi, tüm işsizlerin, işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesini örgütlemek için kararlılıkla yükseltirse, işsizlik saldırıları top yekun mücadeleyle durdurulabilir.

Dört çift ayakkabıya 10 yıl ceza!

Kullanılmış dört çift ayakkabıyı kapı önünden çalan iki gence, her çift ayakkabı başına 2 yıl 8'er ay hapis cezası verildi.

2007 yılında Küçükçekmece'de üç evden ayakkabı aldıklarını kabul eden sanıklar tutuklandı.

Küçükçekmece 6'ncı Asliye Ceza Mahkemesi'nin atadığı bilirkişi, 4 çift ayakkabıya toplam 190 lira değer biçti. Mahkeme 2 yıl süren yargılama sonunda iki sanığı her çift ayakkabı için 2 yıl 8'er ay (4 kez) olmak üzere toplam 10 yıl 8'er ay hapis cezasına çarptırdı. Sanıklar TCK 53'e göre kamu görevi yapmaktan, seçme-seçilme ehliyetinden, siyasetten, dernek, sendika vb. yöneticiliğinden men edildi.

Yargıç Murat Ertemli, eylemi teşebbüs aşamasında görmeyerek ceza indirimine gitmedi. Mahkeme, sanıklara, dört ayrı eyleme dört ayrı suçlama yaptı. Sanıkların mağdurların zararını bizzat pişmanlık göstererek gidermedikleri gerekçesi de indirimi engelledi. Tüm bu indirimler yapılsaydı, Ufuk Altun ve Zeynel Aslan bir yıldan kısa süre ceza alacaklardı ve sabıkasız oldukları için cezaları paraya çevrilip ertelenecekti.

Ufuk Altun'un annesi S. Altun, Bartın'a nakledilen oğluyla bayramdan bayrama görüşebildiğini belirterek, “Yaşadığımız kâbus. Ne yapmış benim evladım, adam mı öldürmüş, banka mı soymuş? Bu nasıl adalet?” dedi.

Baklava çalan çocukları hapse atan, onlara onlarca yıl ceza vermesini bilen yargının banka hortumlayanlara dokunmadığı bir düzende yaşıyoruz. Dolayısıyla “adalet” sadece emekçiler, yoksulluğa ve çaresizliğe itilen milyonlar için uygulanıyor. Bu düzende baklava, ayakkabı çalanlar “hırsız” olarak tanımlanırken, yolsuzluklarla çalıp çırpınlar elini kolunu sallayarak gezebiliyor, dokunulmazlık şiltesi ile istediğini yapabiliyor.

Milyonlarca insan asgari şartlarda dahi hayatını sürdürmekte zorlanırken, işsizler ordusunun sayısı milyonları bulmuşken, kapitalizmin yoz kültürüyle beraber hırsızlık olaylarının artması muhtemeldir.

Fakat bu örnekte de görülen hırsızlıkların asıl sebebi burjuvazinin emekçilerden çaldıkları ile yarattıkları servettir. Kapitalizmin işleyişinin kendisidir. Burjuvazi egemenliğini korumak için pek çok aracın yanında yasalarını ve yargısını kullanıyor.

Yargı terörü ile terbiye edilmek istenen emekçilere de burjuvazinin mülkiyetini koruyup kollayan bu sistemi alaşağı etmek düşüyor.

CHP ve Öymen'e tepkiler eylemlere yansıdı

CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen'in meclis genel kurulunda yaptığı konuşmada Dersim Katliamı'nı olumlayan sözlerine tepkiler büyüyor. Çeşitli illerde gerçekleştirilen eylemlerle Öymen ve CHP protesto edildi.

İstanbul

Tunceli Dernekleri Federasyonu üyeleri, Onur Öymen'in Dersim Katliamı'nı öven ırkçı açıklamalarına karşı 13 Kasım günü Beyoğlu Tünel'den CHP İstanbul İl Başkanlığı binası önüne yürüdüler.

Tuncelili sanatçılar Emre Saltık, Aydın Öztürk ve Seher Dilovan'ın da yer aldığı eylemde TUDEF'lileri karşılamak isteyen CHP İstanbul İl Başkanı Gürsel Tekin de protestoların hedefi oldu. Gürsel Tekin'i yuhalayan TUDEF'liler Tekin'in elindeki karanfilleri kabul etmediler. Onur Öymen'in istifasını istediler.

Eylemde konuşan Tunceli Dernekler Federasyonu Başkanı Özkan Tacar "Alevi toplumu, kendisine yönelik hiçbir saldırıyı unutmamıştır, bunu da unutmayacaktır" dedi.

15 Kasım günü de TUDEF, Avrupa Dersim Dernekleri Federasyonu (FDG), Pir Sultan Abdal Kültür Dernekleri İstanbul Şubeleri, Alevi Bektaşî Federasyonu (ABF) Dersim katliamında idam edilen Alevi önderlerinden Seyit Rıza'nın idam edilmesinin 72. yıldönümünde Galatasaray Lisesi'nden Taksim Tramvay Durağı'na yürüdüler.

Taksim Tramvay Durağı'na yakın bir yerde bulunan CHP Beyoğlu İlçe Başkanlığı önünde oturma eylemi yapan yaklaşık 1000 kişi "İdam edilmesinin 72. yılında saygıyla anıyoruz" yazılı ve Seyit Rıza'nın "Senin yalanlarınla hilelerinle baş edemedim. Bu bana dert oldu. Ben de senin önünde diz çökmedim. Bu da sana dert olsun!" sözlerinin yer aldığı resmini taşıdı.

Tramvay Durağı'nda yapılan açıklamada, 72 yıl önce Dersim'de tarih sayfalarında utançla yer alan bir katliam ve soykırımın yaşandığı vurgulanarak, Dersim İsyanı olarak ifade edilen 1937-38 olaylarının bir isyan değil, devletin 31 Aralık 1935 yılında Dersim bölgesine yönelik özel olarak çıkardığı Tunceli Kanunu kapsamındaki katliam ve soykırıma karşı savunma eylemi olduğu söylendi.

"Katliamı unutmama, unutturma!", "Faşist devlet hesap verecek!", "Faşist devlet faşist CHP", "Dersim, Sivas, Koçgiri, unutulmaz hiçbiri!", "Seyit Rıza torunu Munzur'un onuru!" sloganları atıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Bursa

CHP Bursa İl Başkanlığı binası önünde toplanan Bursa Tunceliler Derneği üyesi Dersimliler CHP'ye üye olan Alevilere ve Dersim'lilere CHP'den istifa çağrısı yaptılar.

Eylemde CHP'nin altı okunu "Faşizm, İrkçılık, Soykırım, Halk düşmanlığı, Ergenekonculuk, Kafatasçılık" olarak ifade eden dövizler taşıyan Dersimliler ayrıca "Senin yalanlarınla ve hilelerinle baş edemedim bu bana dert oldu. Senin karşında baş eğmedim bu da sana dert olsun" yazılı pankart açtılar. Eyleme, Alevi dernekleri, devrimci kurumlar ve reformist partiler de destek verdi.

Kızıl Bayrak / Bursa

İzmir

TUDEF gerçekleştirdiği basın açıklaması ile Onur

Öymen'i protesto etti.

Sümerbank önünde toplanarak kısa bir yürüyüşle Konak Meydanı'na gelen dernek üyeleri, Seyit Rıza, Hz. Ali ve Pir Sultan Abdal'ın resimlerinin olduğu "Yolunuz yolumuzdur!" pankartı ile olayı kınayan dövizler taşıdılar.

Açıklamada, TBMM Genel Kurulu'nda açılım tartışmalarında görüşlerini açıklayan CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen'in açılım çerçevesinde son süreçte yaşananları teröre taviz vermek olarak değerlendirmesi ve Dersim katliamını meşru görmesi eleştirildi. Onur Öymen istifaya çağrıldı, onurlu insanların hemen CHP'den istifa etmeleri gerektiği ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Dersim

Dersim halkı Öymen'in Dersim İsyanı'na ilişkin sözlerine kentin sokaklarına astığı afişlerle tepki gösteriyor. Afişlerde Hitler'e benzetilen Onur Öymen, Türkçe, İngilizce ve Zazaca olarak yazılan "Dersim Katliamını Öven WANTED / Nev keme sae" ifadeleriyle protesto ediliyor.

İlerici kurumlardan tepki: Dersim'de basın toplantısı düzenleyen ilerici kurumlar da Öymen'e Dersimliler'den özür dileme çağrısı yaptılar.

İHD'den suç duyurusu: Diğer yandan, İnsan Hakları Derneği (İHD) Tunceli Temsilcisi Barış Yıldırım, CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen hakkında Tunceli Cumhuriyet Başsavcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

Özrü kabahatinden büyük!

Sermaye devletinin geleneksel inkar ve imha politikasının en ateşli sözcülerinden olan CHP, "demokratik açılım" tartışmalarının başladığı süreç boyunca MHP'yle girdiği "şovenlik ve ırkçılık" yarışında prim toplama peşine düştü.

10 Kasım günü Meclis Genel Kurulu'nda "demokratik açılım" öngörüşmesi yapılırken CHP adına söz alan CHP Genel Başkan Yardımcısı Onur Öymen'in Dersim Katliamı'nı öven sözleri ise kan üzerine kurulu katliam politikalarını en ileri düzeyden sahiplenmesine yeni bir örnek oluşturdu.

Ancak Öymen ve düzen partisi CHP, başta Aleviler ve Dersim halkı olmak üzere toplumun birçok kesiminden aldığı sert tepkilerle köşeye sıkıştı. CHP binalarının önünde basın açıklamaları gerçekleştirildi. Dersim sokakları Öymen'in Hitler'e benzetildiği afişlerle donatıldı. CHP'den istifa etmesi ve Alevilerden özür dilemesi istenen Öymen ve her fırsatta ırkçı-faşist söylemlerle işçi ve emekçiler arasındaki şoven dalgayı yaymaya çalışan CHP iyiden iyiye teşhir oldu.

Oluşan kamuoyu tepkisinin basıncıyla dümeni kıran Öymen ise "özrü kabahatinden büyük" cinsinden bir açıklamayla özür diledi. Öymen, "Şimdi ben Atatürk'ün Dersim'de yaptıklarını anlatırken Aleviler'e hakaret etmiş mi oluyorum? Biz bundan bahsediyoruz bize faşist diyorlar. Ben faşistsem Dersim isyanını bastırınlar neydi?" sözleriyle toplumun "hassasiyetlerini" kullanarak Atatürk üzerinden demagoji yapma yolunu seçti.

Bir dönem emperyalist savaş aygıtı NATO'da büyükelçilik görevini de yürüten Öymen, bütün silahlı ayaklanmalarda masum insanların öldüğünü söyledi. "Silahlı eylemi başlatanları değil de onu bastırınları suçlu sayarsanız tarihi yanlış değerlendirirsiniz" sözleriyle de resmi tarih kitabı sayfalarından yaptığı alıntılarla tarih dersi vermeye kalktı. Öymen, Dersim Katliamı'nı NATO'daki görevinden edindiği tecrübeyle "yan hasar"a benzetti. Öymen şunları ifade etti:

"Bütün silahlı ayaklanmalarda çok sayıda masum insan öldürülmüştür. Silahlı eylemi başlatanları değil de onu bastırınları suçlu sayarsanız yanlış olur. Operasyonlarda 'yan hasar' dediğimiz bir durum vardır."

Öymen'e yönelik tepkiler büyürken mikrofonların uzandığı bir diğer isimse "CHP kurtarıcısı" Kemal Kılıçdaroğlu'ydü. Tuncelili olmasıyla bilinen Kılıçdaroğlu, Öymen'in açıklamalarının hemen ardından kendisine yöneltilen sorulara yanıt vermektense kaçınırken yoğunlaşan tepkiler üzerine görüş açıklamak zorunda kaldı.

Dersim'de konuşan Kemal Kılıçdaroğlu, Onur Öymen'i bir an önce gerekeni yapmaya davet etti. Öymen'in istifa etmesi gerektiği mesajını verdi.

Öymen'in istifa edip etmeyeceği tartışmaları sürerken Dersimlilerin ve ilerici kesimlerin CHP'nin söylemlerine yönelik tepkileri artarak devam ediyor...

Sermaye iktidarının zam yağmuru devam ediyor...

“Ücretsiz ulaşım hakkı için mücadeleye!”

İstanbul'un trafik çilesine çare olarak sunulan Metrobüs İstanbul Büyükşehir Belediyesi için bir rant kapısı haline geldi. Metrobüsün kullanılmaya başlanmasıyla beraber hayata geçen ulaşım politikaları ile emekçiler metrobüse mecbur bırakılırken, İBB ise bu zorunluluğu kasasını doldurmak için fırsata çevirdi.

Metrobüs hizmetleri 16 Kasım 2009 tarihi itibarıyla %33 zlandı. Metrobüslerde tam bilet 1.5'ten 2 TL'ye, indirimli bilet ise 0.85'ten 1 TL'ye yükseltildi. Yeni zam saldırısıyla beraber aylık mavi akbillerin kontör sayısı 200'den 160'a düştü.

Bugün her ne kadar metrobüse yapılan fahiş zam ön plana çıkmışsa da, son yıllarda hatların yeniden düzenlenmesi ile şekillenen ulaşım güzergahlarına, ücretlendirme tarifesinin her sene İstanbullular'ın hayatını biraz daha zorlaştırması eşlik etti. Bugün metrobüsün hizmete girmesi ile birlikte ara yerleşim birimlerini E-5 üzerinden taşıyan hatlar kısaltılarak Metrobüs hattına entegre edildi. Seferler azaltılarak tüm bu hatların yolcuları metrobüs kullanmak zorunda bırakıldı. İkinci adım ise metrobüse yapılan aktarmaların iptal edilmesi oldu. Böylece yerleşim yerinden otobüse tam ücret ödeyerek metrobüse ulaşan yolcu burada bir kez daha tam ücret ödeme zorunluluğu ile karşı karşıya kaldı.

Aynı yöntem Zeytinburnu-Kabataş tramvay hattı hayata geçtiği dönemde de kullanılmış, hatlar kısaltılarak zam saldırısı devreye sokulmuştu. Sınırsız olan aylık akbil 200 kontör ile sınırlandırılmıştı.

Bu örnekler, yani uzun mesafeli hatların “aktarma” kandırmacasıyla bölünmesi seyahat sürelerinin uzaması ile beraber, kamusal bir hizmet olarak sunulması gereken ulaşım hizmetinin nasıl bir rant kapısı haline geldiğine işaret etti.

Zamlar ile 500 bin TL ek gelir

Metrobüs ulaşım fiyatlarına yapılan zam hakkında yazılı bir açıklama yapan Tüketiciler Birliği Genel Başkanı Nazım Kaya, İstanbul Büyükşehir Belediyesi Ulaşım Koordinasyon Merkezi'nin (UKOME), belediye bütçesine ek gelir kazandırmak için metrobüs fiyatlarını arttırdığını belirtti.

Kaya, metrobüs hatlarıyla günde 1 milyona yakın yolcunun taşındığını belirtirken yapılan zamlarla birlikte de belediye bütçesine 500 bin TL ek gelir sağlandığını ifade etti. Bütçe açığını elini emekçilerin cebine sokarak kapamak isteyen belediye de doğal olarak bu ek geliri emekçilerin hayatlarını kolaylaştırmak için kullanmayacaktır. Belediyeden, ulaşım hizmetlerini toplumsal bir bakış açısıyla planlamasını bekleyemeyeceğimiz gibi tersine bu paranın kimin kasasına gireceğini sormamız gerekir. İETT 2010 bütçesinin onaylanması ile hayata geçen ulaşım zamları, yine İETT 2010 bütçesinde alınması öngörülen 500 otobüs için kaynak olarak görülüyor. İstanbul'un topografyasıyla uyumlu olmayan ve sürekli arızalanan Hollanda'dan alınan metrobüslerin yarattığı zarar hafızalardaki yerini korurken, İBB yetkilileri alınacak olan otobüslerin görüşmeleri için Adana'da Temsa yetkilileri ile görüştü.

Yapılan zamlar ile emekçilerin cebinden çalınan paralar birilerinin kesesini doldururken alınacak otobüslerin de emekçilerin kullandığı güzergâhlarda kullanılmayacağı aşikârdır.

Bugün çoğunlukla emekçilerin yaşadığı kent

merkezinden uzakta kalan bölgelere sunulan ulaşım hizmetleri son derece yetersizdir. Bunun en açık göstergesi, metro ağlarının burjuvazinin yaşam ve ticaret alanlarından geçmesi, kültürece dönmüş otobüslerin ise emekçi semtlerinde kullanılmasıdır.

Zamlarıyla, ulaşım politikalarıyla sermaye devletinin işçi ve emekçiler için hizmet sunmadığı ortadadır. Onlar kârlarını arttıracak “çözüm” yöntemleriyle ilgilenirler.

Ulaşım hakkı için mücadeleye!

Ulaşımın temel önemde bir kamu hizmeti olduğu gerçekse, işçi ve emekçiler için acil istemlerden biri de her türden ulaşım hizmetinin ücretsiz sunulması, bununla beraber nitelikli ve sağlıklı toplu taşıma politikaları hayata geçirilmesi olmalıdır.

İşçi ve emekçiler zaman kaybetmeksizin yaşamlarını çekilmez hale getiren ulaşım zamlarına karşı mücadeleyi yükseltmelidirler.

1 Mayıs'a 6 ay sonra tutuklama

Son 3 yıldır emekçilerin Taksim'de 1 Mayıs kutlama ısrarına gaz bombaları, coplar ve türlü zor yöntemleriyle yanıt veren sermaye devleti 2009 Taksim 1 Mayıs'ından 6 ay sonra tutuklama saldırısına girişti.

İstanbul'a Taksim Meydanı'nda yapılması planlanan 1 Mayıs kutlamaları için gelen Hacettepe Üniversitesi araştırma görevlisi **Ulaş Derin** ve aynı üniversitede öğrenci olan **Baran Narin** ile **Dilay Aydoğan**, 1 Mayıs gösterilerine katıldıkları gerekçesiyle 6 ay sonra tutuklanarak cezaevine gönderildiler.

1 Mayıs gününe ilişkin görüntüleri inceleyen Güvenlik Şube Müdürlüğü ekipleri Ankara'da 3 kişiyi gözaltına aldı.

İstanbul'da Beyoğlu Adliyesi'ne sevk edilen Derin, Narin ve Aydoğan çıkarıldıkları mahkemece tutuklanarak cezaevine gönderildiler.

Tutuklama saldırısına ise televizyon kanallarından toplanan görüntüler gerekçe gösterildi.

Engin Çeber'in duruşması görüldü!

8 Ekim 2008 tarihinde Metris Cezaevi'nde maruz kaldığı işkenceler sonucu yaşamını yitiren Engin Çeber'in katillerinin yargılanması için açılan dava devam ediyor. Çeber ile ilgili davanın 8. duruşması 16 Kasım günü Bakırköy 14. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Mahkeme, 21 Ocak'a ertelenirken, tutuklu sanıkların tutukluluklarının devamına karar verildi.

Mahkemeye çıkan tanıkların hepsi Engin Çeber'in işkenceyle katledildiğini anlattı.

Karantinada Engin Çeber'le birlikte olan Can Çelebi, Engin Çeber'in kafasının kötü olduğunu, yüzünde morluklar olduğunu ve ayaklarına demir çubukla vurulduğunu ifade etti. Son tanık olan Mustafa Kenan Kutay da Çeber'in saldırıya uğradıktan sonraki halini gördüğünü belirtti.

Savcı tutukluluk halinin devamını isterken, sanık avukatları ise, işkence ile ilgili somut bir belge olmadığını belirterek sanıkların tahliyelerini talep etti.

Mahkemenin ardından avukat Taylan Tanay bilgilendirmede bulundu. Tanay, 8 infaz koruma memuru hakkında görevden çıkarma işlemi yapıldığını, ancak hakkında adam öldürme suçlaması bulunan tutuklu Cezaevi Müdürü Fuat Karaosmanoğlu hakkında sadece “kınama” cezası verildiğini vurguladı.

Mahkeme başladığı sırada Halk Cephesi, işkencecilerin cezalandırılması için bir eylem gerçekleştirdi. Mahkeme sona erene kadar mahkeme önünde beklenirken, eylemde, “Ferhat'ı vuranlar, Engin'i katledenler cezalandırılın Adelet istiyoruz / Halk Cephesi” pankartı taşındı.

Basın açıklamasını Halk Cephesi adına Onur Polat okudu.

Polat yaptığı açıklamada, AKP iktidarının Çeber katliamını öncelikle örtbas etmeye çalıştığını, edemeyince “özür diliyorum” açıklaması yaptığını ifade etti.

Metal işçileri Netaş grevinin yıldönümünde MESS önündeydi!

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi, Netaş grevinin 23. yıldönümünde Türkiye Metal Sanayicileri Sendikası'nın (MESS) önündeydi.

Şişli Abide-i Hürriyet Caddesi üzerinde bulunan MESS binasına yakın bir noktadan "Kavel, Demirdöküm, Profilo, Netaş... mücadele geleneğimizdir! İşçilerin birliği MESS'i yenecek!" pankartı açarak yürüyüşe geçen metal işçileri 12 Eylül karanlığını yırtan şanlı Netaş grevinin selamladılar, 22 Kasım Pazar günü toplanacak olan Metal İşçileri Kurultayı'na çağrı yaptılar.

Metal İşçileri Kurultayı Hazırlık Komitesi adına açıklamayı okuyan Entes direnişçisi Gülistan Kobatan Netaş işçilerinin 12 Eylül karanlığını yırtan grevlerinin örgütlenme sürecini hatırlattı. Grevin işçi sınıfı mücadelesi açısından önemine değindi.

Kobatan, ağırlaşan çalışma ve yaşam koşullarında MESS'in oynadığı rolü vurgulayarak "Bundan 50 yıl önce metal işçilerine örgütlü bir şekilde saldırmak için metal patronları tarafından kurulan MESS, tam 50 yıldır boynumuzda taşıdığımız bir prangadır" dedi.

MESS'le birlikte Türk Metal ihanet şebekesinin de metal işçilerine dayatılan bu yıkımda özel bir rolü olduğunu söyleyen Kobatan metal işçisinin mücadele tarihinin sömürüye boyun eğmediğinin kanıtı olduğunu belirtti.

Metal İşçileri Kurultayı'nın ise bu ihtiyaca yanıt vermek için toplandığını hatırlatan Kobatan, Metal İşçileri Birliği'nin ve mücadele programının metal işçisinin rehberi olacağını söyledi.

Açıklama, kurultaya katılım çağrısı ve Netaş grevinin yol göstericiliğine yapılan vurguyla sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kurultay çalışmalarından...

İzmir'de kurultay çağrısı

İzmir'de Metal İşçileri Kurultayı'nın hazırlık çalışmaları ve kurultaya katılım çağrıları devam ediyor.

"Metal işçilerinin birliği için Metal İşçileri Kurultayı" şiarlı afişler, Menemen merkez, Asarlık, Çiğli merkez ve servis güzergahlarına yaygın bir şekilde yapıldı. Daha sonra "Birliğimiz için 22 Kasım'da Metal İşçileri Kurultayı'na" başlıklı bildirimler Menemen merkez ve Asarlık gibi işçilerin servis güzergahlarının bulunduğu yerlerde dağıtıldı. Ayrıca aylık çıkan Demir-Çelik İşçileri Bülteni'nin dağıtımı da Menemen merkez ve Asarlık'ta yapıldı.

Kızıl Bayrak / İzmir

GOP'ta Metal İşçileri Kurultayı çalışmaları...

Metal İşçileri Kurultayı hazırlıkları Gaziosmanpaşa'da sürüyor. Kurultay çalışmaları kapsamında kurultaya çağrı yapan bildirimler Aksel Tencere işçilerine ulaştırıldı. Bildiri dağıtımında işçilerle sohbet edildi ve işçilerin, kurultayın amacı ve gündemleri üzerine sordukları sorular yanıtladı.

Ayrıca kurultay davetiyeleri de GOP'taki ilerici kurum ve kişilere ulaştırılıyor. Davetiyelerin verildiği kişi ve kurumlarla metal işçilerinin birliği üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

14 Kasım Cumartesi günü de Sultançiftliği 50. Yıl Mahallesi'nde bulunan yaklaşık 350 kişinin çalıştığı Duyar Vana Fabrikası çevresine kurultaya çağrı yapan afişler yaygın bir şekilde yapıldı.

15 Kasım günü Bereç, Rami, Bayrampaşa yolu üzerinde bulunan metal fabrikaları etrafında kurultaya çağrı afişleri yapıldı.

Kızıl Bayrak / GOP

Gebze'de kurultay çalışmaları...

22 Kasım günü gerçekleştirilecek olan Metal İşçileri Kurultayı hazırlık çalışmaları kapsamında Gebze'de de yoğun bir şekilde faaliyetler sürüyor.

Kurultaya çağrı yapan afişler Çayırova ve Gebze arasında yaygın bir biçimde yapıldı. Yine kurultaya çağrı amacı ile çıkan yaklaşık 2000 bildiri Kroman Çelik, Sarkuysan fabrikalarına ve Fen-İş Köprüsü civarında dağıtıldı. Ayrıca kurultay için hazırlanan dosya ve davetiyeler de kullanılarak işçiler kurultaya çağrıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

Pendik'te kurultay çalışmaları sürüyor

22 Kasım tarihinde toplanacak Metal İşçileri Kurultayı'nın çalışmaları Pendik'te sürüyor.

Metal fabrikalarında çalışan işçilerin geçiş güzergahlarında yapılan bildiri dağıtımı ile işçiler kurultaya çağrıldı. Kurtköy'de metal fabrikalarında ve küçük çaplı metal atölyelerinde de bildiri dağıtımları gerçekleştirildi. Yine kurultaya çağrı afişleri Kurtköy sanayi bölgesine ve fabrika servis güzergahlarının bulunduğu bölgelere yapıldı.

Dağıtımlar sırasında işçilerle kurultay üzerine sohbet etme fırsatı yakalandı. Sohbetlerde Metal İşçileri Kurultayı'nın amacı anlatılırken, patronların örgütlülüğü karşısında Metal İşçileri Birliği'nin önemine vurgu yapıldı.

Kızıl Bayrak / Pendik

Kartal'da kurultay hazırlıkları

Kartal'da uzun süredir yürütülen kurultay hazırlıkları ev ziyaretleri, afiş, bildiri dağıtımlarıyla ilerliyor.

Kartal merkez, Kartal E-5, Karlıktepe, Kurfalı mahalleleri ile aynı bölgede bulunan Lombardini, Aksan, ABB, Aldem gibi metal fabrikalarının olduğu yerlere kurultaya çağrı yapan 350 afiş ulaştırılmış bulunuyor.

Diğer yandan Aksan, ABB, Aldem gibi fabrikalara da kurultaya çağrı yapan 500 adet bildirim dağıtımı da geçtiğimiz günlerde yapıldı.

Özellikle Lombardini fabrikasına yaklaşık 10 kişilik bir ekiple ajitasyonlar eşliğinde yapılan bildiri dağıtımı oldukça anlamlıydı.

Burada sendika odasında Birleşik Metal-İş'in temsilcileriyle görüşülüp kurultay süreci üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Kartal bölgesindeki çok yönlü hazırlıklar kurultay gününe kadar devam edecek.

Kızıl Bayrak / Kartal

25 Kasım uyarı grevi hazırlıklarından...

Adana'da işyeri gezileri...

Adana Eğitim-Sen Örgütlenme Komisyonu üyeleri işyerlerini gezmeye devam ediyor. İşyerleri gezilerinde 25 Kasım uyarı grevi gündemleştirilmeye çalışılıyor.

Eğitim-Sen'in örgütlü olduğu okullarda işyeri gezileri karşılık bulurken diğer sendikaların örgütlü olduğu işyerlerinde emekçiler uzak duruyorlar.

İşyeri gezilerinde özellikle ücretli öğretmenlerin ağırlıkta olduğu okullarda işgüvencesiz emekçiler "25 Kasım'da işe gelmezsek neyle karşılaşıyoruz?" sorusunu soruyorlar ve başlarına gelebilecek olumsuzlukların kaygısını taşıyorlar.

İzmir'de 25 Kasım hazırlıkları...

Eğitim-Sen 1 No'lu Şube: Temsilci toplantılarından sonra yoğun olarak işyeri gezileri düzenleniyor. 25 Kasım'a yönelik afiş, bildiri dağıtımı ve iş bırakma çağrıları yapılıyor.

Eğitim-Sen Tire Temsilciliği: İşyeri temsilcileri ve üyelerle 25 Kasım gündemli toplantı yapıldı. Çalışma planı çıkarıldı ve hayata geçirilmeye çalışılıyor. Bu çerçevede okullar dolaşılıyor, afiş ve bildiriler işyerlerine ulaştırılıyor, kahvelerde, pazarda propaganda ajitasyon çalışması yapılarak 25 Kasım gündemleştiriliyor.

Lise öğrencilerine yönelik bildiriler liselerin önünde dağıtılarak 25 Kasım'a çağrı yapıldı.

21 Kasım'da ise 25 Kasım'a hazırlık olarak yemekli toplantı yapılacak. Çalışmalarda üyelerden olumlu tepkiler geliyor.

Eğitim-Sen Torbalı ve Selçuk Temsilciliği: Okul gezileri ve bildiri dağıtımı yapılarak 25 Kasım gündemleştirilmeye çalışılıyor.

Eğitim-Sen Çeşme Temsilciliği: İş bırakma gündemiyle ilçe temsilciler toplantısı yoğun katılımla yapıldı. 25 Kasım üyeler tarafından olumlu karşılandı.

Eğitim-Sen 6 No'lu Şube: 25 Kasım gündemli ilçe temsilciler toplantısı yapıldı. Toplantıya katılım yüksek oldu. Üyeler tarafından olumlu tepkiler gösterildi.

Urla, Seferihisar ve Karaburun Eğitim-Sen Temsilcilikleri de 25 Kasım gündemli toplantılar yaptı. Yönetim Kurulları izin alarak ilçelerdeki işyerlerini dolaşmaya devam etmektedir.

Eğitim-Sen 2 No'lu Şube: Merkez Bayraklı, Karşıyaka ve Çiğli olmak üzere üç bölgeye ayrıldı, işyeri toplantıları düzenlendi, grev komiteleri oluşturuldu. Sendika yönetimi, işyeri toplantılarında bildiri dağıtımının yanısıra hukuksal kazanımları anlatmaya çalıştıklarını ifade etti.

Eğitim Sen 3 No'lu Şube: 25 Kasım'a dönük afiş ve bildiriler işyerlerine dağıtılmakta, kimi birimlerde yeniden toplantılar yapılmaktadır.

Eğitim-Sen'in 4 ve 5 No'lu şubelerinde de benzer çalışmalar devam etmektedir.

BES İzmir Şube: Bütün işyerlerinde en az üç kişiden oluşan grev komiteleri kurulmaya çalışılmaktadır. Şu ana dek 12 işyerinde grev komitesi kurulmuş, birçok işyerinde yemekhane toplantıları yapılmıştır.

Grev komiteleri işyeri temsilcilerinden bağımsız olarak oluşturulmaya çalışılmaktadır. Çiğli-Yamanlar vergi dairelerinin yemekhanelerinde toplantılar gerçekleştirilmiş ve ilginin yoğun olduğu ifade edilmiştir. BES yöneticileri, üyelerden olumlu tepkiler aldıklarını, toplantılara katılımın yüksek olduğunu ifade etti.

BTS İzmir Şube: Toplantı ve işyeri gezileri yapılmış. Önümüzdeki hafta Balıkesir, Soma ve Manisa'ya işyeri gezileri ve toplantıları yapılacağını

ifade eden BTS yöneticisi 24 Kasım'ı 25 Kasım'a bağlayan geceden itibaren trenleri durduracaklarını ve eylemlerinin 24 saat süreceğini ifade etti.

Tüm Bel-Sen 1-2 No'lu Şube: Önümüzdeki hafta bütün işyerlerinde toplantılar yapılacak.

ESM İzmir Şube: Birçok işyerinde toplantı yapılmış, kimi işyerlerinde işçi sendikaları ve Kamu-Sen ile ortak toplantılar gerçekleştirilmiştir. İzmir, Uşak ve Manisa'da 25 Kasım iş bırakma gündemli yapılan toplantılarda diğer sendikalardan destek istenmiştir. Türk-İş'e bağlı sendikaların iş yerlerinden destek verileceği ifade edilmiştir.

İzmir SES Şube'den işyeri gezileri

6 Kasım günü Bergama Devlet Hastanesi'nde 3 saat süren bir sohbet toplantısı yapıldı. Bu toplantıda çalışanların ana gündemini döner sermaye ödemelerinde yaşanan azalma, bu sorunun çözümü için neler yapılması gerektiği tartışıldı. Şube ile işyeri arasındaki iletişimin kopukluğu sorunu da öne çıktı. 13 Kasım günü sırası ile Bergama Devlet Hastanesi, Tire Devlet Hastanesi çalışanı SES üyeleri ile sohbetler yaptık, ancak bu iki işyerinde de üyelerimizin azlığı nedeni ile grevin çok zor olduğu dillendirildi.

Aynı gün Torbalı Devlet Hastanesi SES temsilciliğinin toplantısı yapıldı. Toplantıda grevin örgütlenme sorunları tartışıldı. SES üyeleri ağırlıklı olarak sağlık çalışanlarının duyarsızlığından şikayetçi oldu. Hekimlerin performans nedeni ile eyleme katılmak istemeyeceklerini, eyleme katılmaları için İzmir Tabip Odası'nın çağrı yapması gerektiği söylendi. Toplantıda hekimler katılmasa da grevin örgütlenmesi gerektiği konusunda uzlaşıldı.

Kırklareli'de 25 Kasım hazırlıkları

İşyeri gezileri devam ediyor. Yerel basına 25 Kasım gündemli basın metni iletildi. 25 Kasım'ın son haftası ise radyo programı yapılması planlanıyor. Önümüzdeki hafta pazarda halka ve esnafa bildiri dağıtımı yapılacak.

İşyeri gezilerinde emekçiler 25 Kasım üzerine herhangi bir şey söylemiyorlar. Sendikanın söylediklerini dinlemekle yetinmiyorlar.

İstanbul:

İstanbul Eğitim-Sen 6 No'lu Şube'de grev hazırlıkları...

İstanbul Üniversitesi'nde yapılan işyeri gezilerinde daha çok emekçilerin 25 Kasım konusunda kafalarının net olmadığı, olası soruşturmalardan çekindikleri öne çıktı.

Türk Eğitim-Sen ve Eğitim-Sen İstanbul Üniversitesi temsilcileri arasında görüşmeler yapıldı. Birlikte işyeri gezileri yapılabilir denmesine rağmen hiçbir girişimde bulunmayan Türk Eğitim-Sen temsilcileri üyelerine 25 Kasım'da Aksaray'da toplanma çağrısında bulunuyor.

Diğer yandan 6 No'lu şubenin de genel üye toplantısı yapıldı. Toplantı gündemi sendika yönetiminin bugüne kadar yapmış olduğu çalışmalar ve 25 Kasım iş bırakma eylemi ve şube temsilciliklerinin son durumuydu.

25 Kasım üzerine canlı bir toplantı gerçekleştirildi. Boğaziçi, Yıldız Teknik ve İstanbul Üniversiteleri'nde yapılan çalışmaların canlılığı ve üyelerle yapılan toplantılar sonucunda 25 Kasım'ın gerçekten gündemlerine girdiği ve iyi bir yansımalarının olduğu söylendi. Sosyalist Kamu Emekçileri ise bu fırsatın iş

yerlerinde temsilcilerle planlı ve grev sonrasındaki hukuki sorunları da kapsayan bir biçimde ele alınmasını önerdiler.

Konuşmada ayrıca, işyeri temelli çalışmanın önemi ve üyelerdeki yansımaları alanlara taşımak gerektiği üzerinde duruldu.

Sosyalist Kamu Emekçileri'nin toplantıda dile getirdiği tüm öneriler kabul edildi. Yeni iş yerleri üzerinden planlamalar yapıldı ve toplantı sonlandırıldı

Eğitim-Sen 5 No'lu Şube'de hazırlıklar...

13 Kasım günü 25-30 aktivistin katıldığı toplantıda hazırlıklar değerlendirildi. Kartal-Maltepe-Tuzla-Samandıra-Sultanbeyli bölgelerinde yapılan işyeri gezileri tartışıldı. Onlarca okula yapılan ziyaretin yanısıra önümüzdeki hafta içinde ziyaret edilmeyen işyerlerine gidilmesine karar verildi. Tuzla-Pendik bölgelerindeki işyerlerine ağırlık verilmesi kararlaştırıldı.

İşyeri gezilerinin yanısıra sayısal anlamda güçlü olan okullarda veli toplantılarının yapılması, Kartal'da 2 gün bildiri dağıtılması, 23 Kasım günü iş bırakmaya çağrı amacıyla Kartal'da basın açıklaması gerçekleştirilmesi, KESK Şubeler Platformu tarafından hazırlanan bez afişlerin işyerleri önüne asılması konuşuldu.

"25 Kasım'da grevdeyiz!" şiarlı büyük boy pankart şubenin caddeye bakan ön yüzüne asıldı.

Kayseri'de temsilciler toplandı...

Eğitim-Sen Kayseri Şubesi toplantı salonunda işyeri temsilciler kurulu toplandı. Toplantıya yaklaşık 30 işyeri temsilcisi katıldı.

DİSK'in ve Hak-İş'in Kayseri özelinde eyleme destek sözü verdikleri belirtildi.

25 Kasım günü herkesin saat 10.00'da Eğitim-Sen binası önünde buluşmaya davet edildiği toplantıda basın açıklamasının saat 11.00'de Mimar Sinan Parkı'nda yapılacağını söyledi. Toplantıda söz alan eğitim emekçileri greve dönük düşüncelerini dile getirdiler.

Bir eğitim emekçisi, işyerlerinde Türk Eğitim-Sen üyelerinin eyleme katılmayı düşünmediklerini dile getirdi.

Başka bir işyeri temsilcisi ise Eğitim-Sen'in örgütlenme

komisyonunu hala harekete geçirmediğini, bunun büyük bir eksiklik olduğunu ifade etti.

Diğer bir temsilci, 25 Kasım sonrası neler yapılacağını da tartışılması gerektiğini dile getirdi. Diğer toplumsal kesimleri kucaklamak, işyerlerinde grev komitelerinin kurulması gerektiğini, bu grevde başarısız olunması durumunda KESK saflarında dağılma yaşanacağını, bedel ödenmeden hiçbir şeyin kazanılmayacağını belirten işyeri temsilcisinin konuşması ilgiyle karşılandı.

Sosyalist Kamu Emekçileri

KESK'e bağlı sendikaların yöneticileriyle 25 Kasım grevi üzerine konuştuk...

“25 Kasım'ı ve taleplerimizi işyerlerinde tartışıyoruz!”

-25 Kasım'da KESK, toplu sözleşme hakkı, insanca bir ücret, krizin faturasını ödememek, demokratik bir çalışma yaşamı için uyarı grevi kararı aldı. Kararın işyerinize yansımaları nasıl oldu, işyerinizdeki emekçilerin düşünceleri nelerdir?

Eğitim-Sen Adana Şube Başkanı Güven Boğa: Uzun yıllar sonra 25 Kasım uyarı grevi işyerlerinde kendiliğinden tartışmaların önünü açtı. Uyarı grevi iş bırakma yerine sevk olarak algılanıyordu. Bu eylemin emekçilerin kendi durumlarını değerlendirme olanakları sunduğunu gözlemledim. Birlikte eylemin gerçekleştirilecek olması eylemin daha rahat tartışıldığı ortamları yaratıyor.

BES Adana Şube Başkanı Sinan Tunç: Karar olumlu karşılanmaktadır. Toplu görüşmelerden bir şeyler çıkmayacağı konusunda tüm çalışanlar hemfikir. Ancak yer yer “Ne yaparsak yapalım hükümet gene bildiğini okuyacak” şeklinde bir özgüven yoksunluğu var. Bu ise her sendikanın, örgütlü bulunduğu her işyerinde hemen her çalışanla birebir buluşarak güven vermesiyle, onları motive etmesiyle aşılabılır bir durum.

İşyerlerindeki çalışmalarda herhangi bir çalışanla “ben bu eylemi doğru bulmuyorum veya katılmayacağız, katılmıyoruz” gibi bir yaklaşımla karşılaşmadık.

KEY'ler, ücretlere yapılan 2.5+2.5 sefalet zammına, elektrik zamlarına, katkı paylarına karşı çalışanlarda eyleme dönüştürülebilecek ciddi bir tepki var.

SES Adana Şube Sekreteri Muzaffer Yüksel: İşyerlerinde olumlu bir tablo gözüküyor. Ancak baskılar devam ediyor. Aciller, çocuk ve doğum servisleri çalışacak.

4-B ve C'lilerin kadroya alınması ve halkı katmadığımız sürece başarılı olunacağını düşünmüyorum. Özellikle acillerde katkı payı alınmadığında günlük başvuran hastaların sayısı 1000'leri buluyor.

İstanbul Eğitim-Sen 6 No'lu Şube Örgütlenme Sekreteri Arzu Acar: İşyerimizde, örgütlü ve bilinçli üyelerimiz nezdinde olumlu ve heyecanlı karşılanmakla beraber çalışanların genelinde umutsuz ve kayıtsız bir tutum hakim

BES İzmir Şube Eğitim Sekreteri Mustafa Güven: Bu kararı zaten bekliyorduk. Krizin yansımaları kamu emekçilerinin ücretlerinin diğer halk kesimlerinin yoksullaşmasına paralel olarak temel tüketim maddeleri karşısında erimiştir. Bu nedenle grev yani gerçek anlamıyla bir grev son 2 yıldır gündemimizdeydi. Ancak bizim sorunumuz ne için grev ne için toplu sözleşme istediğimizi kamu emekçilerine ve halka yeterince anlatamamış olmamızdır. Dolayısıyla işyerlerinde sözde bir iş bırakma değil komiteler üzerinden örgütlenen bir grev tartışması heyecanla karşılanıyor. Ancak yukarıda belirttiğim eksiklikler nedeniyle sorunlarla da karşılaşılıyor. Yani emekçilere hem gerçek anlamda bir grevi anlatıyoruz hem de onlardan grev komitelerinde görev almalarını bekliyoruz.

BES İzmir Şube TİS Hukuk Sekreteri Servet Ertaş: İşyerlerinde emekçiler 8 yıldır toplu görüşmelerde bir şey çıkmadığını gördükleri için grev gibi sonuç alıcı bir eylemi istiyorlar ve bekliyorlardı.

Yani üretimden gelen gücün kullanılması, hizmet üretmeme gibi bir silahı tam da böyle bir zamanda kullanmak gerektiği görüşü oluşmuştu. Tabii çok geniş bir yelpazeye sahip bir örgütlenme alanımız bulunmaktadır. Adliyeden Maliyeye, SGK'dan Nüfus'tan Sivil Savunma'ya, Gençlik, Spor ve Gümrük'e kadar birbirinden çok farklı ve geniş bir örgütlenme alanında işyerlerinde çalışma koşulları ve lokal talepler de birbirinden farklıdır. Biz 25 Kasım'da grevli toplu sözleşme talebiyle işyerlerine has lokal sorun ve talepleri birleştirmeyi hedefliyoruz.

-Sendikanın 25 Kasım'ı örgütlenme sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz, 25 Kasım yeterince gündemleştiriliyor mu, ön süreci güçlü örgütleniyor mu?

Güven Boğa: Sendikanın 25 Kasım ile ilgili çalışmaları eksikliklerine rağmen olumlu bir zeminde gidiyor. İşyeri gezileri, ilçe gezileri, bildiri dağıtımı devam eden çalışmalar.

Sinan Tunç: BES olarak örgütlü bulunduğumuz hemen hemen tüm işyerlerini ziyaret ettik. Hemen her bölümde serviste konuşmalar yaptık. Her masaya bildiriler, açık mektuplar bıraktık. SGK, Vergi Daireleri gibi fazlaca çalışanın olduğu işyerlerinde daha da bir yoğun çaba gerekiyor.

Muzaffer Yüksel: Genel olarak olumlu bakılıyor. Ancak SES'liler çıkarsa diğerleri de ardından gelecek. Hafta sonu yaptığımız eğitim seminerinde 25 Kasım'a yönelik örgütümüzü değerlendirdik. Başarılı olursak sendikamız kazanacak, insanlarla görüşüp ilişkileri geliştirmek ve katılımı artırma hedefimiz var. Herkesle taleplerimiz ortak ancak sorun alana çıkıp çıkmayacakları. Çabamız bu durumu da ortaklaştırmak.

Arzu Acar: Sendikanın uzun süredir işyerleri ile yaşadığı kopukluktan kaynaklı sorunlar bulunuyor, sendika temsilciliklerinin işlevsizliği ve zayıflığı nedeniyle gündemleştirme çabaları üyelere yeterince ulaşmıyor.

Mustafa Güven: Zaten bizim grevi örgütlememizdeki en büyük engellerden bir tanesi medyanın bunu gündemleştirmemesi. Diğer işçi sendikalarının, kitle örgütlerinin açıklamalarının destekten öteye gitmemesi kamuoyu oluşturmada problem olarak duruyor.

Servet Ertaş: İşyeri toplantıları yapıyoruz. Yönetim kurulumuz haftada birgün olan izinlerini kullanarak ve ekstradan sevk vs. olanaklarını kullanarak işyeri toplantıları yapmaktadır. Büyük kompleks binaya sahip işyerlerimizden Adliye, SGK, Vergi Daireleri gibi işyerlerimizde emekçilerle taleplerimizi ve 25 Kasım'da yapacağımız grevi enine boyuna tartışıyoruz. Hatta pek çok işyerinde grev komiteleri bile kurduk.

-Sürecin güçlü örgütlenmesi için sizce neler yapılması gerekiyor?

Güven Boğa: Sendika yönetim kurulu ve işyeri temsilcilerinin birlikte gerçekleştireceği ve eylem günü sorumluluk alacak arkadaşlardan komiteler oluşturulacak.

Sinan Tunç: Biz BES olarak gündem oluşturduğumuzu düşünüyoruz.

Arzu Acar: Temsilcilikler ve üyeler nezdinde bilgilendirme toplantıları ve sürekli geziler yapılarak üyelere bilgi ve heyecan aşılamak, cesaretlendirmek gerekiyor.

Mustafa Güven: Sürecin güçlü örgütlenmesi için öncelikle bunun gerçek bir kamu emekçisi yani KESK ve Kamu-Sen'in kendi ihtiyaçları için yaptıkları bir eylemden öte tüm kamu emekçilerinin 4/B, 4/C ve taşeron gibi diğer istihdam biçimlerinin de içinde yer aldığı bir kamu emekçisi grevi olarak algılanması gerekmektedir. Eğer KESK çağrısıyla ve yine yerel platformlar ve demokrasi güçleri bu çalışmaya yapacakları katkıyla bu grevi işsizliğe, yoksulluğa, krize karşı genel bir greve çevrilmesi mümkündür. İşte burada Türk-İş, DİSK vb sendikaların kendi toplu sözleşme dönemini beklemeden 25 Kasım'da grev ilan etmeleri bu grevi tüm emekçi halk açısından kazanımla sonuçlandıracaktır. Şu an işçi sendikalarında son 2 yıldır milyonlarca kişi işsiz kalmasına rağmen böyle bir hareket görmüyoruz. Ama bu demek değildir ki 25 Kasım ve sonrasında işçi sendikaları bu eylemden etkilenmeyecek. Aslında bu grev krizin bedelini ödemek üzere bir genel greve dönüştürülmesi en çok da işçi sınıfının çıkarınadır. Bu koşullarda bunu yapmayan sendikacılar ilerde işçilere ne hesap vereceklerdir merak konusu.

Servet Ertaş: Grevi ve toplu sözleşme talebini işyerlerinde yapılacak geniş katılımlı toplantılar ile emekçilerle birlikte tartışmak onlara grevin amacını, sürecini enine boyuna anlatarak ikna olmalarını ve mücadeleye inanmalarını sağlamak, işyerlerinden grev komiteleri oluşturmak, grev sözcüsü ve gözcüleri belirleyerek grev günü yapılacakları tartışmak. Ayrıca grevden etkilenebilecek halka yönelik aydınlatıcı bilgilendirme yapılmalıdır. Bildiri, broşür vs.

-25 Kasım'ın güçlü örgütlenmesinin koşullarından biri de işyerini harekete geçirebilecek taban örgütlülüklerinin yaratılmasıdır. Bu anlamda sürecin grev ve direniş komiteleri aracılığıyla örgütlenmesi önemli bir ihtiyaç olarak görünüyor. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz? Sendikanın bu yönlü bir çabası var mı?

Sinan Tunç: Grev ve direniş komitelerine, her ne kadar içimize sinmese de ve katılımlarının sembolik düzeyde kalacağını bilsek de Kamu-Sen'in yöneticilerini veya işyeri temsilcilerini katmak gerekiyor. Aynı zamanda muhasebeciler odası, eczaneler odası, esnaf odası gibi kurumlarla 25 Kasım'a destek vermeleri, o gün kamu hizmetlerini boykot etmeleri talepleriyle görüşmelerimiz oluyor.

Grev komiteleri kurulmaktadır. Grev önlükleri, alan etkinlikleri (konuşmalar, davul-zurna, şiiir vb.) planlanmaktadır.

Muzaffer Yüksel: İşyeri temsilcileri ve yönetim kurulları birer komitedir. Ve aynı zamanda grev sözcüsü olarak da işlev görebilirler. Sorun işyeri temsilcilerinin aktif katılımıdır.

Bu noktada yük işyeri temsilcilerinin üzerinde. Bu bizim 7. grevimiz ve sonuçta alınan cezalar ve bu cezalara karşı kazanımlarımız mevcut.

İnsanların kendi sorunlarına sahip çıkması ve inanmaları gerekiyor. İşyerlerimizde, mahallemizde,

evimizde gündemleştirebilirsek başarırız.

Arzu Acar: Sendikamızın güçlü olduğu iş yerlerinde bu çabalar kendiliğinden oluşuyor ve komite benzeri çalışma grupları kuruluyor. Ancak çok yetersiz.

Mustafa Güven: Biz zaten işyerlerinde grev komiteleri kuruyoruz. Ve komiteler aracılığıyla greve kadar her türlü çalışmayı yürüteceğiz. Şu an birçok kompleks binada onlarca emekçinin katıldığı grev komiteleri kuruldu. Bunun tüm işyerlerinde üye olan-olmayan veya farklı sendikadan olan. Yani tüm çalışanları kapsayan grev komiteleri kurulmasının gerçek anlamda bir grev için tartışmasız bir çalışma yöntemi olduğunu düşünüyoruz. Komiteler aracılığıyla grev ve toplu sözleşme taleplerimizi tüm işyerlerine ve emekçilere yayabiliriz. Yine onların taleplerini de bu greve katabiliriz.

Servet Ertaş: Grev öncesi, grev günü işyeri kapılarının kapatılarak hizmetin tamamen durdurulması özellikle büyük işyerlerinin önünde grev coşkusunu yaşatmak için davul-zurnalı halay çekilmesi emekçileri psikolojik açıdan grevin havasına sokacaktır. Ardından merkezi yerde yapılacak alan eylemine katılım sağlanmalıdır. Çalışmalarımız bu yöndedir.

-Sürecin güçlü örgütlenmesi için kamu emekçilerine ne gibi görevler düşmektedir?

Güven Boğa: Kamu emekçileri 25 Kasım uyarı grevinin başlangıç olduğunu bilmeli, ileriki süreçte tüm saldırılara karşı işçi ve emekçilerin birlikte gerçekleştireceği eylem ve etkinliklere de hazırlanmalı, genel grev çağrılarını yapılmalıdır.

Sinan Tunç: Çalışmak, çalışmak, çalışmak... Ulaşılmayan hiçbir emekçi ve işyeri kalmayacak. Ancak hizmet almaya gelen vatandaşlara 25 Kasım'ı kendi işyerlerinde, evlerinde, kahvelerinde anlatacak, destek vermeye çağırarak, demokratik kurumların çalışmaları da önemli bir katkı sunacağı için bu konu da önemli diye düşünüyorum.

Televizyon-basın ziyaretleri, programlar değerlendirilmeli. Afiş pano, billboardlar imkanlar ölçüsünde ve zorlanarak değerlendirilmelidir.

Muzaffer Yüksel: Bildiri, bülten dağıtımı ve e-maillerle yerellerdeki değişiklikleri üyelerimize bilgi vererek genel atmosferi değiştirmeye çalışıyoruz.

Arzu Acar: Sorunlarına karşı duyarlı ve mücadeleci olmak.

Mustafa Güven: Bilinçli, örgütlü, devrimci, demokrat kamu emekçileri bu grevin kendilerinin değil tüm kamu emekçilerinin grevi olacağını göz önüne almaları gerekir. Bu nedenle emekçilerin işyerlerinde yaşadıkları somut talepleri üzerinden hiçbir çalışmanı dışlamadan şalteri indirmeleri bugün daha mümkündür. Kamu emekçisinin zaten var olduğunu söylediğimiz grev hakkını, sendikalaşma hakkını kullanmadan insanca bir ücret ve insanca bir yaşam için taleplerini kazanmasının mümkün olmadığını görmesi gerekiyor. Ancak birleştikleri takdirde grev haklarını kullanarak kazanacakları şüphesizdir.

Servet Ertaş: 25 Kasım'da hayatı durduracak ve emekçilerin emeğiyle hayatı yaratanlar olduğu herkese gösterecek büyüklükte ve etkide bir grevi örgütlemek hepimizin tarihi görevidir. Bu konuda başta sendika yöneticileri olmak üzere işyeri temsilcilerine ve bilinçli, ileri işçi-emekçiler büyük görev düşmektedir. Halkımızdan, bize destek olmaları anlamında da o gün çocuklarını okula göndermemelerini, hastaneye gitmemelerini ve kamu kurumlarına da gitmemelerini istiyoruz.

Kızıl Bayrak / İzmir

SES İzmir Şube Örgütlenme Sekreteri Hüseyin Çoban ile 25 Kasım üzerine...

“Taleplerimiz kabul edilmezse süresiz iş bırakmaları gündeme getirmemiz gerekiyor!”

- 25 Kasım'da KESK, toplu sözleşme hakkı, insanca bir ücret, krizin faturasını ödememek, demokratik bir çalışma yaşamı için uyarı grevi kararı aldı. Bu karardan sonra sendika yönetimi olarak neler yaptınız son bir ayınızı, yaptığınız toplantıları anlatır mısınız?

Hüseyin Çoban: SES İzmir Şube uzun zamandır şube temsilciler kurulunu (ŞTK) toplama sıkıntısı yaşıyordu. Şube temsilcileri, ŞTK'nın karar alma işlevini yerine getirememesinden dolayı ilgisizdi. ŞTK işlemeyince yönetim kurulu da sendikadaki tek karar alan kurul olarak kendini görüyordu. Bu da tabandan kopuk kararlar alınmasına yol açıyordu. Uzun bir süre bu sorunu ortadan kaldırmaya çalıştık. Sonuçta başarılı olduk ve İzmir'de şube temsilciler kurulu karar yeter sayısı ile (15 Ekim '09) toplandı. Toplantıda var olan gündemler dışında 25 Kasım grevi ve şube temsilciler kurulu işleyişi hakkında uzun ve sert tartışmalar yaşandı. Sendika binasının bulunduğu işhannını erken kapanması nedeni ile bu toplantıda 3 karar alındı.

SES MTK üyesi seçimi, şube temsilciler kurulu işleyişi ve 25 Kasım grevi... Bu üç konuda her birini ayrı ayrı tartışmak üzere üç ayrı toplantı tarihi kararlaştırıldı. Bu kararlar SES İzmir Şubesi'nde çalışmalarımızı yoğunlaştırmaya olanak tanıdı. Şube temsilciler kurulu toplantısından hemen sonra yapılan ilk yönetim kurulu toplantısında temsilciler kurulu toplantısı gündeme oturdu. Toplantıda alınan kararların yerine getirilmesi konusunda dahi yönetimin isteksiz davrandığı göze çarpyordu. Tüyük gereği bu kararların yerine getirilmesi gerektiği konusundaki ısrar sonucu, MTK gündemli toplantının aynı hafta içinde (21 Ekim '09) yapılmasına, 25 Kasım grevi gündemli toplantıyı Kasım ayının ilk haftası (5 Kasım '09) ve şube temsilciler kurulunun işleyişi hakkındaki toplantının 25 Kasım grevinden sonra yapılmasına karar verildi. 5 Kasım '09 tarihinde şube binasında şube temsilciler kurulu yanı sıra genel üye toplantısı yapıldı. İzmir'de örgütlü olduğumuz metropol merkezinde bulunan tüm işyerlerinden temsilci ve üyeler toplantıya katıldı. Toplantı yine sert tartışmalar içinde geçti.

İşyeri temsilcileri ağırlıklı olarak, hastanelerde taşeron çalışanların bulunduğunu, bu nedenle grevin örgütlenmesinde sıkıntı yaşanacağını, bu sorunu aşmak için SES olarak bir şeyler yapmak gerektiğini dile getirdiler. Birçok temsilci ve üye iş bırakma ve grev yapıldığında KESK İzmir Şubeler Platformu'nun alan eylemi yaptığını, eylemin öğlen saatlerinde yapılmasının sağlık işkolunda bir sıkıntı yarattığını, işyerlerinde eylemlerin kırılması ile sonuçlandığını vb. nedenler ile alan eyleminin olması durumunda saat 16.00'dan sonra başlaması gerektiğini ısrarla belirttiler.

Alan eylemi kararı alınır ise özellikle Tepecik hastaneler bölgesindeki işyerlerinden başlayarak davullu-zurnalı bir yürüyüş yapılmasının son derece olumlu olacağı belirtildi. Grev örgütlenmesi yapılacak ise başta işyerlerinde içinde Türk Sağlık-Sen üyelerinin ve taşeron işçilerin de olacağı bir işyeri komitesinin yanı sıra ilde merkezi bir komitenin oluşturulması gerektiği konusunda ısrarla vurgu yapıldı. Bir an önce vakit kaybetmeksizin işyeri gezilerinin planlanması gerektiği vurgulandı.

Toplantıda DSD grubundan olduklarını bildiğimiz kişiler ısrarla bu eylemin grev olmadığını, iş bırakma olduğunu söylediler. Üyeler ve temsilciler DSD'lilerin yaptığı bu tartışmayı toplantının sabote edilmesi olarak algıladılar. Toplantıda bir hafta sonra bir komite oluşturmak amacı ile tekrar toplanılması kararı alındı. Toplantıda reformist anlayışların 25 Kasım eylemini örgütleme gibi bir kaygıyı taşımadıkları bir kez daha ortaya çıktı. KESK merkezi tarafından karar alındığı için 25 Kasım kerhen gündemleştirilmekte görünüyor.

25 Kasım'ın örgütlenmesi için işyeri gezilerinin planlanması halihazırda tam olarak yapılamamıştır. Şu ana kadar sadece 4 ilçeye gidildi. Bu gidişler 25 Kasım iş bırakma eyleminin örgütlenmesinden çok ilçelerde yaşanan hukuki sorunların tartışmalarıyla geçti. İlk olarak Bergama Devlet Hastanesi'ni ziyaret ettik, işyeri temsilcisinin işyerinde bir toplantı tertip etmesine zaman yoktu ancak burada öğlen arası başlayan sohbet tarzı toplantı sendika üyelerinin katılımı ile 25 Kasım eyleminin tartışıldığı bir toplantıya dönüştürüldü. Toplantı yaklaşık 3 saat devam etti.

- Sendikamızın 25 Kasım'ı örgütlenme sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz, yeterince gündemleştiriliyor mu, ön süreci güçlü örgütleniyor mu?

Hüseyin Çoban: Aslında bunun yanıtı ayrıntılı olarak anlattıklarımda var. Sermayenin işçi ve emekçilere saldırılarının pervasızlaştığı bir dönemde 25 Kasım'da uyarı grevi kararının alınabilmesi kuşkusuz anlamlıdır. Ancak bu eylemin başarısı ön sürecinde yapılan hazırlığa bağlıdır. Anlattığım tablo, en azında şubemiz açısından ifade edecek olursak, ön sürecin güçlü bir hazırlıkla geçirilmediğini ortaya koyuyor. Burada sorun duyarlı birkaç kişinin gündemleştirmesi değil kolektif olarak sürecin örgütlenmesidir. Bütün yol yöntem ve araçları kullanarak eylemin örgütlenmesi için yönetimlerin seferber olması gerekiyor. Bu işyeri gezilerinden tartışma toplantılarına, ev ziyaretlerine kadar. 25 Kasım'ı doğru anlatırsanız tartışabilirseniz işyerleri gereken karşılığı verecektir.

Kuşkusuz ki bu sadece yönetimlerin işi değil ama öncelikli sorumluluk yönetim kurullarına aittir. İşyerlerinde aktif süreci göğüsleyen üyelerden tabanı harekete geçirecek örgütlenmeler yaratmak lazım. Bunlar grev komiteleridir, direniş komiteleridir. Üye olsun olmasın tüm çalışanları bu eylemin bir parçası yapmak gerekir. Bu da kuşkusuz ki sırf merkezi olarak çıkarılmış bildiri ve afişlerin ulaştırılması ya da eyleme çağrı yapılması ile mümkün değildir. Kaldı ki bu eylemi bir başlangıç saymak lazım. Mücadele tarihimizde sayısız günlük iş bırakmalar, miting, uyarı eylemi vb. örgütlemiştir. Sağlık emekçileri buna yabancı değildir. Bir haftalık iş bırakmalar da örgütlemiştir. Ancak artık taleplerimiz kabul edilmezse süresiz iş bırakmaları gündeme getirmemiz gerekmektedir. Dolayısıyla bugün atacağımız adımı, yapacağımız hazırlığı sadece 25 Kasım için düşünmemeliyiz. Sendikaların işyerleriyle, üyeleriyle yeniden bütünleşmesi gerekir. Burada görev öncü, devrimci, (sendika yöneticisi, temsilci, üye) kamu emekçilerine düşüyor. Hepimize düşüyor.

Sosyalist Kamu Emekçileri

Sınıf hareketinden...

Sağlıkçılar iş bıraktı!

Döner sermayenin adil dağıtılması talebiyle eylemler gerçekleştiren SES Aksaray Şubesi'nde örgütlü sağlık emekçileri 12 Kasım sabahı İstanbul Üniversitesi Çapa Tıp Fakültesi'nde 2 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler.

Basın açıklamasını okuyan Nurgül Giden, döner sermayenin adil dağıtılmasını, ücretlere eklenmesini, emekli aylıklarına yansıtılmasını ve performans uygulamasından vazgeçilmesini talep etti.

Eylemin sonunda 25 Kasım grevine katılım çağrısı yapıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Dev Sağlık-İş SGK'ya yürüdü

Dev Sağlık İş üyesi Balcalı Hastanesi işçileri SGK yasa ve yönetmeliğinin gereği olan tescil işlemlerinin yerine getirilmesi talebiyle 12 Kasım günü Adana SGK binası önüne yürüdüler.

SGK önünde yapılan açıklamada sağlık alanında hızla yaygınlaşan taşeron şirket işçiliğinin, nitelikli sağlık hizmeti üretim sürecine zarar verdiği gibi sağlık çalışanlarının temel haklarının da gasp edilmesine neden olduğu söylendi. Sağlık Bakanlığı'nın ve üniversite hastanelerinin kaynakları taşeron şirketlere aktardığı ifade edildi.

Kızıl Bayrak / Adana

Emekliler açlık grevinde

Emekli-Sen üyeleri, emekli aylıkları arasındaki farklılıkların giderilmesi, bütçeden emeklilere ayrılan payın artırılması gibi taleplerle 14 Kasım günü Ankara'da 4 günlük dönüşümlü açlık grevi başlattı. Emeklilerin açlık grevine KESK Genel Sekreteri Emirali Şimşek de destek verdi.

Sendika genel merkezinde biraraya gelen Emekli-Sen üyeleri, "Haklarımız için açlık grevindeyiz" yazılı önlükler giydi.

Basına açıklama yapan Emekli-Sen Genel Başkanı Veli Beysülen, emeklilerin büyük bölümünün emekliliğini yaşayamadan tekrar çalışmak zorunda kaldığını söyledi.

Beysülen, taleplerinin kabul edilmemesi halinde eylemlerinin devam edeceğini duyurdu.

Ankara'da başlayan açlık grevine destek amacıyla İstanbul Kartal'da biraraya gelen Emekli-Sen üyeleri de açlık grevine başladılar.

Manisa'da Emekli-Sen eylemi

Emekli-Sen'liler 15 Kasım günü emeklilerin sorunlarını anlatmak için yerel televizyon kanalı ETV'deki programa katıldılar.

Emekli-Sen üyeleri 17 Kasım günü de Manolya Meydanı'na alkış ve sloganlarla yürüdüler. Meydanda yapılan açıklamada emeklilerin, işsizlerin, işçilerin açlık ve sefalet içinde yaşadığı ifade edildi. İlaçlardan ve muayene ücretlerinden alınan katkı payları ile sağlığın paralı hale getirildiği söylendi.

Açıklamanın ardından, toplanan imzalar hükümete, Sağlık Bakanlığı'na ve mecliste grubu bulunan partilere gönderildi.

Kızıl Bayrak / Manisa

Kırşehir'de şeker işçilerinden miting

Türkiye Şeker Fabrikaları AŞ'ye ait Tokat Turhal, Kastamonu, Kırşehir, Yozgat, Çorum ve Samsun

Çarşamba şeker fabrikalarının Özelleştirme Yüksek Kurulu'nun kararı ile satışa çıkarılmasına karşı tepkiler Kırşehir'de gerçekleştirilen mitingle dile getirildi.

Özelleştirmeye karşı 15 Kasım Pazar günü Ahi Stadyumu'ndan Ahi Meydanı'na "Şekeri satanı biz de satarız!", "Kırşehir uyuma fabrikana sahip çık!", "Petlas satıldı sıra şekerde!" sloganlarıyla yürüdüler.

Yaklaşık 2 bin kişinin katıldığı mitinge Tokat Turhal, Kastamonu, Yozgat, Çorum ve Samsun Çarşamba Şeker Fabrikaları'nın çalışanları da katıldı.

Şeker-İş Genel Başkanı mitingte yaptığı konuşma boyunca adeta hükümete yalvardı. Sık sık hükümeti vicdanlı davranmaya çağırdı. Bolca Şeker işçilerinin vatanseverliğinden ve devletine olan bağlılığından bahsetti. MHP'nin genel başkan yardımcısı olan Kırşehir milletvekili Metin Çobanoğlu'nu kürsüye davet edip konuşturan da Şeker-İş başkanıydı. Yapılan konuşmaların ardından miting sona erdi.

Kızıl Bayrak / Kırşehir

Taşeron sağlık işçileri Bursa'da eylemdeydi

Bursa Uludağ Üniversite Hastanesi'nde Dev Sağlık-İş üyesi taşeron sağlık işçileri maaşlarının yatırılmaması üzerine 17 Kasım Salı günü 2 saatlik iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Taşeron sağlık işçilerinin tamamının katıldığı oturma eylemi saat 8.00'den 10.00'a kadar sürdü.

Ameliyathanenin ve poliklinik hizmetlerinin kilitlendiği, hizmet veremez hale geldiği iş bırakma eylemine hasta yakınları da destek verdi.

Paralarının 17 gündür yatırılmadığını belirten işçiler maaşların yatırılmaması durumunda eylemlerini sürdüreceklerini ifade ettiler. Taşeron firma çalışanı 1270 işçiden görevli olan 600 çalışan, açtıkları pankartlar ve attıkları sloganlarla maaşlarının ödenmesini istedi.

Açıklamada Dev-Sağlık İş Sendikası İşyeri Temsilcisi Fikret Sarıgül, 17 gündür maaş alamadıkları için eve ekmek götüremez duruma geldiklerini söyledi.

Okmeydanı'nda zafer işçilerin

Okmeydanı Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde DİSK'e bağlı Dev Sağlık-İş'e üye oldukları gerekçesiyle işten atılan 18 taşeron sağlık işçisinin başlattığı direniş 45 günlük sürecin ardından sonuç verdi.

Dev Sağlık-İş ve işçilerin başlattığı direniş 16 Kasım günü hastane yönetiminin geri adım atması ve sendikanın taleplerini kabul etmesi ile sonuçlandı.

Saat 11.00'de Hastane yönetimi ile Dev Sağlık-İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, SES temsilcisi ve TTB temsilcisinin yaptığı görüşme olumlu sonuçlandı. Dev Sağlık-İş Genel Başkanı direnişçi işçilere görüşmenin sonucunu aktardı.

Hastane yönetimiyle varılan anlaşmanın sonucuna göre sendika üyesi 10 işçinin işe dönüşleri hemen sağlanırken diğer sendika üyelerinin de ileriki günlerde işbaşı yapmaları karar altına alındı.

Dev Sağlık-İş tarafından yapılan açıklamada ise kazanımla sonuçlanan direnişle birlikte hastane içinde çalışan diğer taşeron sağlık işçilerini ve sağlık çalışanlarını sindirme politikalarının boşa çıkartıldığı ifade edildi.

Küçükçekmece'de eğitim seminerleri sürüyor...

14 Kasım günü Sefaköy İşçi Kültür Evi'nde Volkan Yaraşır'ın katılımıyla eğitim semineri gerçekleştirildi.

Yaraşır, "Toplumsal Mücadele ve Sınıfın Rolü" başlıklı sunumunda; proletaryanın tarihin öznesi olduğunu, proletaryanın üretim aşamasında durduğu yer açısından insanlardan oluşan bir topluluk değil, insanların oluşturduğu bir kolektif olduğunu söyledi.

Ardından tarihsel olarak sınıfın oluşumu ve gelişiminde belli kilometre taşlarını ifade eden Yaraşır, 1648-1688 yılları arasında dikkat çekti. İngiltere'de burjuvazinin ilk olarak ekonomik iktidarı ele alışını anlamına gelen bu tarih aralıklarının işçi sınıfının oluşumu için ne denli önemli olduğuna, bu süreçte İngiliz burjuvazisinin aristokrasiye, proletaryanın gücünden korkması nedeniyle dokunmadığına vurgu yaptı.

Sınıfların net olarak ayrışmaya başladığı bu tarih aralıklarında, saflarının burjuvazi ve proletarya açısından kesinleştiğine değindi.

Monarşide, tanrının yeryüzündeki bir yansıması olarak görev yapan kral ya da padişahın yasama ve yargı organlarının yetkisinin tamamına sahip olduğunu ifade eden Yaraşır, serflerin büyük toprağa sahip olan kilise ile aristokrasi arasında kaldığını ve sürekli bunlar tarafından ve yine monark yönetiminde ve denetiminde ve "ürün-rant", "emek-rant" ve "pararant" üzerinden sömürüldüğünü belirtti. Ancak ilerleyen süreçlerde burjuvazinin bu yapıyı da 1789 yılında gerçekleşen Fransız Devrimi ile çözerek, bir anlamda ulusal sorunu da kendi emelleri için çözdüğünü söyledi.

Tarihin bu aşamalarında giderek Avrupa'da bir devrimler çağına girildiğine dikkat çeken Yaraşır, Ludizm, Çartizm, sendikaların oluşumu, 1831-1833 Lyon Ayaklanması ve Silezyalı dokuma işçilerinin ayaklanmasından hareketle 1830 ile 1848'li yılları tansiyonu yüksek olan yıllar olarak tanımladı. 1830 yılında işçi sınıfının burjuvazi için çarpıştığını ve 1848'de de burjuva cumhuriyeti için savaştığını sözlerine ekleyen Yaraşır, bu yılı da Marx'ın deyişleriyle "burjuvazinin devrimci barutunun bittiği an" olarak nitelendirdi.

Ancak hemen ardından 1848'de tarihte bir ilk olarak, işçi sınıfının bağımsız bir program ile tarih sahnesine adım attığını söyleyen Yaraşır, bunun çıkışı noktasını da Marx'ın ünlü eseri Komünist Manifesto'ya dayandırdı. Manifesto'nun okunma mantığı üzerine de dinleyicilere çeşitli tavsiyelerde bulunan Yaraşır, felsefedeki epistemoloji yani bilgi felsefesi tarafının bu eserde aslında bir teori-pratik birlikteliği/diyalektiğine dönüştüğünü söyledi. Manifesto'nun, sınıf tarihini anlama eksenli okumalara konu edilmesi gerektiğinin altını çizdi.

Ardından Marx'ın 1866 ile 1860 yılları arasında "ben dünyaya nasıl bakabilirim"i tartıştığı ve çözmeye çalıştığını belirten Yaraşır, *Kapital*'in yazımı ile birlikte bu evrenin ciddi bir bölümünün nihayete erdirildiğini, böylece Marx'ın ünlü 11. Tez'inden de yola çıkarak, dünyayı anlama faaliyetinin ancak ve ancak dünyayı değiştirme faaliyeti içerisinde gerçekleştirilebileceğini hatırlattı. Marx'ın özellikle de kapitalizmin son yıllarda yaşadığı ve hala giderek içerisinde çıkılmaz bir hal alan ekonomik krizin baş göstermesi üzerinden çokça rağbet gören ve tekrar okumalara konu edilen *Kapital*'in, işçi sınıfının ideolojik-teorik bir silahı olduğunu, sermayenin yapısı ve aşağıya edilecek bir sınıf olarak burjuvazinin anatomisini vermesi açısından ciddi bir önem taşıdığını söyledi.

Konuşmasının sonlarına doğru da "neden işçiyiz" tanımına açıklık getiren Yaraşır, üretimin en nesnel alanı olarak fabrikada somutlanan "mikro

kozmos" ile sermayede somutlanan "makro kozmos" arasında varolan ve aynı zamanda da terim anlamda üretimin özel mülkiyeti ile toplumsal üretimin, dolayısıyla da emek ile sermaye arasındaki çelişkinin çağımızın belirleyici noktasında durduğuna işaret etti. Kolektif olarak üretimde bulunan ve kolektif bir dönüştürücü ve yıkıcı bir güce sahip olan işçi sınıfının

tarihin öznesi haline gelmesinin de bu tarihsel çelişkinin çözülmesinde etkin rol oynayacağını ifade etti. Volkan Yaraşır'ın işçi sınıfının devrimi gerçekleştirerek bu köleleşmenin önüne geçeceğini belirtmesiyle seminer son buldu.

Seminere 30 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Kent AŞ işçileri CHP binasını işgal etti

Kent AŞ işçileri 18 Kasım sabahı aileleriyle CHP İzmir İl Binası'nı işgal etti.

İzmir-Ankara yürüyüşünün ardından CHP Genel Başkanı'yla görüşme talebiyle Ankara'daki bekleyişlerini sürdüren Kent AŞ işçileri sendikaların kararıyla İzmir'e dönmüşlerdi.

Kent AŞ işçileri 24 Kasım'da görülecek işe iade davası öncesinde sendikaların bekleme tutumuna karşı kendi aralarında direniş komitesi oluşturdu.

CHP il yönetiminden randevu talep eden işçiler bu taleplerine yanıt alamayınca sendikaların inisiyatifi dışında CHP İl Binasını işgal ettiler.

Daha önce, direnişlerini sürdürdükleri Örnekköy Şantiyesi'nden polis zoruyla çıkarılmalarının ardından CHP binasını işgal girişiminde bulunan işçiler eylemleriyle işe geri dönme kararlılıklarını ve CHP'nin emek düşmanı tutumunu bir kez daha dile getirdiler. Genel-İş'in mücadeleci hattan uzak tutumunu aşarak yeni bir eyleme imza attılar.

İşlerine geri dönünceye kadar CHP binasını terketmeyeceklerini belirten işçiler adına açıklama yapan Genel-İş Sendikası 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Çınar eylemi sendikaların inisiyatifi dışında yaptıklarını ve ancak işçiler isterse binadan ayrılacaklarını söyledi.

Ankara'daki bekleyiş sırasında da sık sık CHP Genel Merkezi'ne gitmek istediklerini ancak bunun sendika genel merkezi tarafından engellendiğini anlatan Çınar "Sendikamız, CHP ile arasını bozmak istemiyordu. Genel merkeze gitmemiz en iyisiyken, bize Abdi İpekçi Parkı'nda açlık grevi yapmamızı dayattılar. Biz de bunu kabul etmedik. Bunun üzerine sendika genel merkezi eylemi bitirme kararı aldı. Ancak biz mücadelemizi sürdürüyoruz" dedi. İşçiler CHP yönetiminden aldıkları "sorununuzla ilgileneceğiz" sözü üzerine işgale son verdiler.

Sefalet ücretine karşı kampanya

Sincan İşçi Derneği, Mamak İşçi Kültür Evi, Ostim İşçileri ve Tekstil İşçileri Ankara Yüksel Caddesi'nde gerçekleştirdikleri eylemle sefalet ücretini kabul etmediklerini dile getirdiler. "İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret" kampanyasına katılım ve mücadele çağrısı yaptılar.

Açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"İşçi sınıfı ve emekçiler olarak bir kez daha bizlere dayatacakları sefalet ücretlerini kabul etmeyelim. Bu asalaklar gözlerimize bakarak diyorlar ki 'biz sizlere insanca bir yaşamı layık görmüyoruz'. Gözlerimizin içine bakarak yalan söyleyen bu aşağılık sömürücü barbarlar ve aşağılık kurumları 'yoksulluk sınırını 2500 TL, açlık sınırını 900 TL' olarak açıklarken bizlere yoksulluğun ve sefaletin dipsiz kuyusunu gösteriyorlar. 527 TL olarak belirledikleri sefalet ücreti, ne kadar ikiye katlandı, ne kadar ikiye katlandı göstermektedir.

Evet sermaye ve onun sözcüleri sözlerini söylemeye başladılar. O halde bizler de 'söyleyecek sözümüz' var! diyelim. Kendi kaderimizi kendi ellerimize almak için her fabrikayı, her sanayi bölgesini mücadele alanına çevirelim.

Tüm işçi-emekçi kardeşlerimizi başlattığımız 'İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret' kampanyamıza katılmaya ve mücadele etmeye çağırıyoruz."

Kızıl Bayrak / Ankara

Karahan Tekstil direnişçisi Adem Guli ile konuştuk...**“Direnişi kazanıncaya kadar sürdüreceğim!”**

- Direnişe başlamadan önceki süreçten bahsedermisiniz?

Adem Guli: 30 yaşındayım ve 20 yıldır bu sektörde çalışıyorum. Benim yaşındaki arkadaşlarımın 3000-4000 kadar sigorta prim günleri olmasına rağmen benim daha sigortalı bir günüm bile yok. İşyerine giriyoruz; 3 ay çalışıyoruz, “sezon bitti” deyip dışarı atıyorlar. Gidiyorsun, başka bir yerde çalışıyorsun. Sigortanı yapmıyorlar ve işten çıkartıyorlar. 6-7 ay boş geziyorsun. Bu o kadar can sıkıcı bir noktaya vardı ki; artık başka çözüm yolu kalmadı.

- Fabrikada çalıştığınız dönemde ne gibi zorluklarla karşılaştınız?

Adem Guli: Fabrikada ilk 2 ay deneme süresi olduğu için bizi de başta en ağır modelleri, en ağır bantları vererek çalıştırmaya başladılar. Eski çalışanlar bizden biraz daha avantajlıydı. Bizler daha yeni olduğumuz için daha çok iş üretmemizi, daha fazla mesai yapmamızı istiyorlardı. Saat 18.15 gibi diğer bölümler gidiyordu, bizler yeni olduğumuz için gece geç saatlere kadar kalıyorduk. Bir de gece mesaiye kaldığımızda yarım saat, 45 dakika servis bekliyorduk. 100 saatin üzerinde mesai yaptığımız zamanlar oluyordu. Başka bantların diktikleri modelleri de yeni işçilere mal ediyor ve ütü-paketteki insanların ücretlerini kesiyorlardı. Ben emin değilim ama belki bizlerden de kesmişlerdir. Fasonlarda yapılan işlerin ücretlerini bizlerden kesiyorlar. Bu süreçte bu gibi şeyler katmerleşerek çoğaldı.

Deneme süresi doldu, baktık ki koşullar değişmedi, aksine koşullar daha da ağırlaştı. 100 parça çıkarıyorsam 200 istiyorlar. 200 çıkarıyorsam 400 istiyorlar. Problemler bitmedi, sürekli devam etti.

- İşten çıkarıldığınızda direnişi seçmenize sebep olan başlıca nedenler nelerdi?

Adem Guli: Benim direnişi seçmemdeki sebeplerden birisi bu gibi tekstil fabrikalarının işçi çıkartmasının önünü almak, işçilere şunu göstermek: İşten parayı alıp çıkmak çözüm değil. Parayı alıp çıktığın zaman aylarca boş kalacaksın ancak bunun ardından diğer arkadaşlarına ne verebileceksin? Sınıf bilinci olmayan işçiler bunun bilincine nasıl varacaklar? Bu gibi hakları olduğunu göstermem gerektiğini düşündüm. Çünkü bu örnek tekstil sektöründe çok sık yaşanmıyor. Nedeni ise bu sektörün işçilerinin biraz daha yoz, biraz daha apolitik ve sınıf bilincinden yoksun olmalarıdır. Sektör tamamen “kölehaneye” haline gelmiş durumda. Ben böyle düşünüyorum. Direnişe başlamamın nedenlerinden birisi de çıtayı biraz daha yükseltmek. Sosyal-ekonomik haklarımız konusunda daha da bilinçlenmek ve daha iyi koşullar yaratmak.

- Direnişinizin başlangıç tarihi olan 12 Kasım'dan bu yana ne tür tecrübeler edindiniz? Haksız yere çıkartıldığınız fabrikanızdaki çalışma koşulları ile ilgili herhangi bir gelişme oldu mu?

Adem Guli: Direnişe geçtiğim günden bir gün önce, 11 Kasım günü basın açıklaması gerçekleştirerek çeşitli eylemler yapacağımızı basına ve kamuoyuna duyurmuştuk. Karahan Tekstil'i müşterilerine, Marks&Spencer'a, Esprit'e, vb. şikayet ettik. “Süreç böyle, bizlere böyle baskılar uygulanıyor. Sizler de büyük markalar olarak müdahale edin” dedik. Tabii ki yanıt alamadık. Ardından direnişe geçtik.

Direnişe başladığımızda herhangi bir zorlukla karşılaşmadık. İlk gün sivil polisler gelerek ne istediğimizi sordular. Ben de haksız yere işten çıkartıldığımı, anayasal hakkım olan oturma eylemini gerçekleştirdiğimi söyledim. Sivil polisler çay paydosları ve yemek aralarında işçiler ile görüşmeyeyim diye günde 4-5 defa fabrika önüne geliyorlar.

Çevredeki fabrikalardaki işçiler ise oldukça olumlu tepkiler gösteriyorlar. İnşaat işçileri, kargo işçileri, sokaktan gelip geçen emekçiler... Orada daha önce işten çıkarılan işçiler de patrona karşı kin duyuyorlar. Geçen gün bir arkadaş ile konuştuk. Bu arkadaşın 700 TL'si gaspedilmiş. Ben işten çıkartılma nedenini sorduğumda bana “işlerin bozuk çıktığını söylediler” dedi. Ben de “Düzgün iş çıktığında sana prim veriyorlar mı? Hayır! O zaman neden parayı kestiriyorsun?” diye cevap verdim. Gitmiş patronla konuşmuş. Patron arkadaşını gayet olumlu karşılamış ve “senin problemini çözeriz, bu sorun değil çünkü kapıda başka bir vaka görmek istemiyoruz!” demiş.

- Siz de tıpkı Emine Arslan ve Gülistan Kobatan gibi tek başınıza da olsa direnmeyi seçtiniz. Bu gibi

mevzi direnişlere dair görüşlerinizi alabilir miyiz?

Adem Guli: Kendimi şu an için onlarla kıyaslayamıyorum. Onlar gerçekten birer “model”. İşçi sınıfına nasıl direneceğini gösteren olumlu örnekler. Ben de Arslan ve Kobatan'ı örnek alarak direnişi seçtim ve bu işi layıkıyla yerine getirmeye çabalyorum.

- Direnişinizin gelişme seyrine göre nasıl bir hat izlemeyi düşünüyorsunuz?

Adem Guli: Şu andaki seyre göre bir şey söyleyebilmek çok mümkün değil. Çünkü daha henüz ne işyerinden “gel, ne istiyorsun, derdin nedir?” gibi bir soru yöneltildi, ne de “bu konuyu çözelim” şeklinde bir yaklaşım sergilendi. “Seni işe alalım, hakkın hukukun nedir, bunları bir konuşalım” ya da “neden direnişi seçtin, neden içeride bu kadar problem vardı ve baskı altındaydın da gelip yönetimle paylaşmadın?” gibi hiçbir öneri gelmedi.

Direnişin ne kadar süreceği biraz da işyerinin tutumuna bağlı. Eğer ki işyeri bu katı tutumunda ısrar ederse, ben de gittiği yere kadar götürmeyi düşünüyorum. Nereden incelirse oradan kopsun!

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

Direniş bayrağı Karahan Tekstil'de!

Çalıştığı Karahan Tekstil Fabrikası'nda keyfi uygulamalara ve baskılara sessiz kalmadığı için 6 Kasım günü işten atılan Adem Guli, 12 Kasım gününden itibaren fabrika önünde başlattığı direnişinin 7. gününde, Karahan Tekstil'in iş yaptığı Marks&Spencer'ın Nişantaşı mağazasının önündeydi. Sermayenin saldırılarına karşı “Artık yeter!” demenin zamanının geldiğini söyledi.

18 Kasım günü Marks&Spencer önüne sloganlarla gelen ve aralarında DESA direnişçisi Emine Arslan ve Entes direnişçisi Gülistan Kobatan'ın da bulunduğu yaklaşık 40 kişi burada “Köle değil işçiyiz! Karahan Tekstil'de keyfi uygulamalara, baskılara, işten çıkarmalara son! / Karahan Tekstil'den atılan işçiler” pankartı açtılar.

Adem Guli yaptığı açıklamada, tüm sektörlerde olduğu gibi tekstilde de azgın sömürü koşullarının kendilerine dayatıldığını, özellikle krizle birlikte sermayedarların sömürüyü daha da derinleştirdiğini vurgulayarak, “Patronlar servetine servet katarken biz işçilerin payına da sefalet düşüyor” dedi.

Karşılaştığı haksızlıklara karşı sessiz kalmadığı için 6 Kasım günü işten çıkarıldığını, işten atma saldırılarına ve keyfi uygulamalara karşı her türlü hukuki ve fiili mücadeleyi yürüteceğini söyleyen Guli, işten atma saldırısına karşı tek başına olsa da direnme yolunu göstermiş DESA direnişçisi Emine Arslan ve Entes'te direnen Gülistan Kobatan'ı örnek göstererek, “Ben de bir tekstil işçisi olarak bu direniş bayrağını Karahan Tekstil'den yükseltiyorum” dedi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

TKİP III. Kongresi toplandı!..

Parti,

Geride bıraktığımız günler içinde toplanan TKİP III. Kongresi çalışmalarını başarıyla tamamlamış bulunmaktadır.

III. Kongre partimizin ulaştığı örgütsel gelişme ve olgunluk düzeyinin yeni bir göstergesi olmuş, parti içi demokrasinin yeni bir başarısını simgelemiştir. Zamanında ve güvenli bir biçimde toplanması, kongreye ön hazırlığın partiye önden sunulan kapsamlı bir gündem üzerinden sürdürülmesi, tüm parti örgütlerinin kendi seçilmiş delegeleriyle kongrede yeterli bir düzeyde temsil edilmeleri, ve nihayet, kongredeki kapsamlı tartışmalar ve verimli sonuçlar, birarada bunun ifadesi olmuşlardır.

TKİP III. Kongresi on günü bulan çalışmalarını kapsamlı bir gündem üzerinden yürüttü. İki ana bölümden oluşan bu gündemin ilk bölümünde dünya, bölge ve Türkiye'deki güncel gelişmeler, ikinci ana bölümde ise parti çalışmasının ve örgütlenmesinin çok yönlü sorunları ele alındı. Bu iki ana bölümü birleştirip bütünleyen çizgi ise, proletarya devrimi perspektifi üzerinden ve stratejik öncelikler temelinde partinin günümüzün devrimci görevlerine en iyi biçimde hazırlanması oldu.

İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir. Dünya işçi sınıfı ve emekçilerinin kapitalist bunalımların ve emperyalist savaşların büyük yıkım ve acılarına yanıtı bir kez daha devrimler olacaktır. Dünyanın dört bir yanında ve elbette Türkiye'de de.

Bu tespit partimizin tüm mücadele, çalışma ve örgütlenme çabasının belirleyici ana eksenidir. Partimiz tüm güncel devrimci görev ve sorumluluklarına buradan bakmakta, geleceğin büyük mücadelelerine bu bakış açısı ile hazırlanmaktadır. Her biçimi ile burjuva gericiliğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabalarını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz bir biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır.

Partimizin bilincine, pratiğine ve tüm hareket tarzına sinmiş bu bakış açısı, doğal olarak kongremizin gündemindeki sorunları ele alışı da belirlemiştir.

TKİP III. Kongresi dünyada, bölgede ve Türkiye'de önemli gelişmeler yaşandığı bir evrede toplandı. Parti kongresi tüm bu gelişmeler üzerine kapsamlı tartışmalar yürüttü, değerlendirmeler yaptı ve bu çerçevede partinin güncel politikalarını somutladı.

- Bugün için ekonomik kriz boyutu öne çıkmış olsa da, kapitalist dünyanın krizi gerçekte çok boyutlu bütünsel bir niteliğe sahiptir. Emperyalist dünyadaki

hegemonya bunalımı, bunun da etkisiyle emperyalist nüfuz mücadelelerinin kızışması, militarizmin, saldırganlığın ve savaşın dizginlerinden boşalması, tüm dünyada her biçimiyle burjuva gericiliğinin depreşmesi, emperyalist metropollerde bile polis devletine geçişin genel bir eğilim halini alması vb., tüm bunlar kapitalist dünyanın içinde debelendiği çok yönlü krizin yansımalarıdır. Küresel çaptaki ekonomik kriz tüm bunlara yeni bir ivme kazandıracaktır.

Devrimci partinin görevi sistemin krizini bütünlüğü içinde ve çok yönlü sosyal-siyasal etki ve sonuçları üzerinden değerlendirmek, buna uygun bir mücadele çizgisi izlemek, bunun gerektirdiği bir politik-örgütsel hazırlık içinde olmaktır. Kendi ülkesindeki devrimci görev ve sorumluluklarına olduğu kadar enternasyonal plandaki devrimci görev ve sorumluluklarına da buradan bakabilmektir.

Partimiz ekonomik krizin yıkıcı etkilerine karşı işçi sınıfı ve emekçilerin güncel çıkarlarını savunmak için azami bir çaba sarfetmeyi sürdürecektir. Fakat bunu işçileri ve emekçileri, iflası yeni krizle bir kez daha açığa çıkan kapitalist düzenin temellerine karşı mücadeleye yöneltmek, onların bilincini, örgütlenmesini ve eylemini bu doğrultuda geliştirmek üzere yapacaktır. Krizin etki ve sonuçlarına karşı düzen ufkunu aşmayan reformist eğilimlere karşı sistemli bir mücadele, partimiz için bu aynı görevin ayrılmaz bir parçasıdır.

- Sistem krizi emperyalist nüfuz mücadelelerini yeni bir düzeyde şiddetlendirmekte, bunun esas alanını da Türkiye'yi çevreleyen bölgeler oluşturmaktadır. Bu ise beraberinde işbirlikçi Türk burjuvazisinin ABD emperyalizmi hizmetinde yeni roller üstlenmesini getirmektedir. Partimiz emperyalist saldırganlığa karşı bölge halklarının yanında yer alacak, emperyalizme uşaklık çizgisine karşı kararlı bir mücadele sürdürecektir, bu doğrultuda bölgenin ilerici-devrimci güçleri ile devrimci işbirliği ve enternasyonal dayanışma içinde hareket edecektir.

- Son yıllarda egemen sınıf içinde yaşanan bölünme ve çatışma halen bir rejim krizi halinde seyretmektedir. Bu çatışma burjuva gericiliğinin farklı kliklerinin kendi aralarındaki sefil çıkar ve iktidar mücadelelerinin bir ifadesidir ve her açıdan gerici niteliktedir. Partimiz bu gerici çatışmanın askeri vesayet rejiminden kurtulma ve demokratikleşme, ya da cumhuriyetin savunulması ve laik düzenin korunması olarak sunulması gerici çabalarının içyüzünü açığa çıkarmayı sürdürecektir, bu çatışmanın emekçilerin bilincini bulandırmasına, emekçilerin bu çatışmaya alet edilmesine izin vermeyecektir. Bunu, bu çatışmada burjuva gericiliğinin farklı kliklerinin yedeğinde hareket eden, onların aldatıcı argümanlarına inandırıcılık kazandırmaya çalışan tasfiyeci sola karşı mücadele ile de birleştirecektir.

- Partimiz Amerikan emperyalizmi desteğinde bir devlet politikası olarak gündeme getirilen sözde "demokratik açılım" aldatmacasının gerisindeki gerçek saikleri açığa vurmaya sürdürecektir. Emperyalist rekabetin kızıştığı ve sistemin çok yönlü bunalımının açığa çıktığı bir evrede, demokratik açılımlar bir yana,

Sınıf, devrim!

burjuva gericiliğinin dünyanın her yerinde ve elbette Türkiye’de kendini her alanda ve her açıdan daha fazla tahkim etmeye yöneldiği gerçeğini kitlelere ısrarla anlatacaktır. Bu manevranın hiç değilse Kürt sorununun düzen içi çözümü sınırları içinde solun bir kesiminde yarattığı temelsizliği ölçüsünde tehlikeli hayallere karşı da aynı kararlılıkla mücadele edecektir.

Derin tarihi ve toplumsal köklere sahip Kürt sorununun gerçek, tam ve kalıcı çözümü kesin olarak bir devrim sorunudur. Bu sorun düzenle pazarlıklar içinde ve anayasal düzenlemeler yoluyla çözülebileceği iddiası, olayların seyrinin döne döne kanıtlandığı gibi, her türlü dayanaktan yoksundur. Bu yolla Kürt halkının birikmiş devrimci enerjisini sınırlı bazı kazanımlar karşılığında düzen çarkları içinde eritmekten başka bir sonuca varılamaz.

Partimiz Kürt halkının özgürlük ve eşitlik yolunda her sınırlı kazanımını destekleyecektir. Fakat özgürlük mücadelesinin devrimci döneminin birikimi sayesinde elde edilebilen bu sınırlı kazanımların çözümün kendisi olarak sunulması aldatmacasına karşı da aynı kararlılıkla mücadele edecektir. Kürt sorununu genel demokrasi mücadelesinden ve demokrasi mücadelesini de devrim mücadelesinden koparan her biçimiyle oportünist-kuyrukçu sol eğilime karşı mücadele de bunun bir parçasıdır.

- Partimiz mezhepsel ayrımcılığa, ayrıcalıklara ve ezilmişliğe karşı Alevi kitlelerden yükselen ilerici duyarlılığı ve devrimci-demokratik talepleri sahiplenecektir. Bunu devlet güdümlü Alevi gericiliğine ve Alevi hareketi bünyesindeki geriye dönük eğilim ve istemlere karşı mücadele ile birleştirecektir.

- Devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel sol hareket, ‘90’lı yılların ortasından itibaren sürekli bir gerileme ve çözülüş süreci içerisinde. Bu süreç içerisinde reformist akımlar daha da sağa kayarlarken, halkçı devrimci-demokrat akımlar bir yandan örgütsel bir tasfiye, öte yandan devrimci kimlik yönünden sürekli bir erozyon yaşayageldiler.

Bu sürecin gelinen yerde bir devrimci irade kırılmasına vardığını, devrimci hareketimizin en temel ilkesel ve ideolojik kazanımlarının adım adım terkedildiğini görüyoruz. Birbirini izleyen yeni tasfiyeci yönelimler, devrimin stratejik sorunlarına ve önceliklerine tam bir ilgisizlik, Kürt sorunundaki kuyrukçu sürüklenişler, reformist solla ilkesel ve ideolojik ayırım çizgilerinin silinmesi, ihtilalci örgüt sorunundaki ilkesel ve pratik duyarlılığın fiilen bir yana bırakılması, birarada bunun güncel yansımalarıdır.

Partimiz, bugüne kadar olduğu gibi bundan böyle de soldaki her türden tasfiyeci eğilime karşı ilkel mücadelelerini sürdürecektir, devrimci ilkelere, politikadan ve örgütten hiçbir koşulda taviz vermeyecek, gerekirse devrim yolunda tek başına yürüme iradesi ve kararlılığını gösterecektir.

TKİP III. Kongresi parti çalışmasının ve örgütlenmesinin sorunları üzerinde ayrıntıları ile durdu. Sınıf çalışmasının sorunları, kadın, gençlik ve

liseli gençlik çalışmaları, illegal örgüt ve legal çalışma, kadro sorunları, örgütsel güvenlik, parti içi yaşam, parti yayınları, mali sorunlar vb., bunların başlıcaları oldu. III. Parti Kongresi tüm bu sorunlara ilişkin olarak partinin önünü açan önemli değerlendirmeler yaptı ve kararlar aldı.

- Partimiz gelinen yerde sınıf çalışmasında önemli mesafeler katetmiş ve büyük bir deneyim kazanmıştır. Partinin önünde şimdi “sınıf eksenli partiye geçiş” vardır. Bunun bir yanında özellikle fabrika direnişleri üzerinden sınıf eylemine önderlik, öteki yanında kitle tabanı, örgüt zemini ve kadro kaynağı olarak proleter bir kimliğe geçiş vardır. Parti bu alanda ilk önemli kazanımlarını elde etmiştir ve şimdi önünde bunları genelleştirmek, kendisini gerçek yaşamda sosyalizm ile sınıf hareketinin devrimci örgütlü birliği düzeyine çıkarmak görevi vardır. Bu görev doğrultusundaki her gerçek başarı partimiz için stratejik değerdedir. Zira bu, Türkiye’de proletarya devriminin zaferine yürüyebilmenin en temel, en olmazsa olmaz koşuludur.

- TKİP III. Kongresi, II. Parti Kongresi’nin soldaki tasfiyeci sürüklenişe karşı yükselttiği “Devrimci örgüt yaşamsaldır!” şiarının tüm güncel önemini koruduğu, dahası yeni gelişmelerle birlikte bu önemin daha arttığı düşüncesindedir. Bu şiarın dışa dönük yüzünde adım adım düzenin icazet alanına kayan tasfiyeci oportünizme karşı sistemli mücadele, içe dönük yüzünde parti örgütünü sağlam illegal temellere oturtmak, illegal çalışma ile legal çalışma arasında doğru devrimci bir ilişki ve bütünlük kurmak vardır. TKİP III. Kongresi bu açıdan partimizin durumunu ele almış, iki kongre arası dönemdeki örgütsel yeniden yapılandırmanın deneyimlerini irdelemiş ve partinin bu alanda halen de yaşamakta olduğu sorunlara ilişkin olarak ön açıcı değerlendirmeler yapmış, kararlar almıştır.

- TKİP III. Kongresi kadro sorunlarını genel yönleri ile ve günümüz koşullarının gerekleri çerçevesinde çok yönlü olarak irdelemiştir. Kadrosal düzeyi nitel ve nicel açıdan sistemli biçimde

yükseltmek; çok yönlü olarak eğitilmiş, ideolojik ve örgütsel bakımdan gelişkin, davaya sarsılmaz düzeyde bağlı, kitlelere önderlik edebilen, enerjik ve disiplinli, savaşçı militan kadrolar yetiştirmeyi özel bir uğraş haline getirmek; sınıf çalışmasının ortaya çıkardığı proleter kadro potansiyeli ile özel bir tarzda ilgilenecek partinin proleter sınıf bileşimini sürekli güçlendirmek, kongremizin kadro sorunları çerçevesinde partinin önüne koyduğu en öncelikli görevler olmuştur.

- Burjuva düzenin ve devletin karakteri ile sınıf mücadelesinin gerçekleri temelinde şiddete dayalı devrim partimiz için temel önemde ilkesel bir sorundur. Fakat partimiz şiddete tapmadığı gibi onu hiçbir biçimde sınıflar mücadelesinin gelişme seyri ve düzeyi dışında da ele almamaktadır. İşte tam da bu temelde, siyasal mücadelenin ve çalışmanın bugünkü seyri, devrimci şiddetin belli sınırlar içinde örgütlenmesini giderek bir ihtiyaç olarak dayatmaktadır. Devletin ve kapitalistlerin devrimci siyasal çalışmaya yönelen kural dışı terörü, kapitalistlerin tek tek fabrikalarda işçilerin en haklı ve masum taleplerini bile zorbalıkla sindirmeye çalışmaları, bu ihtiyacın güncel temelidir. TKİP III. Kongresi, bu çerçevede partinin önüne bir yandan pratik eğitim ve donanım görevini, öte yandan işçi hareketi bünyesinde İşçi Savunma Birlikleri örgütlenme görevi koymuştur.

Yeni döneme ilişkin olarak partinin önünü açan değerlendirme ve kararları ile TKİP III. Kongresi partimizin gelişiminde yeni bir safhayı işaretlemektedir. O daha şimdiden partinin ideolojik, örgütsel ve ruhsal birliğini yeni bir düzeye çıkarmıştır.

Partimiz şimdi her bakımdan daha güçlü, güvenli, iddialı ve hazırlıklıdır!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

TKİP III. Kongresi 7 Kasım 2009

Ekim, Sayı: 260, Kasım 2009

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

III. Parti Kongresi Gündemi

*Aşağıda yayınladığımız metin geçtiğimiz günlerde toplandığı açıklanan TKİP 3. Kongresi'nin "3. Parti Kongresi Gündemi" başlıklı açıklamasının 1. bölümü olan "Siyasal durum / Siyasal sorunlar" kısmını içermektedir. Bu metnin sadece ilk bölümünü kullanmak zorunda kaldık. Zira bu metin hacmi bakımından oldukça geniş. Doğal olarak bu hacimdeki bir metni yayınlayabilmek teknik açıdan mümkün değil. İlgi duyan okurlarımız metnin tamamını tkip.org sitesinden okuyabilirler... **Kızıl Bayrak** ****

"Parti kongresi çağrısı ve gündemi en az üç ay önceden parti örgütlerine ve üyelerine duyurulur..." (TKİP Tüzüğü, Parti Kongresi maddesi)

-I-

Siyasal durum / Siyasal sorunlar

III. Parti Kongresi'nin en temel işlevlerinden biri doğal olarak dünyada, bölgede ve Türkiye'deki mevcut durumu ve gelişmeleri değerlendirmek; buna bağlı olarak partinin taktik çizgisinin genel çerçevesini belirlemek, yeni döneme ilişkin siyasal görevlerini somutlamak olacaktır.

Dünyada ve Türkiye'de içinden geçmekte olduğumuz döneme damgasını vuran başlıca gelişmeler konusunda partinin halihazırda bir dizi temel değerlendirmesi bulunmaktadır. Son on yıl üzerinden olduğu kadar son iki yıl üzerinden de bu böyledir. *(Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org)*

Aşağıda sunacağımız konu başlıklarına da bunun ışığında bakılmalıdır.

1- Dünyada durum ve partinin enternasyonal görevleri:

* Bugünün dünyasında öne çıkan en temel olgu, başta ABD olmak üzere kapitalist dünyanın metropollerinde başlayan ve dünya ölçüsünde genelleşen ekonomik krizdir. 1970'li yılların ortasında patlak veren büyük krizin çeşitli yol ve yöntemlerle ertelenmiş birikimi üzerinde yükseliyor olması, güncel krizin en önemli özelliğidir.

Devrimci bir parti doğal olarak öncelikle krizin çok yönlü sosyal-siyasal etki ve sonuçları üzerinde yoğunlaşmak zorundadır. Ekonomik çöküntü, sosyal ve kültürel yıkım, sosyal mücadeleler, her biçimiyle burjuva gericiğinin yükselişi, polis devleti, faşizm, militarizm, emperyalist saldırganlık ve nihayet savaş, bu çaptaki bir krizin muhtemel etki ve sonuçları içinde sayılabilir. Devrimci partinin görevi tüm bunları gözetken bir politik bakış, mücadele çizgisi ve pratik hazırlık içinde olmaktır. Politik açıdan olduğu kadar örgütsel açıdan da. Kendi ülkesindeki devrimci görev ve sorumluluklar bakımından olduğu kadar enternasyonal devrimci görev ve sorumluluklar bakımından da.

* Günümüz dünyasının öteki bir temel sorunu emperyalist dünyadaki güç ilişkileridir. Emperyalist dünyanın güç ilişkileri üzerinden bakıldığında bugünün en önemli olgusu ise ABD hegemonyasının önlenemeyen çözüldüğüdür. Amerikan emperyalizmi Doğu Bloku'nun çöküşünün ardından artık rakipsiz saydığı hegemonyasını pekiştirmeyi ve görünür bir gelecek için süreklileştirmeyi hedefleyen bir stratejik yönelim içine girmişti. Oysa geline yerde buna yönelik girişimlerinde belirgin biçimde başarısız kaldığı artık kesinleşmiş durumdadır.

Bu olgu iki önemli nedenden dolayı dünyadaki istikrarsızlığı büyütülmektedir. İlkin, bu gidişatı görmek fakat askeri açıdan hala da rakipsiz olduğunun

bilincinde olmak, ABD emperyalizmini iyiden iyiye saldırganlaştırmaktadır. İkincisi, bugünün dünyasında ABD'den bu hegemonyayı görünür bir gelecekte devralabilme potansiyeline sahip bir emperyalist rakip güç halihazırda sahnede görünmemektedir. Bu ise çok kutupluluğa doğru bir eğilimi beslemektedir ve bu da başlı başına bir istikrarsızlık etkenidir.

Emperyalist dünyadaki hegemonya krizleri bugüne kadar ancak büyük emperyalist kapışmaların ardından (ki her iki dünya savaşı da bunun ürünü olmuştur) bir sonuca bağlanabilmiştir, ancak böylece yeni bir dengeye ulaşılabilmıştır.

Bugünün emperyalist dünyasında yeni güç dengelerinin oluşumunda Çin'in ve kısmen de Hindistan'ın tutumunun özel bir önemi vardır. ABD ile ilişkilerini belli bir dengede tutan ama bu arada Şangay İşbirliği Örgütü türünden oluşumlar yoluyla Rusya ile de belirli yakınlık içinde olan, uluslararası ilişkilerde son derece çıkarıcı ve pragmatist bir çizgide hareket eden Çin'in stratejik ittifak tercihi halen belirsizliğini korumaktadır. Bu, güç ilişkilerinin yeni seyrinin de halihazırda bu yönüyle belirsiz kalması anlamına gelmektedir.

* ABD hegemonyasındaki çözülmeye yakın dönemin olaylarından önemli bir gösterge Kafkasya krizi olmuştur. Rusya kendisine yönelik kuşatmanın belli sınırları bulunduğunu, bu sınırların aşılması durumunda gerekirse savaşa başvuracağını ve buna da gücü olduğunu eylemlerle göstermiştir. Sonuçta ABD ve NATO Gürcistan'a yönelik bu müdahaleyi sineye çekmek zorunda kalmışlardır. Çok sınırlı bir askeri operasyon olarak görünmesine rağmen, bu olayın yeni döneme önemli ipuçları sağlayan büyük bir sembolik değeri vardır.

* ABD hegemonyasının önemli bir aracı olagelen NATO'da da halen ciddi sorunlar vardır. Avrupalı emperyalistlerin, özellikle de Almanya-Fransa ikilisinin farklılaşan çıkarları ve öncelikleri, bu çerçevede ABD ile yaşanan sorunlar, NATO'daki bunalımın başlıca nedenidir. Öte yandan Afganistan batağındaki belirgin başarısızlık NATO bünyesinde bir başka önemli kriz etkeni olmakla kalmamakta, bugünkü yapısı, iç ilişkileri ve işleyişiyle onun müdahale gücünün belirli sınırları olduğunu da göstermektedir. Yine de, kendini yeni adımlar ve kurumlaşmalarla tahkim etmeye çalışan, bu arada sürekli genişleyen ve bundan da aldığı güçle kendine dünya jandarmalığı misyonu biçen bu saldırgan emperyalist örgütteki gelişmeleri dikkatle izlemek devrimci bir partinin görevidir.

* Emperyalist dünyanın bugünkü tablosuna bakıldığında göze çarpan bir başka önemli olgu, genel olarak yoğunlaşan nüfuz mücadeleleri ile bu mücadelelerin kaçınılmaz olarak azdırdığı militarizm ve silahlanma yarışdır. Krizin ağırlaşması, hele hele bir çöküntüye yolaçması durumunda, militarizm, saldırganlık ve savaş eğiliminde belirgin bir artış olacaktır. *(Konuya ilişkin olarak parti yayınlarına atf, Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org)*

* Bilindiği gibi emperyalist nüfuz mücadelelerinin olduğu kadar halihazırda bölgesel müdahale ve savaşların da esas alanı Türkiye'yi çevreleyen bölgelerdir. Daha somut olarak Ortadoğu, Kafkasya ve İç Asya'dır. Bu bölgeler dünya egemenliği uğruna mücadelelerin düğüm noktalarıdır. ABD'nin, rakipsiz gibi görünen egemenliğini bu bölgelere müdahaleler üzerinden pekiştirmeyi denemesi, bu çerçevede boşuna değildir. Irak ve Afganistan savaşları bunun ürünü oldular. Halen süren Pakistan ve İran bunalımları bunun ifadesidir. Bunlara Kafkasya krizi, Gürcistan

savaşı, tümü de bu bölgede sahnelenen "renkli" karşı-devrim girişimleri gibi başka örnekler de eklenebilir.

Fakat sonuçta Bush yönetimi döneminin bu politika ve müdahaleleri esası yönünden başarısızlığa uğradı. ABD'nin rakipsiz süper güç olma heveslerini boşa çıkaran da bu oldu. Yeni durumda en önemli sorun, Obama yönetiminin bu başarısızlıkları bir parça telafi edebilmek için denemeye hazırlandığı yeni politikalarıdır. Parti Kongresi özellikle bu konuda ana çizgileriyle bir açıklık yaratabilmeli, bölgedeki başlıca sorunlar ve bunalım odakları hakkında bir değerlendirme ortaya koyabilmelidir.

* Ortadoğu'daki sorunlar, özellikle de Filistin sorunu, çözümsüzlüğün derinleşmesi temelinde tüm ağırlığını koruyor. Irak'taki durum ve Güney Kürdistan'ın akıbeti de hala belirsizdir. Obama yönetimiyle birlikte bazı hafifleme belirtileri gösteriyor görünse de İran bunalımı da sürmektedir. Siyonist devletin İran'ın nükleer projesini boşa çıkarmaktan kolay vazgeçmeyeceğini gözönünde tutmak gerekir.

* Gürcistan savaşının ardından Kafkasya'daki durum da henüz belirsizliğini koruyor. ABD emperyalizmi Azerbaycan-Ermenistan, Türkiye-Ermenistan ilişkilerini düzelterek bu bölgede önemli bir çıkış yapmak istemektedir. Fakat bahsi geçen ülkeler arasındaki sorunları çözmek ve bu ülkeleri aynı emperyalist cephede uyumlu biçimde mevzilemek sanıldığı kadar kolay değildir. Bu alandaki gelişmeler Türkiye'nin dış ve iç politikasını yakından ilgilendirdiği için üzerinde durmak özellikle gereklidir.

* Tüm bu gelişmeler Türkiye'yi çevreleyen kriz bölgelerinde Türk burjuvazisinin ABD emperyalizminin hizmetinde yeni roller üstlenmesini zorlamaktadır. Bu nedenle III. Parti Kongresi, dünya ve bölgedeki gelişmelere bağlı olarak Türk dış politikasının mevcut tablosu ve sorunları üzerinde özellikle durmalıdır.

* Kriz her halükarda dünya ölçüsünde sosyal hareketlilikleri büyütecek, sınıf mücadeleleri için yeni olanaklar yaratacaktır. Bunun şimdiden önemli belirtileri vardır. Nitekim kapitalist dünya da kendi yönünden krizin ekonomik seyri ve sonuçları kadar, belki gelinen yerde bundan da çok, sosyal ve siyasal sonuçlarıyla ilgilenmekte, buna uygun önlemler düşünmekte, planlar yapmaktadır. III. Parti Kongresi sorunun bu yönü üzerinde özellikle durmalı, buna yönelik enternasyonal görevlerine açıklık getirmelidir.

* Dünyadaki sol akımlar tablosuna daha yakından bakmak, bunu değerlendirmek ve bundan belirli sonuçlar çıkarmak da bu enternasyonal görevlerin bir parçası, bugüne kadar fazlasıyla ihmal ettiğimiz önemli bir boyutudur. Bu zaafiyete müdahale III. Kongre'nin önemli bir sorunu olmalıdır. III. Kongre bu konuda bir değerlendirme yapmalı ve bunu bu doğrultuda atılabilecek ilk adımlara ilişkin bir planla birleştirmelidir.

* Parti kongresi dünyada durum kapsamında Latin Amerika'daki sol dalga (özellikle de Venezuela), Nepal'deki gelişmeler, Ortadoğu'daki islami akımlar vb. üzerinde de durmalıdır. Bu sorunlar Türkiye solunda farklı türden opotünist eğilimlere dayanarak kullanıldığı için bunu yapmak özellikle önemli ve gereklidir.

Özel not:

Dünyadaki gelişmeleri (ekonomik krizden emperyalist hegemonya sorununa ve sosyal mücadelelere kadar) tarihsel bir perspektif içinde değerlendirebilmeye önemli katkılar sağlayacağı inancı taşıdığımız için, bu vesileyle partiye "Bugünün

Dünyası: Süreçler ve Eğilimler” başlıklı temel metnin yeniden incelenmesini önemle öneriyoruz (**Dünya, Ortadoğu ve Türkiye**, s.11-46).

Dünyadaki güncel duruma ilişkin olarak **Ekim**’in Ekim 2008 tarihli 253. sayısının başyazısı (**Dünya, Bölge ve Türkiye: Genel Durum ve Güncel Gelişmeler**) + **Bütünlüğü İçinde Kapitalizmin Krizi** (**Ekim**, sayı 256, Ocak 09) + **Ekonomik krizi** izleyen öteki parti değerlendirmeleri (Parti yayınlarından kaynakçalar... *Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org*), özellikle ve öncelikle önerilebilecek metinlerdir.

2- Türkiye’de siyasal durum ve partinin devrimci görevleri:

Türkiye’de olayların seyrine ilişkin olarak partinin birbirini tamamlayan ve ortaya genel bir tablo çıkaran bir dizi değerlendirmesi mevcuttur. 22 Temmuz seçimleri sonrasında siyasal tablosuna ilişkin 6 bölümlük değerlendirme başta olmak üzere II. Parti Kongresi sonrasında tüm önemli metinleri (ki bunların önemli bir kısmı **Ekim**’in aynı döneme ait başyazılarıdır) bu vesileyle incelenmelidir... (*Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org*)

* Türkiye’de ekonomik kriz dinamik bir süreç olarak halen sürmektedir ve akıbeti krizin dünya genelindeki seyriyle yakından bağlantılı olacaktır. Türkiye kapitalizminin kendi yapısal sorunları ve özellikle de 2001 krizinin ardından gelen nispi ferahlama döneminin biriktirdiği sorunlar, Türkiye’yi krizin sonuçlarından en çok etkilenecek ülkelerden biri haline getirmektedir.

Dünyada durum bahsinde de vurgulamış bulduğumuz gibi, devrimci parti için önemli olan krizin sosyal ve siyasal sonuçlarıdır; bu kapsamdaki sınıf mücadelesi görevleridir; bu görevlerin ilkesel, taktik ve pratik açıdan ele alınış biçimidir. **Ekim**’in Aralık 2008 tarihli 255. sayısının başyazısı (**Kriz ve Devrimci Mücadelenin Sorunları**) bu konuda nispeten derli toplu bir çerçeve sunmaktadır. Bu özelliği ile konuya ilişkin olarak III. Parti Kongresi tartışmaları için işlevli bir başlangıç noktası oluşturmaktadır.

En önemli ve öncelikli sorunlardan biri, krize karşı ilerici-devrimci siyasal güçler ile kitle örgütlerinin güç ve eylem birliğini geliştirebilmektir. Bu alanda halen belirgin bir zaafiyet, ifade uygunsu tam bir belirsizlik ve dağınıklık yaşanmaktadır. Sürecin verileri bu açıdan bir değerlendirmeye tabi tutulmalı ve birleşik bir sosyal-siyasal hareketliliğin olanakları, araçları, yolu ve yöntemi konusunda açıklık sağlanmalıdır.

* Rejim krizi bir başka önemli konudur. Egemen sınıf içindeki iç çatışma bugün yeni bir dengeye oturmuş ve bir parça durulmuş görünmekle birlikte, bunun geçici ve iğreti olduğu, beklenmedik yeni gelişmelerin her an bu çatışmayı yeniden alevlendireceği gözönünde bulundurulmalıdır.

22 Temmuz seçimlerini izleyen 6 bölümlük toplu değerlendirmenin yanısıra **Ekim**’in Mart 2008 tarihli 251. sayısının başyazısı (**Rejim Krizinde Yeni Safha**) bu konuya ilişkin esaslı noktaları içermektedir. Özellikle Ergenekon operasyonu ile birlikte bu konu PYO’da da değerlendirilmiş, bu değerlendirmelerde sol hareketin konuyu ele alıştaki yanlış yaklaşımları da eleştirilmiştir. (*Parti yayınlarından kaynakça, Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org*).

III. Parti Kongresi rejim krizinin bir bilançosunu ortaya koymalı ve bundan gerekli siyasal sonuçları çıkarmalıdır. Bu konu, rejim içi dalaşma, gerici burjuvazinin iç ilişkileri ve karşılıklı güç dengeleri, düzen siyasetinin çehresi, rejimin biçimi vb. bakımlardan olduğu kadar sosyal mücadelenin seyri ve sol hareket bakımından da son derece önemlidir. Zira egemen sınıf içindeki bölünme ve buna dayalı kutuplaşma, yalnızca sınıf ve kitleler için değil sol hareket için de bir tuzağa dönüşmüş görünmektedir. Oportünist bir düşüncü mantığından hareketle ve şu veya bu sözüme pozitif gerekçeye dayanarak,

çatışan taraflardan biri hakkında oportünist hayaller besleyenlerin ve dolayısıyla yedeğine düşenlerin sayısı görüldüğünden de fazladır.

Parti yeni dönemde, açık ya da örtülü, kaba ya da utangaç, tüm bu oportünist eğilimlere karşı daha etkili bir ideolojik mücadele yürütmekle yükümlüdür. Bu, sınıf ve kitle hareketinin bağımsız devrimci bir çizgide gelişebilmesinin zorunlu koşullarından biridir.

* Türkiye’nin siyasal tablosu bakımından bir öteki temel önemde konu Kürt sorunudur. Güncel açıdan Kürt sorunu kapsamındaki en önemli gelişme ise, Amerikancı Kürt politikasına bir uygulama alanı açmaya yönelik açılım, tartışma ve hazırlıklardır. Bu girişim daha çok AKP hükümetinden geliyor olmakla birlikte devlet bünyesinde bu konuda bir mutabakat bulunduğu da önemli işaretleri vardır. Bu konuda “devletin başı” olarak cumhurbaşkanının giderek daha çok öne çıkmasını da bunun bir işareti saymak gerekir.

II. Parti Kongresi’ni izleyen dönemde ABD’nin en önemli başarısı, Türkiye’deki işbirlikçileri Güney Kürdistan ile ilişkileri düzeltmeye yöneltebilmesi oldu. Kuşkusuz bu karşılıksız da olmadı. Güney Kürdistan yönetimi de Türk devletine bir tür biat etmek ve topraklarının keyfi biçimde Türk askeri hareketlerinin hedefi olmasını sineye çekmek durumunda kaldı. (**Ekim**’in Şubat 2008 tarihli 250. sayısının “**ABD, Türkiye ve Kürt sorunu**” başlıklı başyazısı, bu gelişmenin anlamını ve esaslarını etraflıca ortaya koymaktadır.)

ABD emperyalizminin çıkarları ve dayatmaları sonucunda Güney Kürdistan ile ilgili geleneksel kırmızı çizgilerini terketmek durumunda kalan Türk burjuvazisi, bu adımın ardından Türkiye’deki Kürt sorunu konusunda da belirli açılımlar yapmakla yüzyüze kaldı. Güney Kürdistan ile ilişkilerdeki açılımın mantıksal ve zorunlu bir gereği idi bu.

AKP hükümetinin halen atmış bulunduğu bazı sembolik adımların yanısıra şu son haftalarda yoğunlaşan açılım tartışmalarını ve sözü edilen hazırlıkları bu kapsamda görmek gerekir. Ama durum halen belirsizliğini korumaktadır. Kürt sorunu gibi kapsamlı ve karmaşık bir sorun daha çok göz boyamaya ya da gönül almaya yönelik sınırlı ve yüzeysel adımlarla çözülemez. Devletin Kürt hareketini muhatap alarak belli tavizler karşılığında onu rejime entegre etmeye yönelik beklenmedik bir girişimi ve dolayısıyla başarısı olmazsa eğer,

önümüzdeki dönemde Kürt sorunu rejim için önemli bir başağrısı olmaya devam edecektir.

(*Bu konu aşağıda Kürt hareketiyle de bağlantılı olarak bir başlık altında ayrıca ele alınacaktır.*)

* Türkiye’de olayların seyri bakımından temel önemde bir başka etken burjuvazinin dış politikadaki yeni yönelimleri olacaktır. Birçok belirti bir bütün olarak burjuva gericiliğinin bölgede ABD’nin hizmetinde yeni roller üstlenmeye hazırlandığını göstermektedir. Ortadoğu’daki girişimler, Afganistan’a ek asker gönderilmesi, Ermenistan’la ilişkiler alanındaki gelişmeler, Güney Kürdistan’a hamilik, tüm bunlar bu kapsamdadır.

Rejimin dış politikasının günümüzdeki tablosunu ortaya koymak ve bundan gerekli sonuçları çıkararak devrimci görevler halinde somutlamak, III. Parti Kongresi’nin bir başka önemli gündemidir.

3- Sınıf ve kitle hareketi üzerine değerlendirme:

Kürt sorunu eksenli kitle hareketliliği ile sendikaların zaman zaman gündeme getirdiği kitle gösterileri bir yana bırakılırsa, bugünün Türkiye’si’nde tabandan gelen kitle hareketliliğinin esas alanı ve kaynağı işçi sınıfıdır. Sınıf hareketinde son iki yıldır dikkat çeken bir canlanma var. Çok değişik nedenlerle gündeme gelen farklı biçimlerdeki eylemlerin ardı arkası kesilmemektedir. Ekonomik kriz bu açıdan hem önemli yeni olanaklar yaratmış, fakat hem de yaygın tensikatlar yoluyla harekete önemli darbeler vurmuştur.

Krizin ortaya çıkardığı yeni durumu da hesaba katarak özellikle sınıf hareketinin durumu üzerine III. Parti Kongresi’nde genel bir değerlendirme yapmak ve bunu partinin görevlerinin somutlanması ile birleştirmek gerekir.

(*Bu konuda Ekim*’in bir önceki bahar dönemini değerlendiren Mayıs 2008 tarihli 252. sayısının “**Bahar Süreci, Sınıf Hareketi ve Sol Hareket**” başlıklı başyazısı incelenmelidir.)

4- Sol hareketin mevcut tablosu üzerine değerlendirme

Devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel sol hareket, ‘90’lı yılların ortasından itibaren sürekli bir gerileme ve çözülüş süreci içerisinde. Bu süreç içerisinde reformist akımlar daha da sağa kayarlarken, halkçı devrimci-demokrat akımlar bir yandan örgütsel bir tasfiye, öte yandan devrimci kimlik yönünden

sürekli bir erozyon yaşayageldiler.

Parti bu gerileme, çözülüş ve tasfiye sürecini, bu sürecin ortaya çıkardığı yeni oportünist yönelimleri, sürekli bir biçimde değerlendirmelere ve eleştirilere konu etmiştir. Gelinen yerde bunun toplu bir bilançosunu çıkarmak, sol hareketin bugünkü tablosunu somutlamak, başlıca akım ve eğilimleri saptamak, gerekli yeni tanımlamalara ve tutumlara konu etmek bir ihtiyaçtır.

Bunun parti kongresi üzerinden yapılabilmesinin ayrı bir önemi ve işlevi vardır.

Bu değerlendirme bir yandan partinin mevcut sol hareketin başlıca akımları ile ilişkilerine, öte yandan soldaki çok yönlü oportünizme, özellikle de düzenin icazet alanına kaymalar biçiminde kendini gösteren tasfiyeci oportünizme karşı mücadele görevlerine açıklık getirecektir.

Sol hareketin mevcut tablosu üzerine bu değerlendirme, özellikle küçük-burjuva devrimci demokratik hareketin tasfiyeci sürüklenişinin ortaya çıkardığı yeni sorunlar, partinin soldaki özgün konumu ve devrimci misyonu bakımından da özel bir önem taşımaktadır.

Sol hareket değerlendirmeleri çerçevesinde başvurulabilecek çok sayıda parti metni mevcuttur. Bunlardan son döneme ait olanların önemli bir bölümü parlamentarizm ve seçimler konulu iki kitapta yer almaktadır. Bunlar arasında Kasım 2002'yi izleyen parlamentarizm konulu metinlerin yanısıra, "**Solda Ciddiyet ve Samimiyet Bunalımı**" başlıklı metin özellikle önemlidir. Son döneme ait değerlendirmeler içinse **Ekim**'in Kasım 2008 tarihli 254. sayısında yer alan ve birbirini bütünleyen iki metin (**Sol Hareketin Güncel Durumu Üzerine Değerlendirmeler + Partinin Gelişme Sorunları**) değerlendirilebilir. Reformist akımların son yıllardaki tablosu konusunda 22 Temmuz seçimlerini izleyen 6 bölümlük değerlendirmenin sonuncusundan (**Reformist Solda Bunalım ve Bölünme**) da yararlanılabilir.

Bunlar ışığında son yerel seçimler vesilesiyle ortaya çıkan tablo üzerinde özellikle durulmalıdır. Zira 40 yıllık boykotçu akımların bir anda reformist bir seçim blokunun eklentisi haline gelebilmeleri ve parlamentarist söylemler kullanabilmeleri, halkçı küçük-burjuva akımların bugün vardıkları nokta konusunda önemli yeni açıklıklar sunmaktadır.

5- Kürt ulusal hareketi:

İmralı teslimiyetinin ardından içine girdiği büyük bunalım, kargaşa ve gerilemeyi 2005 Newroz'u'ndan başlayarak adım adım geride bırakan Kürt ulusal hareketi, bugün devleti yeniden kendisini ciddi biçimde hesaba katmaya zorlayan bir noktada bulunmaktadır. Yukarıda da ifade edildiği gibi, bir yandan bu olgu, öte yandan Güney Kürdistan faktörü, ve bu çerçevede Amerikan emperyalizminden gelen basınç, rejimi Kürt sorununda ciddi bir açmazla yüzyüze bırakmış durumdadır. Yapılan sınırlı açıklamalar ters tepmiş, umulan sonucun aksine sorunun ağırlığını arttırmış ve bu arada Kürt hareketine güç kazandırmıştır.

Bugün gündemde Amerikancı Kürt politikası vardır. Güney Kürdistan politikasında Türkiyeli işbirlikçilere boyun eğdiren ABD, bu gelişmenin zorunlu bir uzantısı olarak Türkiye'deki Kürt sorununda da belirli adımları dayatmaktadır. Buradaki temel güçlük ise bunun PKK eksenli Kürt hareketinin dışlanması ve tasfiyesi ile birleştirilmek istenmesidir. Bu politikanın hiçbir başarı şansı yoktur ve son seçimler buna ilişkin boş umutlara yeni bir önemli darbe olmuştur.

Son haftalardaki bazı gelişmeler Kürt hareketinin dolaylı olarak muhatap alınabileceği izlenimi yaratmakta, ama buna paralel olarak da DTP operasyonları sürmektedir. Kürt sorununun genel ağırlığı ve rejimin bu sorundaki tarihsel yükü

düşünülürse, hiç değilse şu dönem için bu alanda ciddi bir gelişmenin yaşanması çok olanaklı görünmüyor.

Birçok belirti parti kongresinin toplanacağı aşamada son gelişmelerin ne anlama geldiği konusunda daha fazla açıklığa sahip olacağımızı gösteriyor. Yeni verileri de hesaba katarak durumu değerlendirmek, partinin yeni duruma ilişkin tutumuna ve taktiğine açıklık getirmek ve bu arada partinin Kürt sorununa ilişkin bağımsız politikasının dönemsel içeriğini somutlamak III. Parti Kongresi'nin görevidir.

Bilindiği gibi İmralı Teslimiyeti'nin 10. yılındayız. Bu 10 yılın Kürt sorunu ve Kürt hareketi için olduğu kadar, partinin buna ilişkin değerlendirmeleri ve politikaları açısından da bir bilançosunu çıkarmak bir başka ihtiyaçtır. Önümüzdeki aylar içinde partinin bu döneme ilişkin değerlendirmeleri... (*Yayınlanamaz bölüm...-tkip.org*)

6- Demokratik Alevi hareketi üzerine:

Rejim için bir bunalım etkeni ağırlığında olmasa bile günümüz Türkiye'sinin önemli sosyal-kültürel sorunlardan biri de Alevi sorunudur. 12 Eylül darbesi ile birlikte devrim dalgasının kırılmasına, sosyal mücadelenin uzun süreli gerilemesine, ve nihayet, toplum yaşamında Sünni karakterli gerici dinsel akımların güç kazanmasına ve sosyal-kültürel ve

siyasal yaşamda belirgin bir yer tutmasına bağlı olarak (bu anlamda da bir tepki hareketi olarak), Alevi kitlelerde mezhepsel kimlik duyarlılığının arttığını ve bunun da Alevi akımların güç kazanmasını kolaylaştırdığını biliyoruz.

Bu akımları halen iki ana kategoride toplamak mümkün. Bunlardan ilkinin, devletle işbirliği halinde Alevi kimliğini dinsel bir muhtevada düzene sıkıca entegre etmeye çalışan gerici burjuva akımlar oluşturmaktadır. Bunun karşısında ise mezhepsel ayrımlara ve ayrıcalıklara karşı mücadeleyi genel demokrasi mücadelesinin bir parçası olarak ele alan demokratik-laik karakterli ilerici Alevi akımları bulunmaktadır.

Son zamanlarda etkili bazı kampanyalar ve kitle eylemleri ile ağırlığını duyuran ilerici Alevi akımlarına karşı partinin tutumunun ilkesel ve politik içeriğini daha açık biçimde tanımlamak bir ihtiyaçtır. Günümüz sosyal-siyasal mücadeleleri içinde tuttıkları yer bunu özellikle gerektirmekte ve acil hale getirmektedir.

(...)

Merkez Komitesi

5 Ağustos 2009

(www.tkip.org sitesinden alınmıştır...)

2 Eylül Kampüsü'nde ulaşım eylemi

Anadolu Üniversitesi Yabancı Diller Fakültesi'nin 2 Eylül Kampüsü'ne taşınmasıyla yaşanan ulaşım sorunu ile ilgili uzun süredir yapılan eylemler 17 Kasım Salı günü de devam etti.

2 Eylül Kampüsü'nün şehrin dışında olması, ulaşımın sınırlı sayıda otobüsle sağlanması, 2 Eylül Kampüsü'nün öğrenci sayısının geçen yıllara göre artmasına rağmen otobüs sayısında bir değişiklik yapılmaması ve rektörlüğün sorunun çözümüne yönelik bir adım atmaması öğrencilerde tepkiye yol açtı. Öğrencilerin tepkisiyle beraber Genç-Sen tarafından 2 Eylül Kampüsü'nde çeşitli eylemler örgütlendi.

Rektörlüğün Yunus Emre Kampüsü'nden 2 Eylül Kampüsü'ne 3 adet ücretsiz servis koyması; fakat bunun da soruna bir çözüm getirmemesi ile öğrenciler soruna karşı daha duyarlı hale geldi. 17 Kasım Salı günü "Ücretsiz servis istiyoruz!" şiarıyla yapılan eylemde, ücretsiz servislerin bir an önce hayata geçirilmesi, bu talebin karşılanmadığı koşullarda Genç-Sen'in mücadeleye devam ederek ulaşım eylemleri örgütleyeceği ifade edildi.

Eskişehir Ekim Gençliği

Metrobüse para yok

TKP'li öğrenciler İstanbul'da metrobüs ulaşım ücretlerine yapılan %33'lük zamma karşı 17 ve 18 Kasım sabahı eylemdeydiler.

Akbil veya jetonla geçilen turnikelerden atlayarak geçen TKP'liler metrobüsü ücretsiz kullandılar. Eylemlerin zamlar geri çekilene kadar süreceğini ilan eden öğrenciler, 17 Kasım akşamı saat 18.30'da tekrar metrobüs durağında buluştular.

"Koyun değil Halkız, Ulaşım Zamları Geri Alınsın" yazılı pankartı açan öğrenciler basın açıklaması gerçekleştirdiler.

TKP'li Öğrenciler adına Kağan Öksüz yaptığı konuşmada şunları söyledi: "2010 Kültür Başkenti projesi ile otel cenneti haline getirilen İstanbul'da, bir tek halkın çıkarları ve refahı gündeme gelmiyor, işte bunun için burada toplandık"

Para ödmeden gişelerden geçilmesiyle eylem sona erdi.

İTÜ Maçka öğrencileri sorunları için toplandı

İTÜ'de Maçka Kampüsü'nde öğrenim gören öğrenciler 17 Kasım günü gerçekleştirdikleri açık toplantı ile sorunlarını tartıştılar. 150'ye yakın hazırlık öğrencisi yemekhanenin yetersiz olması, yemek ücretlerinin ve kantin fiyatlarının yüksek olması gibi sorunlar üzerinden biraraya geldiler.

Yapılan toplantıda öğrenciler, dönemin başından itibaren yemek yiyebilmek için yaklaşık 30-40 dakika sıra beklemek zorunda kaldıklarını, ayrıca yemek ve kantin fiyatlarının yüksek olduğunu ifade etti. Birçok öğrenci söz alarak bu sorunun çözümüne dair neler yapılabileceği üzerine fikir yürüttü. Tartışmalarda Maçka öğrencileri ilk aşamada yemekhane işgalini önerdiler. Ancak sonrasında yapılan değerlendirmelerde ilk aşamada öğrenci sayısına yetebilecek yeni bir yemekhane, yemek ücretlerinin ve kantin fiyatlarının düşürülmesi taleplerini içeren dilekçe toplanması ve bu dilekçelerin bir yemekhane işgaliyle birlikte müdürlüğe iletilmesi kararlaştırıldı. Dilekçe toplamaya Çarşamba gününden itibaren başlama kararı alındı.

Toplantı, yapılan tartışmalar ve katılım açısından verimli geçti.

Maçka Öğrencileri

Kapitalizmin ruhu ve krizler – III

Emperyalizm ve kriz teorileri

Volkan Yarasır

Kriz teorisi Marksizm'in ideolojik merkezinde yer alır ve ideolojik-teorik mimarisinin en önemli unsurunu oluşturur. Bu teori aynı zamanda kuramsal bir konsantrasyonu içinde taşır. Marx ve Engels *Komünist Manifesto*'da kapitalizmin analizini genel çerçevede yapar ve işleyiş yasalarını vurgular. *Kapital* aynı zamanda sermayenin bir anatomi çalışmasıdır. Yine aynı çalışma sermayenin bütünsel bir tarih sistemini ya da üretim tarzını analiz eder. Marx'ın *Kapital*'de aradığı şey bir iktisadi çözümleme değil, sınıf mücadelesidir. Engels *İngiltere'de İşçi Sınıfının Durumu*'nda kriz eğilimlerini analiz etmiş, *Anti-Dühring*'de ise kriz ve aşırı üretim bunalımlarını, sermayenin yoğunlaşmasını incelemiştir. Dühring'in "muazzam" felsefi sistematığına karşı *Anti-Dühring*'i kaleme almıştır. Ayrıca Lasselle ve Dühring'in ekonomik görüşlerini ve kriz teorisini reddetmiştir.

Bu çalışmalarla ve 1873-93 büyük bunalımından sonra bir anlamda 20. yüzyılın sınıflar mücadelesinin seyrini etkileyecek Kautsky'nin, Bernstein'in, Hilferding'in, Rosa Luxemburg'un, Buharin'in ve Lenin'in emperyalizm üzerine yapılan çalışmalar arasında bir paralellik vardır. Aslında bunlar Marksizm'deki kriz teorisinin eşikleridir. Kapitalist üretim biçiminin kuramına yönelik değişik düzeylerde katkılarıdır. *Kapital* öğretisinin değişen dünya koşullarında yeniden sentezini oluştururlar. Aynı zamanda 20. yüzyılda komünist hareket içerisindeki yol ayrımlarını işaretler.

Marksizm'de kriz teorisi komünizmin bir temenni toplumu ya da sadece etik bir toplum olmadığını, kapitalizmde krizin kaçınılmazlığını ve zorunluluğunu ortaya koyar. Aslında organik toplumu inorganikleştiren kapitalizmin doğasına ilişkin bu vurgu, onun anarşisine ve kaosuyla ilişkin bir göndermeyi içinde taşımaktadır. Bu anlamıyla komünizm tarihsel ve nesnel bir zorunluluğu işaretler. Fakat bu kaderci bir zorunluluk değildir, içinde praksisin muhteşem zenginliğini taşır ve praksisle gerçek manasını bulur. Ya da başka bir ifadeyle önce Engels'in söylediği, sonra Rosa'nın geliştirdiği barbarlığa karşı sosyalizm seçeneğini vurgular. Kriz teorisi bu anlamıyla kapitalizmin nesnel sınırlarını ifade eder. Aynı zamanda onu aşmanın yöntemlerini gösterir ve gelecekle komünizm arasındaki bağı kurar.

1873-1893 arasındaki birinci büyük buhranın kapitalist formasyonda yarattığı etki üzerine ve kapitalizmin yeni aşamasına ilişkin Marksist hareket içerisinde 1906'dan itibaren önemli çözümlemeler yapıldı. Aslında bütün bu çözümlemeler bir yandan tekel sonrası kapitalizmi anlamaya yönelik, diğer yandan devrimin olanakları üzerine düşünme ve devrimin imkanını yaratma çabalarıydı. On yıllık kesiti kapsayan bu çalışmalar aslında yaşanan formasyon değişikliğinin Marksist hareket içerisindeki son derece zengin ideolojik-teorik bir Rönesans'ı ifade ediyordu. Yine kendisini Rosa, Buharin ve Lenin'de simgeleyen politik-pratik bir cüreti içinde taşımaktaydı. Yukarıda saydığımız kimliklerin bütününün, dönemin teorik ve pratik mücadele içerisinde son derece önemli aktörler olduğu gözardı edilmemelidir.

Eduard Bernstein *Evrimsel Sosyalizm* (1898) adlı çalışmada tekelci sermayenin yükselişine vurgu yaparak bu durumun rekabeti azaltacağını ya da düşüreceğini ileri sürdü. Rekabetteki azalma doğal

olarak sermayenin anarşisinde de azalmayı beraberinde getirecekti. Bu durum bir başka boyutta krizden kaçınmak için kapitalist planlamayı mümkün kılıyordu. Bu çerçevedeki bir çözümlemeyle E. Bernstein pratikte yalnızca parlamenter mücadeleyi esas alan bir partiyi öne çıkardı. Teorik çerçevede ise salt ekonomik mücadeleye vurgu yaptı. Kapitalizmin çöküşüne yönelik vurguları bir spekülasyon olarak değerlendirdi. Reel politiker bir tavırla muğlak bir demokrasi kurgusu üzerinden *Evrimsel Sosyalizm* kuramını geliştirdi.

Rosa Luxemburg, önce *Sosyal Reform mu Devrim mi?*'de (1900) ve daha sonra *Sermaye Birikimi* adlı çalışmada, kapitalizmde krizin kaçınılmaz olduğunu ileri sürdü. Luxemburg *Sermaye Birikimi*'nde, Lenin'in *Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi* adlı çalışmada incelediği konulara paralel incelemeler yaptı. Çıkardığı sonuçlarla Bernstein'in geliştirdiği argümanların tam zıttı olarak tekelci sermayenin yükselişinin kapitalist anarşiyi arttıracak ve emperyalist özneler arasında bir çatışma ya da savaş zemini yaratacağını vurguladı. Rosa *Sermaye Birikimi* adlı çalışmada klasik Marksist şemayı inceleyerek, bu şemaya bazı eleştiriler yöneltti⁽¹³⁾. Marx'ın *Kapital*'deki genişlemiş yeniden üretim çözümlemesinde yanlış yaptığı iddiasıyla hareket etti. Ve kapitalizmin sömürge ülke pazarlarına doğru genişlemesinin nedenlerini ortaya koydu. Kapitalizmin düzenli büyüebilmesi için sürekli, kapitalizm dışında kalan alanlara yayılma ihtiyacı olduğunu savundu. Ancak bu yayılmayla büyümenin ve artı-değerin gerçekleşebileceğini öne sürdü⁽¹⁴⁾. Emperyalizmi, kapitalist-emperyalizm olarak anladığının altını çizdi. Rosa'ya göre emperyalizm dışsal bir değişken değil, sermaye birikimi dürtüsüyle hareket eden kapitalist üretim biçiminin ayrılmaz uzantısıydı. Çalışmada Rosa ayrıca emperyalist savaşa ontolojik bir içerik kazandırdı.

Emperyalizm üzerine 20. yüzyılın en önemli çalışmalarından biri, Rudolf Hilferding'in *Finans Kapital* adlı kitabıdır.

Finans Kapital, hem Otto Bauer, hem de Kautsky tarafından *Kapital*'in devamı olarak ya da dördüncü cilt olarak değerlendirildi. *Finans Kapital*'de geliştirilen kuramsal açılımlar, Rosa'dan Kautsky'ye, Buharin'den Lenin'e kadar emperyalizm üzerine yapılan çalışmalarda etkisini gösterdi. *Finans Kapital*'in teorik ana iskeleti bu çalışmalara ışık tuttu. Lenin bu kitabı, "çok değerli kuramsal analizler" olarak ele aldı. Hilferding'in geliştirdiği tekeller, finans kapital, sermaye ihracı, tröst ve kartellerin oluşumu, dünyanın bölgelere (ekonomik ve nüfus alanlarına) ayrılması gibi bir dizi kavram ve argümantasyon Lenin tarafından kullanıldı. Lenin emperyalizm teorisini bu ve benzeri kavramlara dayandırdı.

Hilferding çalışmada kapitalizmin, tekelci aşamaya geldiğini vurgulayarak emperyalizm tanımını yapar. Tekelci kapitalizm vurgusu kapital çözümlemesinde son derece önemli bir teorik eşiktir. Bu tanımlamayla Hilferding Marx'ın *Kapital* çalışmada bıraktığı teorik sofistیکasyonu bir adım daha ileri götürdü. Bir başka boyutuyla kapitalizmin bir tarihsel döneminin altını çizdi. Birçok Marksist kuramcının *Finans Kapitali*, *Kapital*'in dördüncü cildi olarak görmeleri bu nedendenidir.

Finans Kapital'deki tekelci kapitalizm ve emperyalizm vurgusu aynı zamanda devlet kuramı ve pazar sorununa yeni açılımlar getirdi. Bu Marx'ın *Ekonomi Politığın Eleştirisi*'ne Katkı'da ortaya koyduğu, *Kapital*'in teorik omurgasını belirlediği ama ömrünün yetmediğinden dolayı kaleme alamadığı alanlara (devlet, dış ticaret ve dünya pazarına) yönelik çözümlemelerdir.

Hilferding, kapitalizmin bu aşamasında banka sermayesiyle sanayi sermayesinin iç içe geçişini erken dönemde tespit edip, teorileştirdi. Hilferding için finans kapital, sermayenin odaklaşması ve merkezileşmesi anlamı taşımaktaydı. Kapitalin bu evresinde banka sermayesi sanayi sermayesine egemen olmuş ve bu süreç sanayi sermayesinin karakterinde bir dizi dönüşüme yol açmıştı. Bu gelişmeleri ilk

olarak Hilferding ortaya koydu. Ayrıca kapitalizmin bu aşamasını mali sermaye evresi olarak tanımladı.

Hilferding serbest rekabet döneminden farklı olarak, örgütlü kapitalizm diye tanımladığı tekelci kapitalizm döneminde devletin iç pazarı korumak ve tekelleştirmek için etkin rol oynadığına vurgu yaptı. Özellikle (Hilferding'in devletin yeni işlevi üzerine çözümlenmeleri daha geniş kapsamda olmasına rağmen) 1945 sonrası gelişmeler, Hilferding'in devletin bir ekonomik aktör olarak devreye girişi tezini bütünüyle doğruladı. Fakat örgütlü kapitalizm ve devletin rolüne ilişkin bu tanımlamalar onun bir dizi yanlış teorik sonuçlara varmasını engelleyemedi. Hilferding'e göre, devlet serbest rekabetçi dönemde kapitalizmin plansız ve örgütsüz olmasından dolayı zor ve şiddet aygıtı olarak işlev görmüştü. Ama tekelci dönemde devlet, kapitalizmin planlı ve örgütlü olması ve yeniden yapılanmasında işlev görmekteydi. Ona göre devlet rasyonel toplumsal ilişkilerin kurucu ögesi idi. Buradan hareketle Hilferding şu çıkarsamayı yapıyordu: Örgütlü kapitalizmde emek ekonomik olarak mülksüzleşirken, toplumsal ve politik olarak güç sahibi olabilmekteydi.

Hilferding, sınıflar arası çelişkiyi yumuşatan bu gelişmeye bağlı olarak devrim teorisini barışçıl mücadele ve barışçıl geçiş üzerinden kuruyordu. Ona göre devlet yıkılması gereken bir aygıt değil, kamusal mülkiyet ve merkezi planlamanın güvencesiydi. Sosyalizm ekonomik/determinist bir yorum olarak devlet mülkiyetiyle özdeş tutuluyordu. Devletin yeni rolü bir anlamda sosyalizme geçişi kolaylaştırıyordu (15).

Bütün bu teorik salınım Hilferding'in kuramsal açıklamalarının önemini kaybettirmez ve finans kapital üzerine geliştirdiği tezleri zayıflatmaz. Rosa'dan Buharin'e ve Lenin'e uzanan teorik sofistikasyonun en önemli halkası olduğu gerçeğini değiştirmez.

Kautsky'nin emperyalizm teorisi Hilferding'in yaklaşımlarının devamı niteliği taşıdı. Kautsky, emperyalizm teorisini bir hükümet biçimi üzerinden kurdu ve emperyalizmi kapitalizmin ekonomik bir evresi olarak formüle etti. Hilferding'in finans kapital tanımını kabullendi ama emperyalizmin salt mali sermayenin bir politikası olarak değerlendirilmesini eleştirdi. Kautsky'ye göre emperyalizm egemen kapitalist katmanların politikasıydı. Kautsky emperyalizm üzerine yaptığı çalışmalarda sanayi ve tarım arasındaki gerilimin üzerinde durdu ve bu

gerilimi teorileştirdi. Rosa Luxemburg'un düşüncelerini andırır çözümlenmeler ileri sürdü. Kapitalizmin tarım alanlarına (pre-kapitalist coğrafyalara) yayılma gösterdiğini ve bu yayılmanın bir zorunluluk olduğunu belirtti. Yayılma ve nüfuz etme süreci devam ettikçe kapitalizmin ekonomik bir çöküntü yaşayamayacağını ifade etti. Ve bu noktayı sömürgeciliğin temeli olarak gördü. Kapitalizmin yeni sömürge alanlarına yönelmesinin ve halkların köleleştirilmesinin, kapitalist devletler arasında savaş zemini yarattığını söyledi. Yeni bir savaşın dünya savaşı niteliğinde olabileceğinin altını çizdi. Kautsky bu savaşı, (emperyalist savaşı) ekonomik bir zorunluluk ve eşitsiz gelişim yasasının sonucu görmekten öte kapitalist ekonomiye zarar vereceği ve sekteye uğratacağı üzerinde durdu. Ona göre emperyalist savaş politikası konjonktürel bir hükümet politikasıydı.

1914'te savaş çıktığında, savaşın ileri kapitalist ülkelerin izlediği militarist politikalar sonucu olduğunu söyledi. Bu politikaların kapitalistlerin kendi çıkarlarına uymayan politikalar olduğuna işaret etti (16).

Kautsky'nin ultra-emperyalizm kavramı, emperyalizm teorisini güçlendirmek için geliştirdiği bir kavramdır. Kautsky farklı makalelerinde ultra-emperyalizmi şu içeriklerde tanımladı:

“Ulusal finans sermayeleri arasındaki karşılıklı husumetin yerine, uluslararası ölçekte birleşmiş finans sermayesinin dünyayı ortaklaşa olarak sömürmesini getirecek, yani ultra-emperyalist bir politikanın bugünkü emperyalist politikanın yerini alması olanaklı değil midir? Kapitalizmin böylesine yeni bir evresi herhalde tasavvur edilebilir. Böyle bir evre gerçekleşebilir mi? Bu soruyu yanıtlamamız olanaklı kılacak yeterli ön bilgiler henüz yoktur.” (17)

“Tekel, rekabeti ve rekabet de tekel üretiyor. Dev fabrikaların, dev bankaların ve milyarderlerin amansız rekabeti küçükleri yutan mali güçler karteli düşüncesine yol açmıştır. Emperyalist büyük güçlerin dünya savaşından da, onlar arasındaki en güçlüünün bir federasyonu sonucu doğabilir ve bu, silahlanma yarışına son verecektir. Bu yüzden, salt ekonomik açıdan, kapitalizmin bir başka yeni evreyi, kartellerin politikasının dış politikaya aktarılmasına, bir ultra-emperyalizm evresini yaşayabilmesi dışlanmış değildir; biz, kuşkusuz, buna karşı da, savaşmalıyız. Bunun tehlikeleri silahlanma yarışı ve dünya barışını tehdit yönüyle değil, farklı bir yönde yatmaktadır.” (18)

Kautsky'nin bütün bu çözümlenmeleri devrim ve parti anlayışı ve çalışma tarzına yönelik açıklamalardı. Bu çözümlenmelerin özü savaş döneminde saldırgan bir ülke karşısında “demokratik” devletin korunmasını, savaş sonrasında parlamenter mücadelenin güvenceye alınmasını içeriyordu. Bernstein'dan Hilferding'e ve Kautsky'ye uzanan farklı teorik kombinasyonlar kapitalizmin yaratıcı yıkıcılığı üzerinden kurgulandı. Kapitalist krizi sınıfın ontolojisinden okumaktan öte kapitalizmin kendini yenileme gücüne vurgu yapıldı. Bu kimliklerin kapitalin yeni dönemine ilişkin teorik açıklamaları Marksizmin revize edilmesinin farklı veçheleri olarak dikkat çekti. İşin ilginç, teorik referansları 1848 sonrası Marx ve Engels'in geliştirdiği argümantasyonlar oldu.

Marx ve Engels 1848 devrimlerinin yenilgisi sonrasında iktidar sorunuyla yoğun olarak ilgilenmeye başladı. Bu konuda ilk vurgular *Alman İdeolojisi*'nde (1845-1846) yapılmıştı. Aynı çalışmada tarihsel materyalizmin temel sistematigi ortaya konuldu. Marx *Alman İdeolojisi*'nde, komünistlerin ontolojisinin dünyayı devrimci bir şekilde değiştirmek olduğunu belirtti. Ayrıca siyasi iktidarın proletarya tarafından fethedilmesi üzerinde durdu. Komünist devrimin içeriğini açıkladı. Zorunluluğun altını çizdi.

Komünist Manifesto'da (1848) proletaryanın ideolojik olarak donanmasını sağladı ve politik hattını gösterdi. Aynı çalışmada proletaryanın iktidar stratejisini ve iktidarda kalma olanaklarını ele aldı.

Marx 1847 dünya ticaret bunalımından hareketle ve Şubat ve Mart devrimlerinin gerçekleşmesine bağlı olarak, kıta Avrupa'sında bir devrim dalgası beklemişti. Fakat bu beklenti boşa çıktı. 1849-1850'de Avrupa gericiliği yeniden yükseldi. Marx yanılığının nedenini feodal toplumun maddi zeminlerinin ortadan kaldırılamamasına ve sanayi burjuvazisinin egemenliğinin henüz kurulamamasına bağladı ve bundan dolayı proleter bir devrimin gerçekleşmediğini belirtti.

1848 devrimlerinin yenilgisi ya da devrim ve karşı devrim süreci, Marx ve Engels'in bir yandan proletaryanın bağımsız, siyasal bir hareket olarak gelişmesi üzerinde özenle durmalarına yol açtı, öte yandan proletaryanın kurtuluşunun önündeki nesnel engellere vurgu yapıldı.

Marx, *Fransa'da Sınıf Savaşmaları*'nda (1850) Fransa'daki siyasal gelişmeleri inceleyerek yukarıdaki sonuçlara vardı. Marx bu çalışmasında tarih sahnesine

ilk defa çıkan proletaryanın burjuvaziyle yan yana kendilerini özgürleştirebileceklerini, şimdilik kızıl bayrağı indirmeleri burjuvazinin mavi, kırmızı, beyaz renkteki bayrağı altında yürümeleri gerektiğini, ancak sanayi burjuvazisinin egemenliğini kurmasıyla proleter devrimin gerçekleşebileceğini ileri sürdü (19).

“Sanayi proletaryasının gelişmesinin genel koşulu, sanayi burjuvazisinin gelişmesidir. Ve ancak sanayi burjuvazisinin egemenliği altındadır ki, sanayi proletaryasının varlığı kendi devrimini ulusal bir devrim katına yükseltmesine olanak verecek ulusal bir genişlik kazanır, ancak o zaman, sanayi proletaryası, aynı ölçüde kendi devrimci kurtuluşunun araçları haline gelecek olan modern üretim araçlarını yaratır. Yalnız sanayi burjuvazisinin egemenliği, feodal toplumun maddi köklerini söküp atabilir ve üzerinde bir proleter devrimin gerçekleşebileceği tek alanı düzler, engelleri ortadan kaldırır.” (20)

Marx bu açılıma bağlantılı olarak proletaryanın tavrının anlaşılabilirliğini söyledi. “Onun için, Paris proletaryasının, kendi çıkarını, bizzat toplumun devrimci çıkarı olarak istemek yerine, burjuvazinin çıkarı yanında başarıya ulaştırmaya çalışması ve üç renkli bayrağın önünde kırmızı bayrağı indirmesi kolaylıkla açıklanabilir.” (21)

Engels benzer düşünceleri *Almanya’da Devrim ve Karşı Devrim* (1851-1853) açıkladı. Aslında bu çalışma *Fransa’da Sınıf Savaşları*’nın bir devamı olarak da ele alınabilir.

Yukarıdaki vurgular ve özellikle Engels’in 1895’te *Fransa’da Sınıf Savaşları*’na yazdığı önsözde geliştirdiği argümantasyonlar (22), II. Enternasyonalin ideolojik-politik hattının referansları oldu. Engels önsözde şunları söylüyordu:

“Tarih bizi ve benzer düşüncede olanların hepsini haksız çıkardı. Tarih gösterdi ki, Kıta üzerindeki iktisadi gelişme durumu, o zaman, kapitalist üretimin kaldırılması için henüz yeterince olgunlaşmamıştır; ve tarih, bunu 1848’den bu yana kıtayı kaplamış olan ve Fransa’da, Avusturya’da, Polonya’da ve son olarak da Rusya’da büyük sanayiye ancak şimdi gerçekten söz hakkı veren ve Almanya’yi da birinci sınıf bir sanayi ülkesi durumuna getiren -bütün bunlar kapitalist bir temel üzerinde, yani 1848’de pekala genişlemeye elverişli bir temel üzerinde olmak üzere- iktisadi devrim ile tanıtladı.” (23)

Bu açılımlar aşağıdaki vurguyla tamamlanıyordu:

“Ama, proletarya, genel oy hakkını böyle etkin bir biçimde kullanarak yepyeni bir savaşım yöntemini işe koşmuştu, ve bu yöntem çabucak gelişti. Burjuvazinin egemenliğinin örgütlendiği devlet kuruluşlarının, işçi sınıfına, hala devlet kurumlarıyla savaşmak için yeni kullanım olanaklarını sağladığı anlaşıldı. Çeşitli diyetlerin, belediye meclislerinin, patronlarla işçilerden oluşan hakem kurullarının seçimlerine katıldı, atamaların saptanmasında proletaryanın yeterli bir bölümünün de katıldığı her görev üzerinde burjuvaziyle tartışıldı, çekişildi. Ve böylece, burjuvazi ve hükümet, İşçi Partisi’nin illegal eyleminden çok legal eyleminden, ayaklanmadaki başarılarından çok seçimlerdeki başarılarından korkar oldular.” (24)

II. Enternasyonel’in kurucu ve en kitlesel partisi, aynı zamanda ideolojik-politik hattını belirleyen yapısı Alman Sosyal-Demokrat Partisiydi. Partinin önderleri Engels’in ölümü sonrası Marksist hareketin otoritesi olarak kabul edilen Kautsky, Bebel ve Bernstein’dı. Hilferding de son derece önemli bir politik aktördü. Engels’in yukarıdaki tanımlamaları ve sürece ilişkin benzer yaklaşımları Alman Sosyal-Demokrat partisinin, bağlantılı olarak II. Enternasyonel’in politik-pratik yönelimini etkiledi. Bu teorik miras Kautsky’nin ve Bernstein’in dayanağı oldu. Kapitalizmin değerlendirilmesi ve kriz teorisi ve devrim teorisi, parlamenter mücadeleye bakış bunun üzerinde şekillendi. Tabi bu şekillenmenin (her ne

kadar Marx ve Engels tarafından şiddetle eleştirilse de -1875-) Gotha ve Erfurt programlarına dayanan kökleri de bulunuyordu.

Buharin Ekim Devrimi önderlerinden ve önemli Bolşevik kuramcılarının biriydi. Emperyalist Savaş döneminde kaleme aldığı *Emperyalizm ve Dünya Ekonomisi* adlı çalışmasında hem kapital üzerine analizler yaptı, hem de Marksist kriz teorisi üzerine önemli çözümler buldu. Buharin ve Lenin (buna Rosa Luxemburg’u da katabiliriz) emperyalizm teorisini bir kriz teorisi, bağlantılı olarak devrim ve devlet kuramı olarak ele aldı. Negatif sonuçlara varmasına rağmen Hilferding’in *Finans Kapital*’de devletin ve sınıflar ilişkisinin yeniden biçimlenişine yaptığı vurguları bu çözümlerinin öncülü olarak kabul etmek gerekir. Buharin *Emperyalizm ve Dünya Ekonomisi* adlı çalışmasında finans kapitalin temel parametrelerini belirledi. Kitap, emperyalizm teorisi üzerine yazılmış en önemli çalışmalardan biridir. Önsözü Lenin tarafından kaleme alındı.

Buharin, Finans kapitalin emperyalist siyasetten başka bir siyaset izleyemeyeceğini ve sonunda savaşın kaçınılmazlığını savundu. Finans kapitalin banka ve sanayi sermayesinin iç içe geçmesi anlamına geldiğini ve eş anlamlı olduğunu vurguladı. Buharin, emperyalizmi “finans kapitalin bir politikası” olarak tanımladı ve onun “belirli bir tarihsel kategorisi” olduğunu ifade etti (25). “Gerçekte, sanayi kapitalizmi nasıl ki ticari kapitalizmin bir devamıdır, finans kapitalizm de sanayi kapitalizminin bir devamıdır. Gelişme sürecinde kapitalizmin temel çelişkilerinin sürekli olarak daha geniş bir ölçekte yeniden üretilmesi ve en keskin ifadesini günümüzde bulması bu nedenledir.” (26)

Buharin finans kapital kuramını genişletti. Özellikle Hilferding gibi devletin yeni işlevi ve işleyişi üzerinde durdu. Kapitalizmin yapısındaki değişikliklerin devlet kapitalizmiyle sonuçlanacağını ileri sürdü. Devlet kapitalizminde, devlet sadece müdahaleci bir organ olarak yepyeni bir güç kazanmıyor, bir yandan tüm ekonomiyi denetliyor, öte yandan askerileşiyordu. Sermaye ile devlet ilişkisini böylece yeniden kurdu. Ekonomik olarak Hilferding’in örgütlü kapitalizm anlayışına yakın çözümler yaptı. Siyasal olarak ise devlet kapitalizminin içeriğine farklı manalar yükledi.

Buharin emperyalizm teorisini tekeller kapitalizm,

yani emperyalizm ve emperyalist savaşın kaçınılmazlığı ve proletarya devrimi şeklinde formüle etti. Buharin teorisini dünya ekonomisindeki gelişmeleri ve değişimleri değerlendirerek biçimlendirdi. Dünya ekonomisi teorisinin yapıtaşını işlevini gördü. Dünya ekonomisini finans kapital çağında kapitalist formasyonun anlaşılmasının kıstası olarak değerlendirdi. Tüm iktidar ve mülkiyet ilişkilerini üreten ve yeniden üreten bir bütünlük olduğunu ileri sürdü. Dünya ekonomisi ile ulusal ekonomi arasındaki ilişkinin tekeller kapitalist dönemdeki biçimlenişini ele aldı. Bağlantılı olarak tekeller dönemde sanayi krizlerinin sona ermesinden öte, bu krizlerin devam edeceğini ve daha da derinleşeceğini belirtti. Bir anlamda yayımlanmışlığı, krizi ve emperyalist savaşı tekeller kapitalizmin varoluşuyla özdeşleştirdi.

Kapitalist gelişme sürecini, sermayenin yoğunlaşması ve merkezileşmesi olarak tanımlayan Buharin, ekonominin uluslararası bir karakter göstermesiyle, sermayenin çıkarlarının uluslaşması ayrımının özellikle altını çizdi. “Kapitalist çıkarların uluslararasılaşması (uluslararası işletmelere katılım ve bunların finansmanı, uluslararası karteller, tröstler vs.) uluslararası devlet tröstlerinin formasyonlu uyarır hale gelir. Bununla beraber bu süreç ne kadar önemli olursa olsun, sermayenin ulusallaşması ve devlet sınırlarının kapatılmasına doğru gelişen güçlü bir eğilimce engellenir.” (27)

Buharin “Tüm kapitalist gelişme, kapitalizmin çelişkilerinin giderek genişleyen bir ölçekte sürekli yeniden üretilmesi sürecinden başka bir şey değildir.” (28) diye vurgu yaparak, “bir kapitalist ekonomi biçimi olarak” dünya ekonomisinin gelişiminin bir “uyumdan” öte emperyalist özneler arasında aşırı rekabeti keskinleştireceğini ileri sürdü. Buharin’e göre emperyalizm finans kapitalin bir ürünüydü ve aynı zamanda finans kapital, emperyalist olmayan bir politika izleyemezdi (29). Sonuçta emperyalist özneler arasındaki savaş kaçınılmazdı.

Lenin, emperyalizm teorisini kurarken Hilferding ve Buharin’in tespitlerinden ciddi oranda yararlandı. Hilferding’in geliştirdiği temel argümantasyonları kullandı ve derinleştirdi. Buharin’in tezleri teorisinin çekirdeği işlevini gördü. Sosyal-liberal Hobson’un çalışması önemli esin kaynağı oldu.

Lenin, en başta II. Enternasyonel ve Alman Sosyal

Demokrat Partisi'nin ideolojik-politik yönelimlerinde en konsantre ifadesini bulan ekonomik-determinizme net bir karşı duruş gösterdi. Determinizme kurban edilen proletarya devrimi, praksisin yaratıcı zenginliği içerisinde yeniden üretildi.

Marx ve özellikle Engels'in 1848 devrimlerinin seyrine ilişkin olarak ortaya koyduğu kıtada kapitalizmin gelişme düzeyine bağlı olarak devrimin tarihsel koşullarının o erken aşamada henüz oluşmadığı yönündeki tanımlamalar ve 1891'de Engels'in proletaryayı zamansız iktidara gelme riskleri karşısında uyarması, ayrıca Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin kitlesel gücüne fazla güvenmesi ve bu arada genel oyun önemine yapılan koşullu vurgular, II. Enternasyonal tarafından çarpıtılmış referanslar olarak kullanıldı ve genel bir politik yönelim olarak ele alındı. Sonuçta çarpıtılmış biçimiyle bu tanımlamalar reformizmin kendini rasyonelleştirdiği zeminler oldu. Bağlantılı olarak ekonomik determinizm ve evrimsel sosyalizme tekabül eden anlayış, Avrupa'daki Marksist hareketin yönelimini belirledi, hegemonik bir anlayış haline geldi.

Lenin'in emperyalizm teorisi en başta bu sistematığın reddiyesi olarak biçimlendi. Bu reddiye, tarihsel köklere ve bir sistematığe dayanıyordu. 1894'te kaleme aldığı *Halkın Dostları Kimlerdir?* ve *Rusya'da Kapitalizmin Gelişimi* (1898) tarih tezi mahiyeti taşıırken, *Ne Yapmalı?* (1902), *Bir Adım İleri, İki Adım Geri* (1904), *İki Taktik* (1905), *Nisan Tezleri* (1917) parti ve devrim anlayışını içermektedir. *Emperyalizm, Kapitalizmin En Yüksek Aşaması* (1916) bu sistematığın devamı olarak kapitalizmin en radikal politik eleştirisiydi. Bir başka manada bu çalışma, devlet ve devrim teorisiydi. Yeni kapitalist formasyon analiz edilerek, sınıflar mücadelesinin zenginliği içinde aslında proleter devrimler çağına vurgu yapılmaktaydı.

Lenin, *Emperyalizm* adlı çalışmasında Kautsky'nin ultra emperyalizm ve sosyal-liberal Hobson'un 1902'de yazdığı *Emperyalizm* adlı kitabında ileri sürdüğü "enter-emperyalizm" kavramları üzerinde durur. Aralarındaki benzerlikleri irdeler.

Lenin Kautsky'nin Hobson'un "enter-emperyalizm" olarak kavramlaştırdığı olguyu 1915'te, ultra ya da süper emperyalizm adını verdiğini belirtti. Ve Kautsky'ye yönelik son derece sert eleştirilerde bulundu. "*Kautsky'nin* (emperyalizm V.Y.) *tanımı sadece yanlış ve Marksçılık-dışı değildir... Bu tanım Marksçı teoriyle ve Marksçı pratikle her bakımdan bağlarını koparan bir görüşler sistemine temel oluşturmaktadır. Kautsky, kapitalizmin yeni aşamasının emperyalizm olarak mı, yoksa finans sermayesi aşaması olarak mı adlandırılacağı gibi üzerinde durulmaya değmez bir tartışma ortaya atmaktadır... Sonuçta Marksçılığa değil, burjuva reformizmine varılmaktadır.*" (30)

Lenin emperyalizmi, kapitalist üretim ilişkilerinin bir evrimi, temel önemde siyasal sonuçları olan bir aşaması olarak ifade etti. Emperyalizmi oluşturan eğilimleri de şöyle açıkladı: 1- Üretim ve sermayenin merkezileşmesi, tekellerin ortaya çıkması ve ekonomik hayatta rol oynaması, 2- Banka ve sanayi sermayesinin kaynaşması, finans kapitalizm ve finans oligarşisinin ortaya çıkması, 3- Sermaye ihracının mal ihracından ayrı bir önem kazanması, 4- Dünyayı aralarında paylaşan uluslararası tekelleri grupların oluşması, 5- Dünyanın topraklarının en büyük kapitalist güçler tarafından paylaşılmasının tamamlanması. (31)

Lenin bu saptamalarından önemli iki sonuca ulaştı. Bu sonuçlardan biri dünyanın emperyalist güçler tarafından paylaşılması tamamlanmışsa, dünyanın yine aynı güçler tarafından paylaşılması

kaçınılmazdır. Bu paylaşım emperyalist savaştan başka biçimde gerçekleşemez. Diğer bir sonuç ise emperyalizm çağında proleter devrimlerin koşulları dünya çapında olgunlaşmıştır.

Bu çözümlenelerin doğruluğu, çalışmayı kaleme aldığı dönem açısından (I. Paylaşım Savaşı) ve II. Paylaşım Savaş'ında kanıtlandı. Öte yandan Ekim Devrimi'nin gerçekleşmesi dünya ölçüsünde proleter devrimi güncelleştirdi. (32)

Paylaşılmış olan dünyanın yeniden paylaşılma zorunluluğu, bir başka bağlamda emperyalist döneminde kapitalist krizin yıkıcılığının ortaya çıktığı zeminleri yaratmıştır. Lenin'in kapitalist kriz teorisi bunun üzerinde şekillendi ve devrimin imkanı bu objektif şartlarda arandı.

Lenin emperyalizmi tanımlarken belirttiği 5 özelliğin birlikte işleyişini açıklamak için bir başka tarif yaptı. "Emperyalizm, en kısa tarifile tekelleri kapitalizmdir."

Lenin'in emperyalizm teorisinin anlaşılmasında ihmal edilmemesi gereken bir yön, kapitalizmin bir dünya sistemi olarak kavranılmasıdır -özellikle Buharin'in bu konudaki katkıları göz ardı edilmemelidir (33)-. Kapitalizmin bu özelliği doğuşundan itibaren vardır ve giderek daha belirginleşmektedir. Kısaca kapitalist üretim tarzının yeniden üretiminin coğrafyası tek bir ülkenin sınırları içinde gerçekleşmez. Bu coğrafya uluslararası ve bölgelerarasıdır (34).

20. yüzyılın başında kapitalizmin formasyon değişikliğini çözümlen ve kapitalist krizi analiz eden bu yaklaşımlar, 20. yüzyıldaki Marksist hareketin temel saflaşmalarını belirledi. Son derece verimli tartışmalar gerçekleştirildi. Teorik sofistasyonların özü aslında bir tarihsel dönemi tanımlama uğraşydı. Rosa Luxemburg, Buharin ve buradan Lenin'e uzanan kanat bu tartışmalarda devrimin güncelliğini aradı. Ekim Devrimi'nin zaferi kadar, Alman devriminin yenilgisi (yarattığı birçok olumsuzluğa, hatta Ekim Devrimi'nin kaderini belirlemesine rağmen), devrimin güncelliğinin ifadesi oldu. Zafer ve yenilgi bir başka anlamda devrimin diyalektiğiydi. Marksizm sınıfın yıkıcı gücünü harekete geçirmiş, sınıfı özgürleştirici politik bir güce dönüştürmüştü. Yıkıcı teori, yani Marksizm yıkıcı güçle, yani proletarya ontolojisini birleştirdi.

(Devam edecek...)

Dipnotlar:

(13) Rosa, Marx'ta kapitalizmin kriz teorisinin kapalılığından ya da yeterince geliştirilememesinden hareket ederek *Sermaye Birikimi*'ni kaleme almıştır ve kendi tezlerini geliştirmiştir. Aslında Marx'ta kriz teorisinin son derece sofistike açılımı vardır. Ne var ki bu açılımın bulunduğu Grundrisse, gün yüzüne Rosa'nın ölümünden (1919) 20 yıl sonra çıkmıştır. Rosa'nın bu çalışmayı okuma fırsatı olmamıştır. Ayrıca Rosa Luxemburg'un teorik sistematığı bkz. Volkan Yaraşır, *Uluslararası İşçi Hareketleri*; Tüzmananlar Yay., 2004, s. 115-171; Volkan Yaraşır, "*Alman Devrimi ve Rosa Luxemburg*," adlı makale.

(14) Rosa Luxemburg *Sermaye Birikimi* adlı eserinde kapitalist üretimi ve onu güdüleyen sebebi, artı değerini sadece belirli miktarda, bir defaya mahsus gasp etmek olmadığını, aksine artı değerini ölçsüz, hiç bitmeyen bir artışla, hep daha fazla miktarda gasp edilmesi olduğunu belirtir.

(15) Hilferding bu tezleriyle II. Enternasyonalin sonraki teorik ve politik yönelimini etkiledi. Bunun yanısıra 1921'de Viyana'da kurulan, içinde F. Adler, Otto Bauer, L. Martov'un bulunduğu Sosyalist Partilerin Uluslararası İşçi Birliği -II. Buçukuncu Enternasyonal diye de anılan yapının kurulması tartışmalarına katkıda bulundu. Bu yapı 1923 yılında II. Enternasyonalle birleşti.

(16) Kautsky emperyalist savaşta takındığı tavırla merkezci bir konumda yer aldı. Alman Sosyal Demokrat Parti'nin sağ şovenist kanadı savaşı coşkuyla karşıladı. Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht çevresi savaşa net bir karşı tutum gösterdi. Kautsky bu iki grup arasında pasifist bir politik duruş sergiledi.

(17) Kautsky'den aktaran Lenin, *Emperyalizm*, Sosyalist Yay., 1995, s. 141.

(18) Kautsky, Seçilmiş Politik Yazılar, Kavram Yay., 1990, s. 97-98.

(19) Marx, bu çalışmasında devrim, karşı devrim, devrimde sınıfların konumlanması gibi, son derece önemli konular üzerinde durdu. Ayrıca ekonomik bunalımların devrimin itici gücü olduğunun, ısrarla altını çizdi. Kapitalizm var olduğu sürece, krizlerin ortaya çıkacağını belirtti. Marx, incelemesinde "Barikatlarda doğan" burjuva cumhuriyetin niteliğini gösterdi. Fransa'da yaşanan deneyime bakarak, kesintisiz devrim üzerinde durdu. "*Yeni Fransız devrimi, derhal ulusal alandan ayrılmak, ve 19. yüzyılın toplumsal devriminin üstün gelebileceği tek alanı, Avrupa alanını ele geçirmek sorunda olacaktır.*" (Karl Marx, *Fransa'da Sınıf Savaşları*, Sol Yay., 1988, s.68)

Marx aynı çalışmada küçük burjuvazi ve köylülük üzerine yorumlar yapıp, devrimde sınıfların konumu inceledi. Burjuvazi 1848 Haziranı'nda proletaryayı yenmek için küçük burjuvaziyle ittifak kurmuştu. Küçük burjuvazi ve köylülüğü peşinden sürükleyerek proletaryayı yenilgiye uğratan burjuvazi, 1849 Haziranı'nda ise bu kumburlarından kurtularak, tüm inisiyatifini ele geçirdi. Küçük burjuvazinin devrimci bir tutum takınmasının ancak, arkasında proletaryanın olduğu koşullarda mümkün olabileceğini belirten Marx, bu çözümlenmesine bağlı olarak 1849 Haziranı'nda yenilenin işçi sınıfı değil, küçük burjuvazi olduğunu belirtti. Ayrıca, köylülüğün gerçek kurtuluşunun proletarya sayesinde olabileceğinin altını çizdi. Fransa'daki devrimci pratiğin bunu birçok kez kanıtladığını belirtti.

(20) Karl Marx, *Fransa'da Sınıf Savaşları 1848-1850*, Sol Yay., 1988, s. 49.

(21) A.g.e. s.50

(22) Engels bu önsözü Marx'ın çalışmasından 44 yıl sonra kaleme aldı. Alman deneyimi ışığında 19. yüzyıl proletarya savaşının genel stratejisini açıkladı. Bu önemli önsözün birçok bölümü Alman Sosyal Demokrat Partisi'nin liderleri tarafından uzun dönem yayınlanmadı, gizli tutuldu. Engels, çarpıtılarak ve devrimci vurguları gizlenerek liberal bir aydına dönüştürülmek istendi. Önsöz'de tarihteki bütün devrimlerin genel özellikleri üzerinde duran Engels, bu devrimlerin azınlığın devrimi olduğunu fakat proletarya devriminin ise, çoğunluğun devrimi olduğunu belirtti. Çoğunluğun devrimini gerçekleştirecek tek sınıfın proletarya olduğunu söyledi ve bu özgünlük üzerinde durdu:

"*Bütün devrimler, şimdiye kadar belirli bir sınıfın egemenliğinin yerini, onun ayağını kaydıran başka bir sınıfın egemenliğinin almasıyla sonuçlanmıştır; Ama bütün egemen sınıflar, şimdiye kadar baskı altında tutulan halk kitlelerine göre, küçük azınlıklar idiler. Böylelikle ki, egemen azınlık devriliyor, başka bir azınlık onun yerine devlet dümenini eline geçiriyordu. Ve her seferinde, bu azınlık, ekonomik gelişme durumunun iktidara elverişli, yetkili ve yetenekli kıldığı gruptu. Ve kesinlikle bunun için, yalnızca bunun içindir ki, altüst oluş sırasında, baskı altında tutulan çoğunluk, ya azınlıktan yana bu harekete katılıyordu ya da en azından sessiz sedasız onu kabul ediyordu. Ama her olayın somut içeriğini bir yana bırakırsak, bütün bu devrimlerin ortak biçimi, azınlık devrimleri olmalarıydı.*" (Karl Marx, *Fransa'da Sınıf Savaşları*, Sol Yay., 1988, s.13.

(23) A.g.e., s.16

(24) A.g.e., s.22

(25) Nikolay Bukharin, *Emperyalizm ve Dünya Ekonomisi*, Spartaküs Yay., 1996, s.103

(26) A.g.e., s.103

(27) A.g.e., s.128

(28) A.g.e., s.132

(29) A.g.e., s.130

(30) Lenin, *Emperyalizm-Kapitalizmin Sonuncu Aşaması*, Sosyalist Yay., 1995, s.115-116

(31) A.g.e., s.112

(32) Lenin'i en özlü ifadeyle *devrimin güncelliğinin* teorisini ve pratiğini yapan kişi olarak tanımlayabiliriz.

(33) Buharin'in emperyalizm teorisinin özü dünya ekonomisi çözümlenmesine dayanmaktadır. Daha geniş bilgi için bkz., Nikolay Bukharin, *Emperyalizm ve Dünya Ekonomisi*, Spartaküs Yay., 1996

(34) Kapitalist üretim ilişkileri önce İngiltere ve kıta Avrupa'sında başlamasına rağmen hızla dünyaya yayıldı. Bu yayılma doğal bir iktisadi süreç şeklinde değil, 19.

yüzyılda sömürgeci karakterli burjuva devletleri aracılığıyla gerçekleştirildi. Yayılma tek merkezden ve monoton bir şekilde değil, birbirine rakip burjuva devletlerin yeni pazarlar bulmak için birbirleriyle savaşarak, dünyayı paylaşma faaliyetlerine dayandı.

Bu özellik emperyalist çağa geçişi de simgelemektedir. Yine bu çağda kapitalist üretim ilişkilerinin yayılması bu ilişkilerin ürünleri, mamulleri ve fikirlerinin yayılmasından çok, üretim ilişkilerini temsil eden ve yeniden üreten, sermayenin ihraç edilmesi şeklinde biçimlendi.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü..**Susmayalım, şiddet üreten sömürü düzeninden hesap soralım!**

25 Kasım, emperyalist-kapitalist sistemin şiddetine uğrayan kadınların tepkilerini dile getirdikleri, öfkelerini eyleme döktükleri bir gündür.

25 Kasım 1960, Latin Amerika'da Dominik Cumhuriyeti'nde, Trujillo diktatörlüğüne karşı özgürlük mücadelesi veren Patria, Minerva ve Maria adlı Mirabel kardeşlerin egemenlerce tecavüz edilerek katledildiği tarihtir. "Kelebekler" olarak anılan ve özgürlük mücadelesinin simgesi olan Mirabel kardeşlerin anısına 25 Kasım tarihi, Latin Amerika Kadın Kurultayı'nda alınan bir kararla "Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü" olarak kabul edilmiştir.

Emekçi kadınlar!

İnsanın insan tarafından sömürüsü üzerine kurulu bu düzende egemen güçler, ancak şiddetle ayakta durmaktadır. Dünyanın her yerinde işçiler, emekçiler ve tüm ezilenler bu şekilde sindirilmek, susturulmak istenmektedir. Şiddetten en fazla emekçi kadınlar etkilenmekte, fiziksel, psikolojik, cinsel, ekonomik şiddet biçimlerine maruz kalmaktadırlar.

Bu düzende şiddet her yerdedir...

Şiddet, belki yolda yürürken, belki de en güvenilir sandığın evinde gelip seni bulur. Tacizdir, tecavüzdür, dayaktır, başlık parasına satılmaktır, töre adı altında katledilmektir şiddet.

Şiddet, bir sabah işe giderken gelip seni bulur. Servis niyetine bir yük aracına tıktırılarak sel sularında boğulan 8 Pameks tekstil işçisi kadın gibi... Ya da bir gece mesaisinde Bursa'da tekstil fabrikasında yanarak can veren 5 tekstil işçisi kadın gibi... Daha fazla kâr için servisi bile çok gören ya da kapıları işçilerin üzerinden kilitleyerek zorla gece mesaiye bırakan patronlardır şiddetin görünen yüzü...

Şiddet, birileri lüks içinde yaşasın diye krizin faturasını ödemektir. Düşük ücrete emeğinin karşılığını alamadan çalışmaktır, işsizliktir, yoksulluktur, açlıktır. Hastane kapılarında sürünmek, paran olmadığı için tedavi olamamaktır.

Şiddet, bu düzende, sömürsüz, özgür ve eşit bir dünya istemenin, hak-hukuk aramanın karşılığıdır... Gözaltıdır, işkencedir, hapishanedir, tecrittir, hasta tutsakların tedavilerinin engellenmesidir. Alevi kimliğinden dolayı baskıya uğramak, yok sayılmaktır. Kürt kimliğinden dolayı ezilmek, inkar ve imha edilmektir. 14 yaşındaki Ceylan, 12 yaşındaki Uğur Kaymaz gibi daha çocukken katledilmektir.

Şiddet, emperyalistlerin, siyonistlerin işgal ve talanları sonucu Irak'ta, Afganistan'da Filistin'de olduğu gibi bombadır, katliamlardır, işgalci askerlerin tecavüzüdür, ilaçlara, besin maddelerine uygulanan ambargodur, açlık ve yoksulluktur.

Şiddetin kaynağı kapitalizme karşı mücadele edelim!

Dünyanın neresinde olursa olsun şiddeti yaratan ve uygulayan emperyalist-kapitalist sistemin kendisidir. İnsanın insan tarafından sömürüsü üzerine kurulu bu barbarlık düzeni son bulmadıkça şiddeti yok etmek de

mümkün değildir. Ancak örgütlü mücadele ile şiddetten ve onu üreten bu sömürü düzeninden kurtulabiliriz. Kapitalist sistemin, sermaye devletinin ve patronların şiddetine her gün ve her yerde tıpkı kadın işçiler gibi uğrayan erkek işçi ve emekçi kardeşlerimizle birlikte aynı saflarda örgütlenelim. Mücadelenin en ön safında omuz omuza şiddetin kaynağı kapitalist sisteme karşı başkaldıralım!

Emekçi kadınlar!

Örgütlenerek güçlenelim! 25 Kasım'da mücadele alanlarında olalım. Susmayalım, tepkimizi ve öfkemizi eyleme dökelim. Şiddet üreten bu sistemden hesap soralım!

Emekçi Kadın Komisyonları**Novamed'te baskılar sürüyor**

Novamed Greviyle Dayanışma Kadın Platformu, 15 Kasım Pazar günü, Novamed fabrikasında yaşanan yeni hak ihlallerine ilişkin Taksim Tramvay Durağı'nda basın açıklaması gerçekleştirerek, "Novamed fabrikasında yaşananların takipçisiyiz" dediler.

"Novamed'li kadınların yanındayız!", "Yaşasın kadın dayanışması!" dövizlerinin açıldığı eylemde 26 Eylül 2006 tarihinde Petrol-İş Sendikası'na üye 81 kadın işçinin saldırılara karşı sendikalaşma hakları için greve gittikleri, 448 günlük direnişleri sonucunda üç yıllık toplu iş sözleşmesi imzalayarak grevin sonlandırıldığı hatırlatıldı.

Sendika üyesi kadın işçilerin aynı vardiyaya toplandığı ve diğer işçilerle iletişimlerinin kesildiği, bu yolla sendikal örgütlenme çalışmalarının engellendiği söylenen açıklamada ayrıca, Temmuz ayında hatalı üretim yaptığı gerekçesiyle yeni örgütlenmelerde adı öne çıkan Münevver Demir'in işten çıkarıldığı, yeni üye işçilerin çoğunluğunun ise işten atılma korkusuyla istifa ettikleri söylendi.

"Novamed'de maske yine takılmıyor, şefler yine işçileri aşağılamaya devam ediyor" denilen açıklamada, sözleşmenin bitmesine bir yıl kaldığı, işverenin sendikalaşmaya karşı işçilere baskı yapmayı sürdürdüğü ifade edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul**Kadınlar boyun eğmiyor**

Ev işçisi bir kadın 5 Kasım 2009 tarihinde hiçbir gerekçe gösterilmeden ve kendisine haber verilmeden işten çıkarılmıştı. İşten çıkarılan kadın işçi ve ev işçisi kadınlar yaşanan haksızlığa karşı 15 Kasım Pazar günü işten çıkarmanın yaşandığı yer olan Sarıyer İntes Park Sitesi'nin önünde basın açıklaması yaptılar. Eyleme Entes direnişçisi Gülistan Kobatan ve Yörsan işçisi de destek verdi.

Aylar önce Genel-İş Konut İşçileri bünyesinde yaşadıkları sorunlara karşı örgütlenme çalışması yürüten ev işçisi kadınlar bugün yapılan eylemle birlikte ilk eylemlerini de gerçekleştirmiş oldular.

"Köle değil ev işçisiyiz / can güvencesi, iş güvencesi, sağlık güvencesi istiyoruz, alacağız!" pankartını açan ev işçisi kadınlar sloganlarla sitenin önüne yürüyüşe geçtiler.

Eylemde okunan basın metninde, işten çıkartılan ev işçisi kadının 24 saatlik iznini tamamlayarak işyerine döndüğünde çalıştığı sitenin görevlisi tarafından "sizi içeri alamayız, Zeynep Aslan'ın kesin talimatı var" denilerek kapıdan çevrildiği söylendi. Karşı karşıya kalınan haksız uygulama teşhir edildi.

Emekçi kadınlar son olarak, güçlerini sendikayla birleştirdiklerini ev işçisi kadınların yılmadan usanmadan sendikalarına sahip çıkacaklarını ifade ettiler.

Emekçi Kadın Komisyonları da eyleme "Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!", "İşten atılmalar yasaklansın!" şiarlarının olduğu dövizlerle destek verdi.

Eylemin bitiminde polisler keyfi bir şekilde GBT kontrolü yapmak istediler fakat kadın işçiler yapılan bu haksız uygulamaya karşı kimliklerini göstermediler. Alınan net tutum nedeniyle polisler geri çekilmek zorunda kaldı.

Kızıl Bayrak / Ümraniye

“Mühendislik, Mimarlık ve Şehir Planlamada Toplumcu Eksen” çıkarken...

esleklerin yeniden tanımlanması ile başlayan süreç kapitalizmin kriziyle beraber teknik elemanların kendi konumlarını sorgulamaya başladığı bir dönemi de başlatmış oldu.

Son dönem artan teknik elemanların sorunları aslında malumun ilanı oldu. Bugün açıkça hemen her yerde beyaz yakalıların yok olan ayrıcalıkları tartışılmaya başlandı. Düzen medyası cephesinde bile bir şaşkınlık gözlenirken kriz haberleri elinde kutusuyla atıldığı plazanın kapısından çıkan iyi giyimli insanların görüntüleriyle verilir oldu. Bu alandan başlayan yeni muhalefet çizgisi de yaşanan gelişmelere uygun bir biçimde geçmişin aydın duruşunu, taşıdığı tortulara rağmen, aşarak sınıfsal bir eksende gelişmeye başlıyor. Geçmişte aydın kimliğiyle muhalefet sahnesinde bulunan mühendis, mimar ve plancılar bugün kendi sorunlarıyla kapitalizmin karşısında savunmasız kalmış durumdadır. Bu gerçekler bugün meslek içinde bir taraflaşmayı koşullamaktadır. Bir yandan ücretli çalışan ve işçi sınıfının bir parçası konumundaki mühendis, mimar ve şehir plancıları öte yandan da patron ve üst düzey yönetici meslek sahipleri...

Ücretli mühendis, mimar ve şehir plancılar geçmişte sahip oldukları ayrıcalıklarını hızla kaybederken mesleklerinde yaşadıkları dönüşümleri onların konumlarını aşındırıyor. Tüm bunların yanısıra mesleğin icrası kapitalizmin çarkları arasına sıkışmış teknik elemanlar için her geçen gün daha da zorlaşıyor. Sermayenin emrinde bilimin ve tekniğin vahşice insanlığın üzerine salındığı koşullar altında mühendis, mimar ve şehir plancılara tetikçilik misyonu biçiliyor.

Yola çıkarken...

Bugün mühendisliği, mimarlığı ve şehir plancılığını toplumcu bir eksende yorumlamak, ne bir iyi niyet tanımadır ne de mesleğin ayrıcalığı olan konumu savunmak demektir. Bu ait olduğumuz sınıfın görevini yerine getirmek için kendi alanımızda bize düşen tarihsel sorumluluğun tanımadır. Bu sorumluluğun taraf olmayı ve işçi sınıfının saflarında olmayı gerektirdiğini biliyoruz. İlk sayısını çıkardığımız “Mühendislik, Mimarlık ve Şehir Planlamada Toplumcu Eksen” dergimiz de bu yönde atılmış ileri bir adımdır. Bu mütevazı adımı etekemiğe büründürecek şey ise örgütlülüğümüz ve mücadelemiz olacaktır.

Henüz daha yolun başında olsak da biz:

* Sorunlarımızın kaynağının kapitalizmin olduğunu kendi kurtuluşumuzun işçi sınıfının yüzyılları aşip gelen çağrısına katılmakla olacağını biliyoruz.

* Elimizdeki bilgi ve yeteneğin aslında tüm insanlığın yüzyılları aşan yolculuğunun bir ürünü olduğunu ve aslında yine insanlığa ait olduğunu biliyoruz.

* Çöken binalarda, raydan çıkan trenlerde, yok edilen ormanlarda, kentsel dönüşümlerde, düşen her bombada, ateşlenen her silahta, fabrikalarda işçilerin hayatlarını cehenneme çeviren her uygulamada artık imzamızın olmasını istemiyor ve kapitalizmin karşısına dikiliyoruz.

* Kendimizi sırça saraylarda belleyip dışarının ayazına sırt çevirmiyoruz.

* Örgütsüzsek hiçbir şey, örgütlüysek her şeyiz sözünü bıkıp usanmadan yineliyoruz...

“Mühendislik, Mimarlık ve Şehir Planlamada Toplumcu Eksen” in ilk sayısında...

“Mühendislik, Mimarlık ve Şehir Planlamada Toplumcu Eksen” ilk sayısı ile çıkarken oldukça dolu ve yoğun bir gündemle karşı karşıya kaldık. Ancak kendi gerekçelendirmemizi doğru bir zeminde yapabilmek ve ayakları yere basan politika için “Teknik Elemanların Sınıfsal Konumu” başlıklı bir dosya oluşturmakla işe başladık. Bu dosyanın kapsamının genişliği bizi zorlasa da belli başlıklarla konuyu ele alarak tartışmanın ana hatlarını çizmeye dosyamızı IBM direnişçisi Nedim Akay’ın ve Fuat Ercan’ın yazılarıyla dosyamızı zenginleştirmeye çalıştık. Dosya dışında Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı da yayımlarımız içinde ele aldığımız diğer temel gündem oldu. Bu kurultayın düzenleyicileri ile yapılan röportajlarla kurultayın kapsamını, içeriğini ve önemini tartışmaya çalıştık. Ayrıca 21-22 Kasım’da YTÜ Oditoryumu’nda gerçekleştirilecek TMMOB Kadın Kurultayı ve 10-13 Aralık 2009 tarihlerinde İstanbul Teknik Üniversitesi Taşkışla Kampüsü’nde yapılacak Kent Sempozyumu da yayımlarımızda yer aldı. Bu gündemlerin dışında

yayında Hasankeyf’ten, F tiplerine, 3G’den, 19 Eylül 1979 Grevi’ne bir dizi makale kullandık. Ek olarak Entes direnişini de sayfalarımıza taşıdık.

Toplumcu Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları

ÜİMMŞP Kurultayı gerçekleştirildi...

TMMOB Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Kurultayı, İTÜ Maçka Kampüsü’nde 14-15 Kasım tarihlerinde gerçekleştirildi.

Kurultayın ilk gününde yaklaşık 700 katılımcı yer aldı. İlk güne damgasını vuran TMMOB bürokrasisinin provokasyonu oldu.

Son üç dönemdir TMMOB başkanlığını yürüten Mehmet Soğancı’nın kurultayın tüm işleyişini eleştirerek başladığı konuşması tartışmalara yol açtı. Soğancı, kurultayda karar alınmasının büyük bir hata olduğunu belirtti. Bu tutumuyla tüm yerel kurultay ve toplantıları yok sayan ve Türkiye’nin değişik yerlerinden gelen katılımcılarla toplanan merkezi kurultayın kararlarını da önden ipotek altına alan Soğancı, salondan büyük tepki aldı.

Kurultayın öğleden sonraki bölümünde onlarca insanın konuştuğu canlı tartışmalar gerçekleşti.

İkinci gün tartışmaları bir önceki gün tamamlanamayan “Özelleştirmenin Ücretli Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları Üzerindeki Etkileri” başlığı, “Ücretli ve İşsiz Kadın Mühendis, Mimar ve Şehir Plancılarının Çalışma Yaşamında Karşılaştıkları Sorunlar ve Çözümleri”, “Ücretli ve İşsiz Mühendis, Mimar ve Şehir Plancıları için Asgari Ücret ve Ücretle İlgili Karar Önerileri” tartışıldı.

Birinci bölümün tamamlanmasının ardından mühendislik ve mimarlık eğitimi, eğitimin ticarileşmesi, yetkin, yetkili mühendislik, meslek içi eğitimler ve mühendislik, mimarlık ve şehir planlama öğrencilerinin kürsüden söz alarak görüş beyan ettiği staj konularıyla ilgili karar önerileri ekleriyle birlikte tartışmaya açılarak oylandı.

Kurultayın örgütlenme başlığı altında TMMOB yönetimlerinde daha fazla ücretli MMŞP yer almasına ilişkin öneri lehinde yapılan konuşmada, Entes patronu gibi işçi sınıfının haklarını gaspeden mühendislerin, TMMOB bünyesinde olması ve

başkanlığa dek yükselmesinin kurultaya damgasını vuran emek yanlısı politikalarla örtüşmediği vurgulandı. Bu kişilerin ücretli mühendis, mimar ve şehir plancılarını temsil edemeyeceği belirtildi. Salondan alkış alan konuşmada Entes ve Sinter patronu gibi emek düşmanı mühendis, mimar ve şehir plancılarının onur veya disiplin kurulları tarafından soruşturulmaları gerektiği söylendi.

Kurultay, çalışma saatleri, fazla mesailer, tip sözleşme, kadın üyelerin özlük hakları ve kadın üyelere ilişkin örgütte pozitif ayrımcılık, işyeri temsilcilikleri, sendikal örgütlenme gibi karara bağlanan ve karara varılmamış olsa da “mühendislik asgari/taban/en az ücreti” gibi kritik başlıkları tartışmaya açarak önemli bir başlangıç yapmış oldu.

Kurultay TMMOB’nin son dönemde tabanıyla en yakın temas kurduğu etkinlik oldu. Yaklaşık 5 bin MMŞP ile düzenlenen onlarca etkinlik, yerel kurultay, toplantının yanısıra yapılan işyeri ziyaretleri ile kurultay ücretli ve işsiz mühendis, mimar ve şehir plancılarının gündemine sokuldu.

Kurultayın başka bir önemli yönü ise, TMMOB yönetimlerine çöreklenen zihniyetin geniş bir kitle önünde teşhir edilmesiydi. Bu zihniyetin oda yönetimlerinden kazınıp atılması için gerekli enerjinin örgütlenmeyi beklediği kurultay vesilesiyle açığa çıktı.

Kurultaya katılan 800 kişinin yaklaşık 150’si öğrenci, 200’ü de şehir dışından kalan katılımcılardan oluşurken salonda oylamalara yaklaşık 400 kişi katıldı.

Toplumcu Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları da kurultayın iki günü boyunca “Mühendislik, Mimarlık ve Planlamada Toplumcu Eksen” dergisinin ilk sayısı için stant açarak yayını ücretli mühendis, mimar ve şehir plancılarıyla buluşturdu.

Toplumcu Mühendis Mimar ve Şehir Plancıları

Avusturya'da başlayan eylemler Avrupa'ya yayılıyor...

Öğrenci gençlik neoliberal saldırılara başkaldırdı!

21 Ekim'de 1000'i aşkın öğrencinin Viyana Sanat Akademisi'nin merkezi salonunu işgal etmesiyle Avusturya'da başlayan öğrenci gençlik eylemleri, hızla ülkenin diğer üniversitelerine yayıldı. Başkent Viyana'nın yanısıra Klagenfurt, Linz, Graz, Salzburg kentlerindeki üniversitelerde de anfiler işgal edilirken, öğrenciler işgallerin yanısıra sokak eylemlerine başladı.

İşgallerin başlamasından bir süre sonra Viyana'da gerçekleştirilen kitlesel mitinge 50 bin kişi katıldı. Kitle örgütlerinin de desteklediği eyleme katılan on binlerce öğrenci, "Üniversite yanıyor!" (Die Uni-brennt) pankartı arkasında yürüdü. Mitingin şiarı ise, "Banka ve şirketler için değil, bilim ve eğitim için daha fazla para!"

Dördüncü haftasına giren eylem çağrılarında öğretmenleri ile birlikte ortaöğretim ve lise öğrencileri de katılmaya başladı. Bu arada kreş öğretmenleriyle öğretim üyelerinin de katıldığı etkinlikler düzenlendi. Ayrıca Viyana'da öğrenciler ile metal işçilerinin ortak düzenledikleri büyük bir yürüyüş de gerçekleştirildi.

Eylemlerin geniş destek bulması, toplum nezdinde meşruluk kazandığına işaret ederken, basınç altında kalan hükümetin bazı tavizlerle eylemleri durdurmaya çalıştığı ancak bu girişimlerin sonuç vermediği gözleniyor.

Öğrenci hareketini tetikleyen gelişme, gerici görüşleriyle bilinen Avusturya Halk Parti'li (ÖVP) Eğitim Bakanı Johannes Hahn'ın 2008'de kaldırılan harçların tekrar yürürlüğe konulacağını açıklaması oldu.

Açıklama yaptığına pişman ettikleri bakana hitaben açık mektup yayınlayan öğrenciler, talepler listesini kamuoyuna ilan ettiler.

Sermayeye değil üniversitelere daha fazla kaynak aktarılması gerektiğini savunan öğrencilerin; üniversitelerin demokratik tarzda yeniden örgütlenmesi, üniversite personel alımında kadın kotasının konulması, üniversite ve diğer okullarda harçların kaldırılması, eğitim alanlarında demokratik işleyişin sağlanması, üniversiteye başlama sınavlarının kaldırılması gibi akademik/demokratik, siyasal talepleri bulunuyor.

Eğitim Bakanı'nın bazı tavizler verip görüşme talep etmesini, Bilim Bakanı'nın 34 milyon euro ek bütçe ayırma sözünü, başbakanın ise geleceğe dönük vaatlerde bulunmasını "olumlu ama yetersiz" bulan öğrenciler, eylemlere devam etme kararlılığını sürdürüyor. Eylemlere halen sendikalar, lise öğrencileri, sanatçılar, muhalefet partileri ile birçok üniversiteden öğretim üyeleri ve veliler de destek veriyor.

Avusturya'da onlarca üniversitede anfilerin öğrenciler tarafından işgal edilmesiyle devam eden eylemler, başta İsviçre, Almanya olmak üzere bazı Avrupa ülkelerine de yayıldı. Neoliberal saldırının eğitim alanındaki yıkıcı etkilerine karşı başlatılan eylemlere İtalyalı öğrenciler de katılırken, Hırvatistan'la Yunanistan'da ise eylem hazırlıklarına başlandığı bildirildi.

Eylemlerin hızla yayıldığı Almanya'da da 50'yi aşkın üniversitede anfileri işgal eden öğrenciler, sokak gösterileri eşliğinde eylemlerini sürdürüyor. Bazı anfiler kolluk kuvvetlerinin zorbalığıyla boşaltılsa da

20'yi aşkın anfile işgalin devam ettiği belirtiliyor.

17 Kasım'da Almanya'nın 50 ayrı kentinde protesto eylemleri gerçekleştiren öğrenci gençlik örgütleri, üç haftalık 'Öğrenim Boykotu' ilan ettiler. 17 Kasım-10 Aralık tarihleri arasında yapılacak öğrenci boykotlarının iki ana talebi, "Herkes için tek okul" ve "Herkes için ücretsiz ve özgür eğitim" olarak belirlendi.

Üç hafta boyunca farklı eylem ve etkinliklerin yapılacağı Öğrenim Boykotu'na öğretmen ile veliler de destek veriyor. Bu arada eğitim emekçilerinin örgütlü olduğu GEW Sendikası ile kamu çalışanları sendikası ver.di, öğrencilerin talepleri için başlattıkları boykotu desteklediklerini ve onlarla dayanışma içinde olduklarını açıkladılar.

Öğrenciler, üniversitelerdeki işgal eylemleriyle, sokaklardaki protesto gösterilerinin yanısıra, 10 Aralık'ta Bonn kentinde yapılması planlanan Eyalet Eğitim Bakanları Konferansı'nın engellenmesi için yolları kapatmaya da hazırlanıyor. Görünen o ki, bu defa öğrenci gençliği sahte vaatlerle kandırmak kolay olmayacak.

Hatırlanırsa eğer, Almanya'da geçen yaz aylarında eğitim sistemini protesto etmek amacıyla yüz binlerce lise ve üniversite öğrencisinin katıldığı eylemler yapılmıştı. Ancak bir dizi söz vererek eylemleri geçiştiren hükümet, sözlerinin hiçbirini yerine getirmede. Merkel hükümetinin sahtekârlığını farkedenden öğrenci gençlik bu defa mücadelede kararlı görünüyor.

17 Kasım eylemlerinin yaygın, kitlesel, coşkulu geçmesi, emekçilerin gençliğin taleplerini desteklemesi, gerici Merkel hükümetini soruna "ilgi" göstermek zorunda bıraktı. Mücadele eden öğrenciler üzerine kolluk kuvvetlerini salan Almanya Başbakanı Angela Merkel, internette yayımlanan haftalık video mesajında ise, Aralık ayında eyalet başbakanlarıyla bir araya geleceklerini ve 2015 yılına kadar gayrisafi yurtiçi hâsılanın yüzde yedisinin eğitime ayrılması hedefini görüşeceklerini belirterek havuç gösterdi.

Avusturyalı öğrenciler gibi somut talepler listesiyle rejimin karşısına çıkan Almanya öğrenci gençliği, akademik/demokratik taleplerin yanısıra bazı siyasal

talepler de yükseltiyor.

Bankalara ve savaşa bütçe ayırmaktan vazgeçilip eğitime daha fazla bütçe ayrılmasını talep eden öğrenci gençlik, sınıfların 20 kişilik olmasını, ülke genelinde en az 100 bin yeni öğretmenin işe alınmasını, öğrenciler üzerindeki sınav baskısına son verilmesini, herkese ücretsiz eğitim hakkı sağlanmasını istiyor.

Üniversitelerin demokratikleştirilmesini de talep eden öğrenciler, rektörler ve üniversite konseylerinin yönetiminden çıkarılarak, öğretim görevlileri, öğrenciler, rektörler ve diğer tüm çalışanların bileşiminden oluşan bir yönetimle idare edilmesini istiyorlar...

Avusturya, Almanya gençliğinin mücadelede gösterdiği ısrar ve kararlılık Avrupa gençliğini bir bütün olarak etkiliyor. Zira sermaye iktidarlarının neoliberal saldırı furçası küresel çapta sürdürülüyor. Yani kıta gençliğinin sorunları, talepleri, özlemeleri birçok noktada kesişiyor. Bu kesişme ise kıtasal bir direnişin nesnel zeminini oluşturmuş bulunuyor.

Avusturya'da başlayan eylemlerin kısa sürede yayılması, gençliğin kıtasal bir direniş gerçekleştirme potansiyeline işaret ediyor. Eylemlerin böyle bir yönelime girip kıtasal boyut kazanması, fütursuz sermaye iktidarlarını tavizler vermeye zorlayacaktır. Bu ise sınıf ve kitle hareketinin gelişimine de ivme katabilir. Nitekim işçi ve emekçilerin desteğini alan öğrenci gençlik, "Eğitim grevinden genel greve!" şiarını yükseltmeye başladı bile.

Öğrenci gençliğin mücadelede gösterdiği kararlılık, sistemin, artık kapitalizmin metropollerinde bile gençliğe insanca çalışıp yaşayabileceği bir gelecek sunmaktan uzak olduğunu gözler önüne seriyor. Emekçilerin neoliberal saldırılara başkaldıran gençliğe tam destek vermesi ise, sermayenin saldırılara karşı biriken öfkeden bağımsız değildir. İşçi sınıfı ile gençlik güçlerinin mücadele alanlarında buluşabilmesi gibi muazzam önemi olan bir süreç gelişirse eğer, bu, gerici sermaye iktidarlarının pervasız saldırısını püskürtmekle kalmayacak, hem gençliğin hem de sınıfın politikleşmesine önemli katkılar sunacaktır.

“Bankalara değil, eğitime bütçe!”

Almanya'nın başkenti Berlin'de, eğitimin paralı hale getirilmesine karşı yaklaşık 25 bin öğrenci alanlara çıktı.

3 hafta önce Avusturya'da başlayan öğrenci eylemleri İsviçre'den sonra Almanya'ya da sıçradı.

17 Kasım günü öğrenciler tarafından Almanya'nın 50 ayrı şehrinde, miting ve yürüyüşler şeklinde organize edilen eylemlerden biri de Berlin'de gerçekleştirildi.

Yaklaşık 25 bin kişinin katıldığı eylem, Alexanderplatz'da Kızıl Belediye önünde saat 11.00'de mitingle başladı. Çoğunluğunu liseli ve üniversiteli öğrencilerin oluşturduğu eyleme coşkulu bir hava hakimdi. Miting saat 12.00'den itibaren Kreuzberg semtine doğru yapılan yürüyüşle devam etti. Taşınan pankartlar, dövizler ve atılan sloganlarda eğitimin paralı hale getirilmesine son verilmesi, üniversite harçlarının kaldırılması, herkese eşit, demokratik, bilimsel eğitim hakkı sağlanması talepleri ön plana çıktı. Bankalar yerine eğitime bütçe ayrılmasını talep eden öğrenciler kapitalizmin krizinin faturasını ödemeyeceklerini belirttiler.

Öğrenciler "Eğitim grevinden genel greve!" sloganını yükselterek işçi ve emekçilerden destek istedi.

Yürüyüş Kreuzberg semtinde yapılan mitingle bitirildi.

Pentagon'un savaş baronları namluları yeniden Latin Amerika halklarına çeviriyor...

Yaklaşan çatışmanın sonucunu halkların devrimci direnme kararlılığı belirleyecektir!

Ortadoğu halklarına karşı giriştiği iki vahşi işgalin ABD savaş makinesi için bir bataklığa dönüşmesi, önceki ABD başkanı Bush liderliğindeki neofaşist çetenin Latin Amerika'ya dönük müdahalelerini sınırladı. Bu durum bir tercihten değil fakat zorunluluktan kaynaklıydı. Zira Afganistan, Irak işgalleri, direnişler sayesinde ABD'nin bataklığına dönüştürülmeseydi sıra İran ve Suriye'ye de gelecekti. Halkları köleleştirme seferinde bu iki ülkenin dize getirilmesi, neofaşist çete için öncelikli hedefler arasındaydı...

İlk soluklanmada gözler Güney Amerika'ya çevrildi

Irak'tan çekilmenin tartışılmaya başlandığı dönemde Pentagon'un savaş baronları, gözlerini yeniden Latin Amerika'ya dikme fırsatı buldular. Kıtada yükselen "sol dalga"nın gücüyle yönetime gelen ABD karşıtı hükümetler, uzun süredir Washington'daki savaş kundakçılarının huzurunu kaçıyordu.

Kıta ülkeleri arasında birlikler oluşturan, ekonomik, siyasi, askeri işbirliğini geliştiren bu ülke liderleri, gerektiğinde ABD'ye kafa tutmaktan da geri durmuyor. ABD'nin geçmişte kıta halklarına karşı işlediği ağır suçları da teşhir eden liderler, emekçi kitlelerden aldıkları desteğe de dayanarak bağımsız yol yürümek için ciddi bir çaba harcıyorlar.

Dünya jandarması ABD'de egemen olan zihniyete göre bu gidişe dur diyebilmek için namluları Latin Amerika halklarına çevirmek gerekiyordu; bu misyonu, 'değişim' vaat ederek başkanlığa gelen Barack Obama üstlenmiş bulunuyor.

Savaş üsleri kıta halklarına karşı...

Ekvador'dan kovulunca bu ülkedeki Manta Üssü'nü boşaltmak zorunda kalan Pentagon, Kolombiya'da 5 yeni üs kurmak için harekete geçti. Kolombiya'daki kontra-faşist rejimle anlaşan Barack Obama yönetimi, hızlı üs yapımına başladı.

Üslerin kurulmasını "ABD emperyalizminin kıta halklarına karşı savaş ilanı olarak" değerlendiren Venezüella lideri Hugo Chavez ile Bolivya Devlet Başkanı Evo Morales, Kolombiya rejimini şiddetle protesto etmiş, bu tutum bölgedeki diğer ülkelerin liderleri tarafından da desteklenmişti.

ABD ile yapılan anlaşmaya gösterilen sert tepkilerin önünü kesmeye çalışan kontra rejimin şefi Alvaro Uribe, "üslerin komşu ülkelere karşı kurulmadığını, uyuşturucu ticareti ve terörle mücadelenin hedeflendiğini" iddia etti; bu palavra Washington tarafından da desteklendi.

Bu safatalara elbette inanan olmadı. 28 Ağustos'ta, Kolombiya'daki askeri üsler sorununun görüşmek üzere Arjantin'in Bariloche kentinde toplanan UNASUR üyesi ülke liderleri, yoğun bir tartışmanın ardından ortak bir bildirge yayınladılar. "Güney Amerika'nın bir barış ülkesi olarak kalması gerektiğinin" vurgulandığı bildirgede, "yabancı askeri güçlerin, bölgenin hiçbir ülusunun bütünlüğünü ve egemenliğini tehdit etmemesi gerektiği" ifade edildi.

Keskinleşmesi kaçınılmaz görünen çatışmaların sonucunu, son on yıllarda mücadele deneyimleri iyice zenginleşen kıta işçi ve emekçileriyle ilerici ve devrimci güçlerin direnme gücü ve iradesi belirleyecektir.

Bu arada üsleri kıta halkları için büyük bir tehdit olarak değerlendiren Chavez de, hem Venezüella ordusuna hem de halka çağrıda bulunarak savaşa hazır olmalarını istedi. 'Merhaba Başkan' programında canlı yayında konuşan Chavez şunları söyledi: "Savaştan korunmanın en iyi yolu ona hazırlanmaktır. O halde temel hedefimize dönük bir gün bile kaybetmeden işe koyulalım, savaşa hazırlanalım, halkımızın savaşa hazırlanmasına yardım edelim çünkü bu hepimizin sorumluluğudur".

ABD'yi uyaran Chavez, "Amerika Birleşik Devletleri'ne sesleniyorum çünkü efendi ile konuşmaya ihtiyaç var. Yanlış yönelme başkan Obama ve Kolombiya'yı kullanarak Venezüella'ya karşı saldırı emrini verme. Yanlış yönelme çünkü her şeye hazırlıklıyız ve hiçbir zaman Yanki kolonisi olmayacağız" diye konuştu.

ABD Hava Kuvvetleri'nin resmi belgesi kirli planların ortaya dökülmesini sağladı

Üslerden bütün kıta halklarına karşı saldırıya geçebilme olanağına kavuşan Pentagon'un savaş baronlarının kirli planları, Kolombiya İstihbarat Servisi'nden (DAS) 3 ajanın yakalanması ile deşifre edildi. Ajanlarla birlikte ele geçirilen belgeler, Küba, Venezüella, Ekvador halkları ve yönetimlerinin öncelikli hedefler olduğunu ortaya koydu. Ajanları yakalayan Venezüellalı yetkililer, her üç ülkeye karşı yapılması planlanan birçok 'aktif istikrarsızlaştırma ve casusluk operasyonunu' ortaya çıkardı.

Obama yönetiminin hazırladığı saldırı planının kapsamını, Chavez'in daha önce sözünü ettiği ABD hava kuvvetlerine ait belge ise, tüm yönleriyle gözler önüne serdi.

ABD Hava Kuvvetleri tarafından yayınlanan resmi belge, Kolombiya'daki Palanquero askeri üssünün, Pentagon'a "Güney Amerika'da tam kapsamlı operasyonlar yapma fırsatı" tanıyacağını ortaya koyuyor.

ABD-Kolombiya arasında imzalanan askeri anlaşma ile Amerikan savaş makinesinin yedi askeri üssün kullanımını olanaklı kılıyor. Dahası, Kolombiya topraklarındaki "diğer bütün bölge ve üslere hiçbir kısıtlama olmaksızın girilmesinin ve bu alanların kullanılmasının" da önu açılmış oluyor.

ABD savaş makinesine tanınan ayrıcalık bunlarla sınırlı değil. ABD 'özel savunma ve güvenlik müteahhitleri' de dahil olmak üzere Birleşik Devletler askeri ve sivil personeline ülkedeki bütün üslerden -hatta ticari havaalanlarından- askeri operasyonlar için yararlanabilme yetkisi de veriliyor.

Belge, Barack Obama yönetiminin saldırgan

niteliğini tüm iğrençliğiyle ortaya koyuyor. Belgede, Pentagon'un hedefleri arasında bölgedeki "Amerika karşıtı ülkeler"den gelebilecek "sürekli tehditler"le mücadele etmek için "sadece Kolombiya"da değil, bütün Güney Amerika'da "tam kapsamlı askeri operasyonların geliştirilmesi"nin gerekliliğine de vurgu yapılıyor...

"Amerika karşıtı ülkeler" tanımının kimleri hedeflediği bir sır değil. Bu listenin başında Küba, Venezüella, Bolivya, Ekvador bulunmaktadır. Demek oluyor ki, Pentagon'daki savaş baronlarının namluları, öncelikle bu ülke haklarına çevrilecektir.

Sınıf savaşmaları ve ezilen kıta halklarıyla ABD emperyalizmi arasındaki çatışmalar sertleşiyor!

Emperyalist ABD rejiminin Güney Amerika halklarına karşı saldırı hazırlığına başlaması sürpriz değil. Zira kıtayı "arka bahçe" olarak tanımlayan Beyaz Saray'ın akıl hocaları, ABD'nin dünya jandarmalığını sürdürebilmesi için öncelikle Latin Amerika'ya egemen olması gerektiğini savunuyor. ABD 'ulusal güvenlik' doktrininin bu tezi temel alması, Pentagon'daki savaş baronlarının "arka bahçe"deki "sol dalga"ya uzun süre seyirci kalmalarının mümkün olmadığına işaret ediyor.

Elbette ABD rejimi Güney Amerika'ya tümüyle ilgisiz değildi. Venezüella'da Hugo Chavez'e karşı fiyaskoyla sonuçlanan darbe girişimi, Honduras'ta Manuel Zelaya'nın faşist askeri darbe ile devrilmesi, Paraguay'da başkan Fernando Lugo'ya karşı tezgahlanan bir askeri darbenin açığa çıkartılması... Tüm bunlar ABD'nin kıtadaki gelişmelere "ilgi"siz kalmadığını ortaya koyuyor.

Buna rağmen son yıllarda "arka bahçe"ye gösterilen "ilgi"nin sınırlı kaldığı da bir gerçek. 20. yüzyılın ikinci yarısında, faşist cuntalar aracılığıyla kıtayı bir kan deryasına çevirenlerin son 10 yılda üç askeri darbe tezgahlamaları, Ortadoğu bataklığında çırpınan savaş baronlarının kıta halklarıyla fazla uğraşmadığının göstergesi sayılıyor.

Açığa çıkarılan ABD Hava Kuvvetleri kaynaklı belge, bu dönemin artık sona erdiğine işaret ediyor. Bu ise, kıtada hem sınıf savaşmalarının hem ezilen kıta halklarıyla ABD emperyalizmi arasındaki çatışmaların önümüzdeki dönemde şiddetleneceğini gösteriyor.

Emekçiler lehine yapılan düzenlemelere bir süredir tahammül etmek zorunda kalan kıtadaki burjuva kesimlerin, ABD'nin bu saldırgan müdahalesini dört gözle beklediklerinden kuşku duyulamaz. Zira tek başlarına kaldıklarında "sol dalga"nın önünü kesme gücünden yoksun olduklarını anlamış bulunuyorlar. Pentagon'un savaş baronlarının aktif desteğini aldıklarında ise, sicili kanlı bu asalak sınıflar, büyük bir olasılıkla daha küstah, daha saldırgan bir tutum içine gireceklerdir.

Keskinleşmesi kaçınılmaz görünen çatışmaların sonucunu, son on yıllarda mücadele deneyimleri iyice zenginleşen kıta işçi ve emekçileriyle ilerici ve devrimci güçlerin direnme gücü ve iradesi belirleyecektir.

Ulusal soruna devrimci yaklaşımın paradoksları - 2

M. Can Yüce

Ulusların kendi kaderlerini belirleme hakkını, daha genel ve geniş bir ifadeyle ulusların özgürlüğünü ve eşitliğini ikirciksiz ve içtenlikle savunmak, devrimci enternasyonalizmin kaçınılmaz bir gereğidir. Bu ilke çok önemli, ancak en az bunun kadar önemli olan başka bir ilke daha var. O da şu:

Devrimci sosyalistler, devrimci enternasyonalistler, ulusal hareketlerin gelecek projelerine, toplumsal konularına, örgütlenme ve mücadele tarzlarına, bütün bunların bir sonucu olarak pratik uygulamalarına kayıtsız kalabilirler mi, ya da bu konuda olup bitenleri görmezlikten gelebilirler mi?

Uluslararası gericiğe karşı duruş, ulusal hareketlere karşı tavırda belirleyici bir ölçüttü. Bu daha da genişletildi, yeniden tanımlandı; dünya devriminin çıkarları, dünya sosyalist sistemine katkı gibi ölçüler eklendi. Ancak bu ölçülerin yorumu ve pratik anlamı her zaman söylenen sözle tam örtüşmedi, dahası dar sistem çıkarlarına kadar indirildi.

Bu konuda en önemli örneklerden biri, genç Sovyetler Birliği ile Kemalist hareket arasındaki ilişki, 1921 Anlaşması'dır. Bu dönem Lenin'in hayatta olduğu, parti ve Sovyet politikasını belirleme konumunda olduğu bir dönemdir. Sovyetler'in, Türk milli hareketini kendi dış politika çıkarları bakımından desteklemesi anlaşılırdır. Emperyalist kuşatmanın belli ölçülerde "Güney cephesinden" yarılıyor olması ve buna anlam verilmesi politik olarak anlaşılır bir durumdur. Ancak aynı dönemde 3. Enternasyonal üyesi bir partinin, TKP'nin önderi dahil 15 üyesinin Karadeniz'in azgın sularında Kemalist hareket tarafından katledilmesi karşısında sessizliğe gömülmesi, bu konuda hiçbir tepkinin verilmemesi anlaşılır mıdır? Sovyet hükümeti, SBKP'nin bu konuda tam anlamıyla "üç maymunları" oynamasının yanı sıra Komintern'in aynı tutumu göstermesi neyle açıklamak gerekir? Burada feda edilen salt, 15 komünist mi, yoksa devrimci enternasyonalist ilkenin kendisi mi?

Bu örnekte dış politika ihtiyacı ile devrimci ilkeler tam bir çatışma içindedir. Pratikte gerçekleşen çözüm, ilkenin politik kaygılar için feda edilmesidir!

İlkenin politik kaygı ve hesaplara feda edilmesi, salt çok zorunlu ve kaçınılmaz gerekçelerin egemen olduğu belli bir tarihsel kesitle sınırlı kalmıyor. Bu, Sovyet dış politika çizgisi haline geliyor.

Kaldı ki Osmanlı İmparatorluğu ve onun yıkıntıları üzerinden, yine arta kalan devlet aygıtıyla harekete geçen, anti-emperyalizmi hayli tartışmalı bir hareketin programı, ezilen sınıf ve halklar karşısındaki durumu tartışmadan, salt dar devlet çıkarları ve onun dış politika gerekleri bakımından bakmak, politik, taktik ve stratejik bakımından anlaşılabilir; ama ilkeler bakımından savunulacak bir yanı yoktur...

İlkeler ve devrimci çizgi bir kez çiğnendi mi, her şey taktik veya politik gereklerle açıklandı mı, kuşkusuz orada devrimci teori ve yaklaşımın yıkım süreci de başlar. Sovyetler'in dış politika ihtiyaçları enternasyonalizm, dünya devriminin merkezi çıkarları adına "parça" olarak algılanan her şey rahatlıkla feda edilir. Olan da bu olmuştur. İlk dönemlerde belki bir "sapma" olarak tanımlanabilecek bir tavır, giderek bir ideolojik ve stratejik çizgi ve tartışmasız bir uygulama anlayışı haline gelir.

Aynı örneğimize dönersek, kuşkusuz Lenin ve partisi, Mustafa Kemal Hareketi hakkında ham hayallere kapılmış değillerdi. Onun programı ve toplum projesi hakkında da yanlış beklentiler içinde değillerdi. Ama bu hareket karşısında uzun yıllar destekçi konumunda olmuşlardır. Mustafa Suphi ve arkadaşlarının katli, sonraki yıllarda gerçekleştirilen Kürt kırımı ve Kürdistan'ın yeniden fethi ve bunların sonuçları hakkında içinde buldukları derin sessizliği sürdürmede bir sakınca görmediler... Ulus devlet çizgileri, tek şef, tek parti diktatörlüğünü kurmaları da Sovyet yönetimine eleştirel bir tavır geliştirmelerine yetmedi. Peki, bu rastlantı mı? Yoksa Sovyet sosyalizmi bu muydu, onlar da bunun gereğini mi yapıyorlardı?

Kemalist hareketin "ulusal hareket" olup olmadığı tartışma konusudur. Bize göre değildir, devlete dayalı ve devlet aygıtı tarafından gerçekleştirilen bir hareket, özünde halk ve uluslar düşmanı, Ermeni soykırımı gibi bir katliamı arkada bırakmış, devlet-ulus hedefine göre kendisini yapılandıran bir harekettir. Bu hareketi I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndaki Osmanlı Devleti'nin politikalarından bağımsız da düşünmemek gerekir. Burada bir devamlılıktan söz etmek, bir abartı değil, bir gerçekliğin dolaysız ifadesi olur... Bu hareketin modernist boyutları tartışılabilir, ama bu, şimdilik bizim konumuz değildir. Bu hareketin hiçbir politikasına, en başta da programına politik sonuçları olabilecek eleştirel yaklaşımları olmamıştır.

Daha sonraki dönemlerde devletleşme süreçlerinde birer diktatörlük haline gelen ulusal kurtuluş hareketlerinin, Sovyetler'in desteğine mazhar olmaya devam etmeleri salt politik gerekçeler ve uluslararası dengelerle açıklanabilir mi?

"Başkarlarının" özgürlük, demokrasi, insan hakları konularındaki "hatalarını" gündeme getirmek için, politik kaygıların ötesinde her şeyden önce kendisinin bu konularda örnek bir yaklaşımı ve pratiği olması gerekir. Bütün farklı düşüncelerin bastırıldığı ve susturulduğu, bunun da "eski düzen kalıntıları" tanımlamalarıyla meşrulaştırıldığı bir politik sistemin, başkarlarının bu konudaki "kusurlarını" gündeme getirmesi mantıklı ve mümkün olabilir mi?

Evet, sonuna kadar desteklediğiniz, eski ulusal hareketler, klasik sömürgecilikten kurtuldular, belli bir uluslaşma ve gelişme sürecine girdiler. Bu sınırlı gelişmelerin yanı sıra ortaya kaba ve geri despotik diktalar ortaya çıktı. Bunun böyle olacağı az-çok

biliniyordu. Ama işin bu boyutuyla hiç ilgilenilmedi. Neden?

Bu sorunun yanıtı verilmeden bu konuda sağlıklı bir teorik ve ilkesel sonuca ulaşmak mümkün değildir.

Ulusal sorun da dahil sayısız toplumsal ve politik sorun en genel anlamda iktidar sorunudur. O zaman devrimci sosyalizmin temel kırılma noktası veya nirengi noktası da iktidar sorunu karşısındaki yaklaşımı ve duruşudur.

Mustafa Kemal ve diğer eski ulusal hareketlerin "içişleri" ve iç yapıları, uygulamaları hakkında ciddi bir eleştirel tavrın alınmaması, en geri burjuva demokratından daha geri bir tavrın sergilenmesi, bir yanıyla güncel politik kaygılarla, ama esas olarak iktidar teorisi ve somut kurumlaşması karşısındaki duruşla doğrudan bağlantılıdır.

Denilecek ki, o toplumlarda ulusal hareketlerin bu toplumsal-sınıfsal yapısından daha ileri bir yapı beklenemezdi. Bu doğru, ama ulusların kendi kaderini belirleme, ulusal özgürlük ve bağımsızlık adına desteklenen hareket, kendi içinde en gerici yapıları kurumlaştırıyor, bu noktada dün savaştığı gücü ve sistemi kendisi için en iyi "öğretmen" olarak alıyorsa, bu konuda tek bir sözün, eleştirel bir duruşun sergilenmemesi, gerçekten rastlantı mı? "Ortaya çıkan bu toplumsal ve politik tablo bizi ilgilendirmiyor, oranın, o halkın kendi iç sorunudur" deyip bir kenarda seyirci konumunda kalırsak ve buna da sosyalist tavır deniliyorsa, o zaman "bu nasıl bir sosyalizmdir" diye bir sorgulama başlamayacak mı? Başladığı biliniyor!

Bir yanda ulusal baskı ve sömürgeci sistemi uygulayan güçler karşısında halkların ve ulusların ulusal bağımsızlık ve özgürlük istemlerini ve mücadelelerini içtenlikle desteklemek, hatta bu sorunu ve mücadeleyi kendi sorunu ve mücadelesi olarak algılamak ne kadar devrimci ilkenin bir gereğiye; yine bu noktada ulusal baskı ve sömürgeci sistemi uygulayan güçlerin paraleline düşecek yaklaşım ve tavırlardan kaçınmak bir zorunludur. Ama bunlarla birlikte ulusal hareketin "iç işleri" ve günlük uygulamaları ve yapılanmaları ile gelecek tasarımı karşısında eleştirel bir tutum içinde olmak, onların her türlü olumsuz yapı ve uygulamasının arkasında durmamak, bunu kapatan bir yaklaşım içinde olmamak, anılan bu iki yaklaşım ve tutumu bir bütünlük içinde dengelemek bir o kadar kaçınılmazdır!

Devam edecek...

17 Kasım 2009

TUYAB'tan görüş gününde eylem

TUYAB Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde yaşanan baskılara ve tutsak yakınlarının görüş günlerinde karşı karşıya kaldığı keyfi uygulamalara dikkat çekmek amacıyla görüş günü olan 13 Kasım Cuma günü Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi önünde basın açıklaması yaptı.

Açıklamada devletin hapisanelere, toplumun ilerici güçleri olan devrimcilerin iradelerini ele geçirilecek yer olarak baktığını belirten Semina Köz, bunun sonucunda tecrit ve işkencenin de olacağını vurguladı.

Hapishanelerde yaşanan sorunların sadece Bakırköy'de yaşanmadığını, Edirne F Tipi'nde kaloriferlerin yakılmadığını, sıcak suyun hiç akmadığını, devrimci basının tutsaklara verilmeyerek el konulduğunu ve tutsakların tedavilerinin yapılmayarak ölüme terk edildiğini ifade etti.

Köz, Bakırköy Kadın Hapishanesi'nde yaşanan sorunları maddeler halinde şöyle sıraladı:

1- Gerekli düzenlemeler yapılmadığı için ziyaretçilerin neredeyse gününün tamamı yakınlarıyla görüşebilmek için tükenmektedir.

2- İdarenin gerektiği kadar personel vermemesinden kaynaklı giriş işlemleri çok uzun sürmektedir.

3- Görüşçülerin eşyalarını koymaları için bulunan dolapların çoğu ya kilitlidir ya da anahtar bulunmamaktadır ve bu sorun acil bir şekilde çözümlenmelidir.

4- Açık ve kapalı görüş saatleri kısa tutularak görüş hakkı gasp edilmektedir.

5- Kapalı görüşlerde hiçbir uyarı yapılmadan telefon kesilerek görüş bitirilmektedir.

6- Tutsak yakınlarının gönderdikleri mektuplar idare tarafından postaya geç verilmektedir. Hatta, bazı mektuplar hiçbir zaman tutsaklara ulaşmamaktadır.

7- Hasta tutsakların hastaneye sevklerinin geç yapılması ve askerlerin muayene esnasında dışarı çıkmaması nedeniyle tedaviler engellenmektedir.

8- Özellikle açık görüşlerde onursuz bir şekilde arama dayatılmaktadır.

Açıklama, mücadele çağrısıyla sona erdi.

Güler Zere'den mektup var!

Adana Balcalı Hastanesi'nde tutulduğu mahkum koğuşundan, dışarıda yürütülen güçlü mücadelenin sonucunda özgürlüğüne kavuşan ve kanser tedavisine İstanbul'da Çapa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde devam eden devrimci tutsak Güler Zere'nin 2 günlüğüne hastane dışına çıkarılmasına izin verildi.

13 Kasım Cuma günü doktorlarının izniyle hastaneden çıkan ve 2 gün boyunca ailesi, dostları ve yoldaşlarıyla vakit geçiren Zere kamuoyuna yeni bir mektupla seslendi.

Güler Zere'nin kaleme aldığı mektubu yayınlıyoruz:

Öncelikle selam ve sevgilerimi gönderiyorum. Biliyorum ki şu anda içinde bulunduğum ruh halim, düşüncelerim merak ediliyor. Doğrusu hala duygularım tek bir tarafa doğru akıyor. Karışık.

Şimdi dışarıdayım. Yani Özgür. Özgür bir ortamda tedavi edilmeye çalışılıyorum. Bugüne nasıl geldik? Elbette emekle, özveriyle, fedakarlıkla, azimle, "biz"im gücümüzle geldik. Zulmün elinde bırakılmadım. Mücadele dalga dalga yayıldı. İmzadan afişlere, afişlerden oturma eylemlerine kadar büyüdü. Kararlılıkla devam edildi. Öyle ki adımı duymayan neredeyse kimse kalmadı.

Gün oldu soğukta, yağmurda kaldınız, gözaltına alındınız. Bunları duyunca her defasında ben daha çok hayata sarıldım. Yatmaktan utandım. Hani şair demiş ya; "senin karşında ölmekten utanıyorum" öyle bir şey benimki de.

Adeta bir kapıydı zorlanan ve o kapı açıldı. Mücadele zorladı o kapıyı. Mücadele açtı o kapıyı. Bugüne mücadele ile geldik. Ben ne diyeceğimin zorluğunu yaşıyorum aslında. Teşekkür etsem... Bu mücadeleyi başlatan, yükselten, canlarıma, emek verenlere, omuzlayanlara, destek verenlere, basın emekçilerine teşekkür ediyorum.

Geç bırakıldım. Fakat bunun sorumlusu mücadele değil. Aşık olan düzenin ta kendisidir. Beni ölümün kıyısına getirip öyle bıraktılar. Yaşam hakkım gaspedildi. Dışarıda "ölme hakkı" verildi. Bunu da unutmuyacağım. Henüz içeride hasta tutsaklar var. Hala tecrit var. Ki tecritin ta kendisidir ölüm.

Benim bir yanımda buruk. Hastalık şu bu değil bu burukluğun sebebi. Sebep tutsak yoldaşlarım, dostlarımdır. Onları çok özliyorum. Beni teselli eden tek şey ise, ne yapıyorsam onlara yapıyorum. Kimin elini tutuyorsam onların sıcaklığını da parmaklarımın arasına yüklüyorum. Ve yüreğimdeki gücün sebebi onlar, tüm sevdiklerim... Sizleri çok seviyorum...

Sevgi ve saygılarımla

Güler Zere

Kızıl Bayrak / İstanbul

Platform saldırıları kınadı

Ümraniye 1 Mayıs Mahallesi'nde bulunan Anadolu Haklar Derneği ve Gülsuyu'nda bulunan Gülsuyu Gülensu Haklar Derneği'ne yönelik 9 Kasım Pazartesi akşamı gerçekleştirilen saldırılar **Devrimci Demokratik Yapılar Arası Diyalog ve Çözüm Platformu** tarafından kınandı.

Tamamen kullanılamaz hale gelmiş olan dernek binasında 13 Kasım günü incelemede bulunan platform bileşenleri yaptıkları açıklamada devrimci ve demokratik yapılar arasında gerçekleşen şiddet eylemlerinin her ne gerekçe ile gerçekleştirilmiş olursa olsun kabul edilemez olduğunu söylediler. Platform adına bir heyetin DTP ile görüştüğünü ve DTP'nin eylemleri sahiplenmediğinin de belirtildiği açıklamada platformun sürecin takipçisi olacağı ifade edildi.

Mücadele Postası

Ankara'da Kızıl Bayrak satışı

Sınıf devrimcileri Ekim Devrimi'nin yıldönümü vesilesiyle Ankara Yüksel Caddesi'nde *Kızıl Bayrak* gazetesinin satışını gerçekleştirdiler.

Gazete satışında sivil polislerin tacizleri boşa düşürüldü ve faaliyet kararlılıkla devam etti.

Saat 16.30'da başlayan satış, DTCF'deki faşist saldırıdan kaynaklı erken bitirildi.

Kızıl Bayrak / Ankara

Güçlükonak katliamının failleri yargılansın!

Kayıp yakınları, 14 Kasım günü Galatasaray Lisesi önünde 243. kez buluşarak kayıpların akıbetini sordular. Sorumluların ortaya çıkarılıp yargılanmasını istediler.

"Failleri belli kayıplar nerede? / İHD İstanbul Şubesi Gözaltında Kayıplara Karşı Komisyon" pankartı ve kayıp fotoğraflarının taşındığı bu haftaki oturma eyleminde Güçlükonak Katliamı dosyası açıldı.

15 Ocak 1996'da Şırnak'ın Güçlükonak ilçesinde 11 köylünün bir minibüs içerisinde kurşunlanıp yakılmasına ilişkin dosyanın Ergenekon Soruşturması Davası kapsamına alınması istendi.

Eylemde Güçlükonak'ta katledilen Ahmet Kaya'nın kızı Emine Erbek ve Halit Kaya'nın oğlu Ramazan Kaya, olaya ilişkin tanıklıklarını ayrıntılarıyla anlatarak, yakınlarının faillerinin ortaya çıkarılmasını, yaşatılan bu vahşete artık son verilmesini istediler. "İnsanca, kardeşçe, ayrımsız yaşamak istiyoruz" dediler.

Ardından, kayıp yakınlarına destek veren ve Güçlükonak katliamının aydınlatılmasında çaba gösteren gazetecilerden **Celal Başlangıç** da bir konuşma yaparak, devlet tarafından gerçekleşen Güçlükonak katliamının bölgede işlenen katliamların en tipik örneğini oluşturduğunu vurguladı.

O dönemde yaşananların ardındaki gerçekleri araştıran gazeteciler arasında yer aldığını ifade eden Başlangıç, katliamın hemen ardından Genelkurmay tarafından Ankara'dan olay yerine götürülen yerli ve yabancı gazetecilere 'katliamı PKK'nin yaptığı' yönünde haber yazılması dayatmasına dikkat çekti.

Kızıl Bayrak / İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Şair Nedim Cd. Küçük İş Merkezi Kat 3 No: 40
Beşiktaş / İSTANBUL (Ekim Gençliği Bürosu)

Sönmez İş Sarayı Kat: 3 No: 220 Heykel/BURSA
Tel: 0 (224) 220 84 92

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 19 94

Daha iyi bir dünya için örgütlenelim!

Bütün işçi kardeşlerime sesleniyorum. Fabrikalarda sömürülüyor ve eziliyoruz. Sabahtan akşama kadar çalışıyor, geleceksizlik işten atılma korkusu ile işsizlik ile boğuşuyoruz. Ama bu bizim kaderimiz değil!

Sorunlarımıza çözüm bulalım ne yapmamız gerektiğini konuşalım. Biz işçilerin gerçekten örgütlenmeye ve ne yapmamız gerektiğini tartışmaya ihtiyacımız var. Sesimizi çıkarmazsak var olan haklarımız da elimizden alınacak. Çünkü şuan tazminat hakkımız, sigorta hakkımız patronlar tarafından elimizden alınmak isteniyor. Kimse bize bu hakları "hak ediyorsunuz" diyerek vermedi. İşçiler mücadele ile grevlerle kazandılar. Daha iyi bir dünya için örgütlenelim.

Metal işçisi kardeşlerimizi metal işçileri kurultayına çağırıyorum.

Örgütlüsek her şeyiz örgütsüzsek hiçbir şey!

OSB'den bir kadın işçi

"TKİP'nin 7 Kasım kuruluş yıldönümünü yürekten kutluyoruz!"

Merhaba yürek dostlarım...

Sevgili dostlar, sınıf mücadelesinin en ihtiyaç duyduğu bir süreçte TKİP kurulmuştur. Devrimci enternasyonal dayanışma ilkelerine bağlı kalarak her zaman tutarlı ve dürüst bir politikanın takipçisi olmuştur.

Biz cezaevlerinde bulunan Kürdistan Devrimci Sosyalistleri dava tutsakları olarak kardeş parti olan TKİP'nin 7 Kasım kuruluş yıldönümünü yürekten kutluyoruz. En içten devrimci duygularla selam, saygı ve dostluğun sıcaklığıyla kucaklıyoruz.

Sevgi ile umut ve inatla kalın. Serkeften...

Yaşasın devrimci enternasyonal dayanışma!

Yaşasın devrim ve sosyalizm

Mehmet Yamaç

E Tipi Hapishanesi C-15

MUŞ

26.10.2009

Davutpaşa mağdurları yine sordu

31 Ocak 2008 tarihinde İstanbul-Davutpaşa'da meydana gelen patlamada yaşamını yitirenlerin ve yaralananların yakınları yargılama sürecine geçilmemesine yönelik tepkilerini göstermeye devam ediyorlar.

Taksim Tramvay Durağı'nda her Cumartesi basın açıklaması gerçekleştiren Davutpaşa mağdurları bu hafta "*Hissemize hukuk devleti düşmüyor mu?*" diye sordular.

"Davutpaşa'yı unutmadık, unutturmayacağız" pankartı açan Davutpaşa mağdurları patlamada ihmali olanlar ve görevini yapmayanlar yargı önüne çıkarılıncaya kadar olayın peşini bırakmayacaklarını ifade ettiler.

Açıklamada, Bakırköy 6. Ağır Ceza Mahkemesi'ne teslim edilen iddianamenin henüz kabul edilmemesi nedeniyle yargılama aşamasına geçilemediği, patlamaya ilişkin henüz açılmış bir ceza davasının olmadığı vurgulandı. Açıklamada şunlar söylendi:

"Bizler bugüne kadar nasıl sabırla adalet aramaya devam ettiysek, *Bilirkişi Raporu*'nda belirtilenlerin ve *İçişleri Bakanlığı'nın yargılanması için çaba göstermeye devam edeceğiz*"

Kızıl Bayrak / İstanbul

Gebze'de mücadele sürecektir

Gebze'de Adem Yavuz ve Cumhuriyet Mahallesi emekçileri kentsel dönüşüm projesi kapsamında yıkımı gündemde olan mahallelerine sahip çıkmaya devam ediyorlar.

Emekçiler, 13 Kasım günü gerçekleştirilen Kocaeli Belediyesi Meclis Olağan Toplantısı sırasında Kocaeli Büyükşehir Belediyesi önünde eylemdeydiler.

"Kentsel rantı hayır" pankartını açan emekçiler meclis olağan toplantısından çıkacak kararı beklediler.

Saat 18.00'e kadar sloganlar eşliğinde oturma eylemi gerçekleştiren emekçiler Kocaeli Büyükşehir Belediye Başkanı İbrahim Karaosmanoğlu'nun açıklama yapmasını beklediler. Hiçbir açıklama yapmadan belediyeden ayrılan Karaosmanoğlu mahallenin rızası olmadan yıkımların olmayacağını ve bu konunun meclis toplantısının gündeminde olmadığını ilettiler. Bu konunun şimdilik rafa kaldırıldığını belirtti.

Dernek adına yapılan konuşmada ise "yıkımların ertelendiği söyleniyor ancak bu iptal olduğu anlamına gelmiyor mücadelemiz devam edecek" denildi. Eyleme yaklaşık 600 kişi katıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze

25 Kasım bir günlük uyarı grevi
son değil başlangıç olmalı...

**Hak ve özgürlüklerimiz için
süresiz iş bırakma
eylemine hazırlanalım!**

